

SANGAM POETS (THONDAIMANDALAM)

About the Author

Dr. S. A. Annaiyappan has completed M. A., M. Phil., and Ph. D. in Tamil Literature and has been awarded a Post - Doctoral Fellowship degree from the Central Institute of Classical Tamil, an Institution under the purview of the Ministry of Human Resource Development, Govt. of India. Dr. S. A. Annaiyappan is now serving as an Assistant Professor of Tamil in St. Joseph's College, Tiruchirappalli. He wrote many books in Classical Tamil Literature Which have won great admiration among Tamil Scholars. and His book in titled 'Kuruntokai Kaattum Maanudam' won the best book award from the Government of Tamilnadu. His other notable books are: 'Kuruntokai Kaattum Aka Marabuk Kotpadum Panpadum' 'Thamizhakamum Thondaimandalamum'.

SANGAM POETS (THONDAIMANDALAM) Dr. S. A. ANNAIYAPPAN
தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள் முனைவர் க. அ. அன்னையப்பன்

தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள்

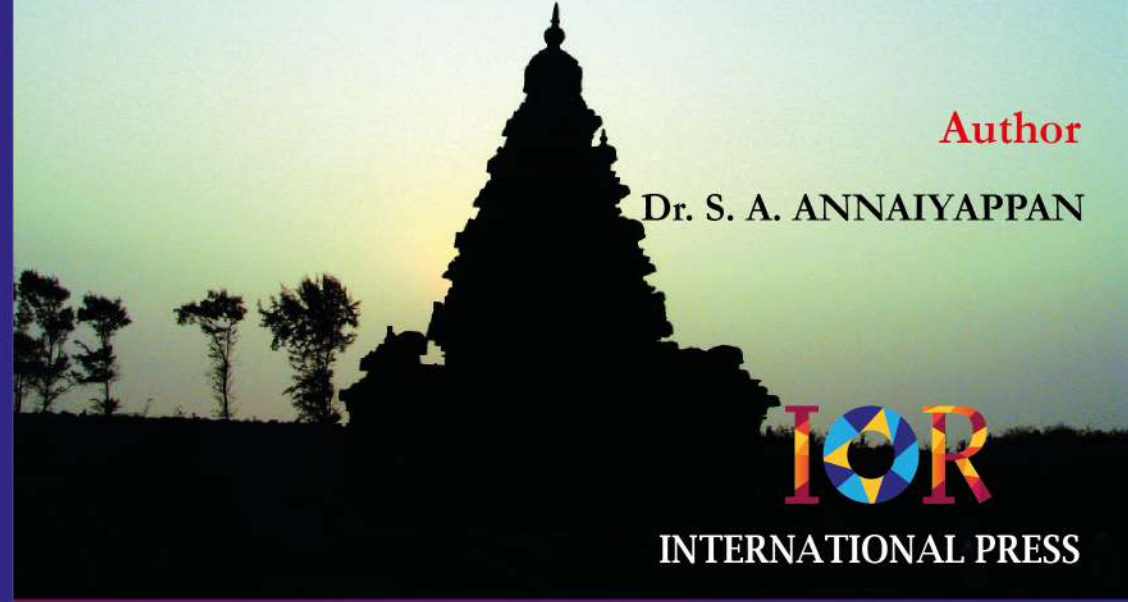
ஆசிரியர்

முனைவர் க. அ. அன்னையப்பன்

SANGAM POETS (THONDAIMANDALAM)

Author

Dr. S. A. ANNAIYAPPAN

IOR

INTERNATIONAL PRESS

Website: www.books.iorpress.org
Email: support@iorpress.org

Paperback-ISBN

Hardbound-ISBN

Google Scholar
Indexed Publisher

தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள் Sangam Poets (Thondaimandalam)

முனைவர் சு. அ. அன்னையப்பன்,
எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை,
தூய வளனார் தன்னாட்சிக் கல்லூரி,
திருச்சிராப்பள்ளி – 620 002.

Annaiyappan S. A.
Assistant Professor, Department of Tamil,
ST. Joseph's College (Autonomous),
Thiruchirapalli – 620 002, Tamil Nadu, India.

ஐஓர் சர்வதேசத் வெளியிட்டாளர்
5/11, பெருமாள்கோவில் வீதி,
நாயக்கன்பாளையம், கோயம்புத்தூர்-641020
தமிழ் நாடு, இந்தியா

நூல் விவரம்

நூற்பெயர்	:	தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள்
பொருள்	:	தொண்டைமண்டலப் புலவர்களின் வரலாற்றுத் தொகுப்பு
மொழி	:	தமிழ்
ஆசிரியர்	:	முனைவர் சு. அ. அன்னையப்பன்
பதிப்புரிமை	:	வெளியிட்டாளர்
முதற்பதிப்பு	:	12 ஆகஸ்ட் 2019
வெளியீடு	:	ஐஓர் சர்வதேசத் வெளியிட்டாளர் 5/11, பெருமாள்கோவில் வீதி, நாயக்கன்பாளையம், கோயம்புத்தூர்-641020 தமிழ் நாடு, இந்தியா கைபேசி: +91 97917 48818. மின்னஞ்சல் : support@iorpress.org
பக்கங்கள்	:	VIII + 112 = 120
விலை	:	460/-

Book Title : **Sangam Poets (Thondaimandalam)**

Author : Annaiyappan S. A.

Publisher : IOR INTERNATIONAL PRESS
5/11, Perumal Kovil Street,
Naickenpalayam
Coimbatore-641020
Tamil Nadu, India.

Website : www.books.iorpress.org

ISBN : 978-81-942093-1-7 (Paper Back)
978-81-942093-2-4 (Hard Bound)

DOI : <https://doi.org/10.34256/iorip192>

Chapter 1 : <https://doi.org/10.34256/iorip1921>

Chapter 2 : <https://doi.org/10.34256/iorip1922>

Chapter 3 : <https://doi.org/10.34256/iorip1923>

Chapter 4 : <https://doi.org/10.34256/iorip1924>

Chapter 5 : <https://doi.org/10.34256/iorip1925>

Chapter 6 : <https://doi.org/10.34256/iorip1926>

Copyright : © 2019 by IOR PRESS INTERNATIONAL
All rights reserved. No part of this book
may be reproduced, scanned, or
distributed in any printed or electronic
form without permission.

Printed by : IOR PRESS INTERNATIONAL, India

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	V
Abstract	VII
1. சங்ககாலப் புலவர்கள் (கி.மு.500 - கி.பி.200) Poets of Sangam Period (B.C. 500 – A.D. 200)	01
2. சங்கம் மருவிய காலப்புலவர்கள் (கி.பி.200 – கி.பி. 500) Poets of Sangam Period (A.D. 200 – A.D. 500)	30
3. பக்தி இலக்கியக் காலப்புலவர்கள் (பல்லவர் காலம் கி.பி.600 – கி.பி.900) Poets of Devotional Literary Period (Pallava Period A.D. 600-A.D. 900)	35
4. சோழர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.900 – கி.பி.1200) Poets of Chola Period (A.D.900 – A.D.1200)	58
5. நாயக்கர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.1200 – கி.பி.1600) Poets of Nayak Period (A.D. 1200-A.D. 1600)	69
6. ஐரோப்பியர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.1600 – கி.பி.1946) Poets of European Period (A.D. 1600-A.D. 1946)	87
7. துணைநூல் பட்டியல் References	100

முன்னுரை

பரந்து விரிந்திருந்த செந்தமிழ்நிலத்தில் சங்ககாலத்திற்கு முன்பே இலக்கண இலக்கியச் சிந்தனைகள் இருந்துள்ளது. பல புலவர்கள் செந்தமிழில் பற்பல கவிதைகளையும் காப்பியங்களையும் புனைந்துள்ளனர். சங்கப்புலவர்களால் செந்தமிழ்மொழியில் கி.மு.5000-ஆம் - 6000-ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இலக்கண இலக்கியங்கள் தோற்றிவிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது உலம் ஒப்பிய உண்மையாகும். செந்தமிழ்மொழியானது இலக்கிய இலக்கணப் பாரம்பரிய மொழியாக அன்றையக் காலக்கட்டத்திலேயே உருப்பெற்றுவிட்டது. பண்டையத் தமிழகம் பரந்துபட்டிருந்த நிலையிலும் செந்தமிழ்மொழி அனைவராலும் வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. செந்தமிழ்நிலத்தில் வாழ்ந்தமக்கள் நான்கு வகைகளான சொற்களைக் கையாண்டும் எழுதியும் பழகியும் வந்துள்ளனர். எனவேதான், அம்மொழி உலகியல் மொழியாகவும் வழக்காற்று மொழியாகவும் இலக்கண இலக்கிய மொழியாகவும் இன்றும் இருக்கிறது. செந்தமிழ்சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்திலும் புலவர் பெருமக்கள் தோன்றியுள்ளனர். அவர்கள் உலக இயல்பிற்கு ஏற்றாவாறு இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர்; அவ்விலக்கியங்களில் வழக்காற்றுக் கூறுகளையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் மொழிக் கூறுகளையும் திறம்பட வடித்துள்ளனர். அக்கூறுகள் பன்னிரண்டு நிலத்திற்கும் பயன்படக் கூடியதாகவும் வழக்காற்றுக்கு உகந்ததாகவும் முன்னோர்கள் பின்பற்றியதைப் பின்வருபவர்கள் பின்பற்றக் கூடியதாகவும் அமைந்துள்ளன. செந்தமிழ்நிலத்தின் பன்னிரண்டு நாடுகளுள் அருவாநாடும் அருவா வடதலைநாடும் தமிழகத்தின் வடபகுதியாக விளங்கியது. இப்பகுதிகள் சங்க காலத்திலேயே தொண்டைநாடு என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தில்

அது தொண்டை மண்டலம் என்று வழங்கலாயிற்று. அத்தொண்டைநாட்டில் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பாகவும் பின்பாகவும் பற்பல புலவர் பெருமக்கள் தோன்றித் தமிழ்மொழிக்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளனர். தொண்டைநாடு சான்றோர் உடைத்து எனும் பழமொழிக்கு நிகராகத் தொண்டைமண்டலமும் தொண்டைமண்டலப் புலவர்களும் சான்றோர்களும் விளங்கினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் முதல் தற்கால இலக்கியம் வரையில் அறியலாம்.

Abstract

When ancient Tamil Nadu was bifurcated as Cheranadu, Cholanadu, Pandiyanadu, Thondainadu and Gongunadu, there existed legendary poets, who gave birth to classical literature and classical grammar. It is estimated that although the collection of the Tamil classical books from their era are very less in number, yet the unavailable classical books are incalculable. Similarly, the poets whose names are officially recorded in history are very less in number, while the poets whose names are unrecorded in history are more in number. In Classical literature the names of four hundred and seventy three Poets are inscribed. Among them, twenty two of them hail from Thondainadu. They have composed many poems from Ettuthogai books viz., Kurunthogai, Natrinai, Aganaanuru, Puranaanuru, and few poems from Paththupaatu books. Among the Five Attrupadai books of the Classical poets, Three Attrupadai books belong to Thondainadu. Kachchi Pettu Ilanthachchanar, Kachchi Pettu Perunthachchanar, Kachchi Pettu Nannaagaiyar, Kachchi Pettu Kaanchi Kotran are called as Sangakala Katchi Pulavargal, Kaanchi Pulavargal, Kaanchi Maanagar Pulavargal, Thondai Nattu Pulavargal, Thondai Mandala Pulavargal, Thondai Naattu Kadai Sanga Pulavargal by Madurai Tamil Peragaraathi (2004:62), Abithana Chinthamani (2004: 383) and Chennai Palkalaikalzahap Peragaraathi(1982:220).

Tondaimandalam also known as Tondai Nadu is a historical region located in the northernmost part of Tamil Nadu. The region comprises the districts which formed a part of the traditional Pallava kingdom. The boundaries of

Tondaimandalam are ambiguous – include Chennai, Kanchipuram, Tiruvallur, Vellore, Tiruvannamalai and the northern part of Viluppuram district in Tondaimandalam, and group the southern part of Viluppuram District, the Union Territory of Pondicherry and Cuddalore District under a separate region called "Nadu Naadu" in Tondaimandalam. A larger Tondaimandalam include all of these. Also, The Tondaimandalam region extend to cover Chittoor and Nellore districts which is now in Andhra Pradesh. Early days this region was ruled by the tribal chiefs who also called as Irular or Aravar. It then came under the rule of Cholas during first century CE. The capital of Tondai Nadu is Kanchipuram. In the 3rd century CE, Tondai Nadu was ruled by Ilandiraiyan, the first king with the title "Tondaiman", whom P. T. Srinivasa Iyengar identifies with a Pallava prince. The medieval Pallavas ruled Andhra and Northern Tamil Nadu, from the 4th to the 9th centuries, with their seat of capital at ancient Kanchipuram. When the ancient king Adondai captured Tondainadu, he brought Vellalars from Srisailem. Tondai Nadu is the region north of the Kaveri basin, around Palar river basin. It was captured by the second Chola monarch, Aditya (r. ca. 871-907). he defeated the armies of the Pallavas of Kanchipuram and claimed all of Tondai Nadu as Chola territory. Tondai Nadu included Chittoor and Nellore district of Andhra Pradesh.

Poets of Sangam Period (B.C. 500 – A.D. 200)

சங்ககாலப் புலவர்கள் (கி.மு.500 - கி.பி.200)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1921>

சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு என்று தனித்தனியாகத் தமிழ்நாடு பிரிந்திருந்த போது அந்நாடுகளில் பற்பல புலவர்கள் தோன்றி செந்தமிழ் நிலத்தில் இலக்கண இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அந்நிலங்களிலிருந்து கிடைத்த அவர்களுடைய நூல்கள் குறைவாகவும் கிடைக்காத நூல்கள் பல்லாயிரமாகவும் இருக்கும் என இங்கு கருதவேண்டும். அதேபோல்தான் தெரிந்த புலவர்களின் பெயர்கள் குறைவாகவும் தெரியாத புலவர்களின் பெயர்கள் பல்லாயிரமாகவும் இருக்கும் என்பதை இங்கு எண்ண வேண்டும். சங்க இலக்கியத்தில் தொண்டை நாட்டுப் புலவர்கள் பற்பல பாடல்களைப் படைத்துள்ளனர். அப்புலவர்கள் பற்பல ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் இலக்கியமொழிக்கும் வழக்காற்றுமொழிக்கும் முன்னுரிமை அளித்துள்ளனர். அவர்கள் குறுந்தொகை, நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு எனும் எட்டுத்தொகை நூல்களில் பல பாடல்களையும் பத்துப்பாட்டு நூல்களில் சில பாடல்களையும் படைத்துள்ளனர். சங்கப் புலவர்கள் படைத்த ஐந்து ஆற்றுப்படை நூல்களில் மூன்று ஆற்றுப்படை நூல்கள் தொண்டைநாட்டிற்குரிய நூல்களாகும். தற்போதுவரையில் கிடைத்த சான்றுகளின் அடிப்படையில் தொண்டைநாட்டில் சங்ககாலத்தில் இருபத்து இரண்டு புலவர் பெருமக்கள் இருந்துள்ளனர் எனக் கருதலாம். இன்னும் சங்ககாலத் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் இயற்றிய இலக்கியங்களைப் பற்றியும் பாடல்களைப் பற்றியும் இன்னும் பல கோணங்களில் ஆய்வு செய்யும் போக்கும் நிலையும் உள்ளன. அவர்களுள் சிலர் காஞ்சிமாநகர் பகுதியைச் சார்ந்தவர் ஆவார்கள். 1.இளந்திரையன் (தொண்டைமான் இளந்திரையன்),

2.கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், 3.கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார், 4.கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், 5.கந்தரத்தனார், 6.கள்ளில் ஆத்திரையனார், 7.தாமப்பல் கண்ணனார், 8.பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், 9. பெருங்கௌசிகனார், 10.இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், 11.கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், 12.வீரை வெளியனார் (புதுச்சேரி), 13.வீரை வெளியன் தித்தனார் (புதுச்சேரி), 14.கல்லாடனார், 15.பனம்பாரனார் 16. கோவூர் கிழார், 17.கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார், 18.கிடங்கிற் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார் 19.கிடங்கில் காவிதிப் கீரங்கண்ணனார் 20.ஆமூர் கௌதமன் சாதேவனார் 21.காரிகிழார் 22.தொண்டி ஆமூர்ச்சாத்தனார் முதலானோர் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்களாவர். இவர்களுள் சிலர் ஊர்ப்பெயர்களாலும் சிறப்புப்பெயர்களாலும் நாட்டுப் பெயர்களாலும் இலக்கியக் குறிப்புக்களாலும் கல்வெட்டுக் குறிப்புக்களாலும் அறியப்பட்ட சான்றுகளின் அடிப்படையில் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள் என்று கருதப்பெறுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் உள்ள புலவர் பெருமக்களைப் பற்றி இன்னும் தெளிவாக ஆராய்ந்து தொண்டைநாட்டுப் புலவர்களைப் பற்றி வரிசைப்படுத்தப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தொண்டைநாட்டுப் புலர்களின் எண்ணிக்கை முழுமையாகத் தெரியவரும். இதுவரையில் கிடைக்கப்பெற்ற சான்றுகளின் அடிப்படையில் இப்புலவர்களின் வரலாறு சுருக்கமாக இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு பெருந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கச்சிப்பேட்டு காஞ்சிக் கொற்றனார், கள்ளில் ஆத்திரையனார், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், வீரை வெளியனார் முதலான பெயர்கள் ஊர்ப்பெயராலும் நாட்டுப்பெயராலும் பெயர்பெற்ற புலவர்களாவர். இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தொண்டை மண்டலப் பகுதியைச் சார்ந்தவராவார். கச்சிப்பேட்டு என்பது காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த ஊராகும் என்பதை உ.வே.சாமிநாதையர் (2000 : xxiv), நா.சஞ்சீவி (1973:44) போன்ற தமிழறிஞர்கள் குறிப்பிட்டுக்காட்டியுள்ளனர். வீரை

வெளியனார் என்பவர் புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள வீரம்பட்டினத்தைச் சார்ந்தவர் ஆவார் (ஒளவைசு. துரைசாமிப்பிள்ளை, 2002:234-235). வீரை வெளியனத்தினார் என்பவரும் புதுச்சேரியைச் சார்ந்தவர் ஆவார். வீரை வெளியனாரின் மகன் வீரைவெளியனத்தினார் எனக் கருதவும் இடம் உண்டு. ஏனெனில் இவர்கள் இருவரும் ஒரே ஊரைச் சார்ந்தவராகவும் ஒரே பெயரை அடியொட்டி வந்ததாலும் இவர்கள் இருவரும் தந்தை - மகன் என்று எண்ணவும் இடம் தருகின்றன. காஞ்சிபுரத்தில் பேட்டு எனும் ஊர்ப்பெயர்ச்சொல் 'பட்டு' என வழங்கப்படுகிறது. இது பட்டு நெய்கின்ற பகுதியாதலால் இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். காஞ்சிமாநகர் பட்டுக்குப் புகழ்பெற்ற நகரமாகும். தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்னும் பெயர் குடிப்பெயராலும் நாட்டுப்பெயராலும் அமைந்தபெயராகும். கள்ளில் எனும் ஊர்ப்பெயர்ச்சொல் திருஞானசம்பந்தர்பாடிய தேவாரம் பாடலில் இடம்பெற்ற ஊர்ப்பெயராகும். தொண்டைமான் இளந்திரையனும் அவனுடைய குடிமரபினரும் புலவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் கொடுத்துப் போற்றி, அவர்களுக்குப் புரவலராகவும் ஆதரவாகவும் இருந்துள்ளனர். ஒளவையார் (புறம்.95), கல்லாடனார் (குறு.260:6), கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் (பெரும்பாண்.37, 454), தாயங்கண்ணனார் (அகம்.213:1) முதலான புலவர்கள் தொண்டைமான் குடிமரபினர்களிடம் ஆதரவுபெற்ற புலவர்களாவர். கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார், கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார், கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றன் ஆகியோரைச் சங்ககாலக் கச்சிப் புலவர்கள்; அதாவது காஞ்சிப்புலவர்கள், காஞ்சி மாநகர் புலவர்கள் தொண்டைநாட்டுப் புலவர்கள், தொண்டைமண்டலப் புலவர்கள், தொண்டைநாட்டுக் கடைச்சங்கப் புலவர்கள் என்று மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி (2004:62), அபிதான சிந்தாமணி (2004:383), சென்னைப்பல்கலைக் கழகப்பேரகராதி (1982:220) முதலான அகராதிகள் கூறுகின்றன.

கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் தொண்டைநாட்டில் உள்ள காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள கச்சிப்பேடு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவர் தச்சுத்தொழில் புரிந்த பலருள் வயதில் இளையவராய் இருந்தமையின் இளந்தச்சனார் எனப் பெயர்பெற்றார். இவர் ஊர்ப்பெயரொடு சேர்த்துக் கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் என வழங்கப்பெற்றார் என எண்ணலாம். இவர் நற்றிணை முல்லைத் திணையில் (நற்.266) சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார். முல்லைத் திணையில் தலைவி கூற்றாக அமைந்த அப்பாடலில் தலைமகள் பொருள்தேடப் பிரியக்கருதிய பொழுது, அவனிடம் 'அகன்ற பெரிய ஊர் நடுவே அமைந்துள்ள நம்வீட்டிலேயே இருக்கின்றோம். அது எம் விருப்பத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளது' என்றும் 'தலைவன் பிரிவாராயின் அது இல்லத்திற்குத் துணைபுரியும் என்று கருதிப் பிரிவினைப் பொறுத்துக்கொள்வது பெருங்குடி மகளிர்க்குப் பெருமைதரும் செயலாகும்' என்று எடுத்துக்கூறித் தலைமகன் செல்வதற்குத் தலைமகள் உடன்பட்டதாகப் பாடியிருப்பது, சிறந்த இல்லற நாட்டம் மிக்க தலைவியின் இயல்பினை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது (பாலுசாமி,2009:464-465).

கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்பெருமக்களுள் ஒருவராவார். இவர் தொண்டை நாட்டில் காஞ்சிபுரத்திற்குப் பக்கத்திலுள்ள கச்சிப்பேடு என்னும் ஊரைச்சேர்ந்தவர். கச்சிப்பேடு என்பது காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த ஊராகும். கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் இருந்த காரணத்தினால் அவர் வயதில் முதியோர் என்பது தோன்றப் பெருந்தச்சனார் எனப் பெயர்பெற்ற இவர், ஊர்ப்பெயரொடு சேர்த்து இவ்வாறு வழங்கப்பெற்றார் எனக் கருதலாம். இவர் குறிஞ்சித் திணையில்பாடும் வன்மையுடையவர். பெருந்தச்சனார் பாடியதாக நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்கள் (நற்.144, 213) இடம்பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சித்திணையில் தலைவன் கூற்றாக அமைந்த அப்பாடலில்

(நற்.213) இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் ஒருநாள் தலைவியும் தோழியும் தினைப்புலத்தில் இருக்கக்கண்டு தங்கள் தொடர்பு தோழிக்குத் தெரியாமல் புதுவோன்போல் சென்று, அவள் நாட்டு வளங்களையெல்லாம் கூறி, நுமது சிறுகுடி யாதென வினவுதலும் தினைப்புனக் காவலும் நுமதுதானோ என வினவுதலும் சிறப்பாக உள்ளது. அவ்வாறு வளங்களையெல்லாம் கூறும்பொழுது, கன்றையுடைய பசு அங்குள்ள பலாப்பழத்தைத் தின்று அயலிலுள்ள சிறிய மலையில் நீரைப்பருகும் என்றது, இத்தலைவியை முன்பே இயற்கைப்புணர்ச்சியாலே பெற்றுடைய யான் இங்கு பகற்குறியிற் கூடி அப்பால் இரவுக்குறியும் கூடி நுகர்ந்து மகிழ்வேன் என்பது பட உள்ளுறை அமைந்திருப்பது நயமிக்கதாகும் (பாலுசாமி,2009 :465-466).

கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக்கொற்றன் என்று நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கச்சிப்பேடு என்பது காஞ்சிபுரத்தின் ஒரு பகுதியினைக் குறிக்கும். காஞ்சிநகரைச் சேர்ந்த கொற்றனார் என்னும் இப்புலவர், கச்சிப்பேடு என்னும் காஞ்சியின் பெருநகரப் பகுதியினை அடைமொழியாகச் சேர்த்து வழங்கப்பெற்றுள்ளார். கச்சிப்பேட்டுக் காஞ்சிக் கொற்றனாரின் இரண்டு பாடல்கள் குறுந்தொகை எனும் நூலில் (குறு.213, 216) இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு பாலைத் திணையில் அமைந்துள்ள அவ்விரு பாடல்களுள் ஒன்று (குறு.213) தோழி கூற்றாகவும் மற்றொன்று தலைவி கூற்றாகவும் (குறு.216) அமைந்துள்ளன. பாலை நிலத்தில் ஆண்மான் ஒன்று தான் உண்பதற்காகத் தன்காலால் உதைத்ததால் வளைந்த மரப்பட்டையைத் தன் குட்டிக்கு உண்ணக் கொடுத்து எஞ்சியதைத்தான் உண்ணுகிறது. துள்ளித்திரியும் தன் குட்டியின்மீது வெயில் படாதவாறு ஆண்மான் காத்துநிற்கும் அன்புக்காட்சியினை இப்புலவர் அழகுறக் காட்டியுள்ளார் (குறு.213). பருவம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் தலைவி வருந்துவாளே என நினைத்து வருந்தும் தோழிக்குத் தலைவி கூறுவதாக அமைந்த பாடலில் 'அன்னள்

அளியன் என்னாது மாமழை, இன்னும் பெய்ய முழங்கி, மின்னும் தோழி என் இன்னுயிர் குறித்தே'(குறு.216) என்று கூறுவது தலைவன் பிரிவால் துன்புற்ற அத்தலைவியின் உள்ளத்துணர்ச்சியினை நன்கு காட்டுவதாக உள்ளது (பாலுசாமி, 2009 : 465)..

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார்

இவர் சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவராவார். காஞ்சியையடுத்த கச்சிப்பேடு என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவரது இயற்பெயர் நன்னாகையார். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் ஆறு பாடல்கள் (குறு.30, 172, 180, 192, 197, 287) காணப்படுகின்றன. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி கனவில் தலைவனைக் கூடிப் பின் எழுந்து படுக்கையைத் தடவினாள் என்று கூறும்பாடலில் உண்மைபோலத் தோன்றிப் பொய்யாகமுடியும் கனவை வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா' என்பர் (குறு.30). யானைக் கூட்டத்திற்கு வலிய யானை ஒன்று தலைமையேற்றுச் செல்லும் என்பதை 'இருங்குளிறறின நிறை ஏந்தல்' என்பர் இப்புலவர். காதலர் பிரிந்த காலத்தில் மகளிர் கூந்தலில் மலர் அணியாமை, மகளிர் கருவுற்றிருத்தல், கடுஞ்சூல் மகளிர் புளிச்சுவை விரும்புதல் ஆகிய செய்திகளை குறு.192, 287-ஆம் பாடல்கள் உணர்த்தும். பிரிவில் தலைவியின் மெலிவிற்கு வண்டு படு மலரும் (குறு.30), யானையின் அடியிலுள்ள நகத்திற்குப் பேயின்பல்லும் (குறு.180), நீர்கொண்டமேகம் விசம்பேற முடியாது சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டு மலைநோக்கிச் செல்லுதலுக்கு நிறைசூல் மகளிர் நடக்கவியலாது தத்தளிப்பதும் (குறு.287) உவமைகளாக வந்துள்ளன. உ.வே.சாமிநாதையர் காஞ்சிக்கொற்றன், நன்னாகையார், இளந்தச்சனார், பெருந்தச்சனார் முதலிய புலவர்கள் காஞ்சிமாநகரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சங்ககாலப் புலவர்கள் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பாலுசாமி,2009:465).

கந்தரத்தனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர் ஆவார். கந்தரத்தன் என்பது இவருடைய இயற்பெயராகும். இவரது ஊர் உரோடோகம் ஆகும். இப்பெயர் உரோடகம், ஒரோடகம், ஒரோடோகம் எனப் பலவாறாக ஏடுகளில் காணப்படுகின்றன. இதனால் இவர் பெயர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடோகத்துக் கந்தரத்தனார் எனப் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. தற்பெழுது உரோடோகம் என்ற ஊர்ப்பெயர் ஓரகடகம் என்று திரிந்து வழங்கப்படுகிறது. இவ்வூர் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ளது. அகநானூற்றில் மூன்றுபாடல்களும் (அகம்.23, 95, 191), குறுந்தொகையில் ஒருபாடலும் (குறு.155), நற்றிணையில் ஒருபாடலும் (நற்.306) இவர் இயற்றிய பாடல்களாகும். நற்றிணையில் கந்தரத்தனார் என்னும் பெயரில் மேலும் மூன்று பாடல்கள் (நற்.116, 146, 238) உள்ளன. இந்த எட்டுப்பாடல்களையும் வையாபுரிப்பிள்ளை தம் சங்கஇலக்கியப் பதிப்பில் கந்தரத்தனார் என்னும் பெயரிலேயே பதிப்பித்துள்ளார். உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) என்று உ.வே.சாமிநாதையர், இரா.இராகவையங்கார், சா.கலியாணசுந்தரையர், பொ.வே.சோமசுந்தரனார் போன்றோர் குறித்துள்ளனர். உ.வே.சாமிநாதையரின் குறுந்தொகை 2000-ஆம் ஆண்டுமாறு பதிப்பில் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழண்ணல், மு.சண்முகம்பிள்ளை, குறுந்தொகைப் பதிப்புக் குழுவின் போன்றோர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்று குறித்துள்ளனர். அருணாசலதேசிகர் ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் (குறு.155) என்று குறித்துள்ளார். உ.வே.சாமிநாதையர் உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்பது உரோடகத்துக் காரத்தனார், ஊரோடகத்துக் கந்தரத்தனார், ஒரோடகத்துக் கந்தரத்தனார் என்று பலவாறு பிரதிகளில் உள்ளன என்கிறார். இவர் 'உரைகடம்' என்னும் பெயர் உள்ள மூன்று ஊர்கள் செங்கற்பட்டு வட்டத்தில் இருக்கின்றன. 'உரோடகம்' என்பது அவற்றுள் ஒன்றன் திரிபாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது என்கிறார். இப்புலவர் பாடல்கள் அனைத்தும்

அகப்பாடல்களாகக் குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை ஆகிய திணைகளில் தோழி, தலைவி, தலைவன் கூற்றுக்களாக அமைந்துள்ளன. பாலைத்திணையில் அமைந்த அகநானூற்றுப் பாடல் பொருள் தேடச்சென்ற தலைவன் தான் திரும்பி வருவதாகக் குறித்த காலம் வந்தும் வாராமை கண்டு ஆற்றாமை மிக்க தலைவி தோழியிடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. 'கார்காலத்தில் வருவதாகக் கூறிச்சென்றார். அக்கார்காலம் வந்தும் அக்காலத்தில் மலரும் முல்லை மலர்ந்தும் அவர் வரவில்லையே' என்னும் தன் ஏக்கத்தினைத் தலைவி நொச்சியைப் பற்றி மலரும் முல்லைக்கொடியைக் காட்டி, 'அவ்வளவு என்றார் ஆண்டுச்செய் பொருளே'(அகம்.23) என்று கூறுவதாக எடுத்துரைப்பது நயமிக்கதாக அமைந்துள்ளது (பாலுசாமி,2009:167-168).

கள்ளில் ஆத்திரையனார்

இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராவார். இவர் பாடிய பாடல்களாகப் புறநானூற்றில் இரண்டு பாடல்களும் (புறம்.175, 389), குறுந்தொகையில் ஒருபாடலும் (குறு.293) கிடைத்துள்ளன. உ.வே.சாமிநாதையர் தம் புறநானூற்றுப்பதிப்பில், இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருக்கள்ளில் என்னும் ஊரினர் என்றும் அத்திரிகுலத்தில் (குடியில்) தோன்றியதால் ஆத்திரையனார் என்ற பெயர் பெற்றார் என்றும் அந்தணர் குலத்தினர் என்றும் குறித்துள்ளார். கள்ளில் என்பது தொண்டைநாட்டிலுள்ளதும் திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் பாடல் பெற்றதுமான ஒரு சிவத்தலமாகும். இப்பொழுது கள்ளில் என்னும் ஊர் திருக்கள்ளம் என்று வழங்கப்பெறுகிறது. குறுந்தொகைப் பாடலின் முதல்வரி, 'கள்ளில் கேளிர் ஆத்திரை உள்ளூர்' என்று இருப்பது கொண்டு அந்த அரிய தொடர் அடிப்படையில் 'கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்று பெயர்பெற்றார் என்று கூறுவாருமுள். இப்புலவர் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் ஆதி அருமன் என்னும் கொடை வள்ளலையும் சிறப்பித்துப்பாடியுள்ளார். கள்ளுண்ண விரும்பி ஆயத்தத்தோடு சென்றவன் அது கிடைக்காது நுங்குக்காயைத் தின்று

வந்ததுபோலப் பரத்தையை விரும்பிச்சென்ற தலைவன், அவளைப் பிரிந்து தலைவியை நோக்கி வந்தமை குறித்துத் தோழிக்கு வாயில் மறுத்தல் என்னும் துறையில் குறுந்தொகைப்பாடல் அமைந்துள்ளது. 'ஊழ்மாறு அலைப்ப வருமேசேயிழை' என்று தலைவன் வரவையும் 'அளியேன் யானே' என்று தன் நிலையையும் தலைவி கூறும் திறம் மிகவும் இன்பம் தரத்தக்கது. இவர் தம் புறப்பாடல்களிலிருந்து இப்புலவர் 'ஆதனுங்கன் என்ற வள்ளலிடம் காட்டிய நன்றி மறவாமைச் சிறப்புத் தெற்றெனப் புலப்படுகிறது. 'ஆதனுங்க! என் நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண்குவரே' என்று கூறுவதனால், அவ்வள்ளல் புலவர் நெஞ்சத்தில் முழுமையாக இடம்பெற்றிருந்தமை புலனாகிறது. இரண்டு பாடல்களும் பாடாண்திணையின் இயன்மொழித்துறையில் அமைந்துள்ளன (பாலுசாமி, 2009:91 - 912).

தாமப்பல் கண்ணனார்

சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய இவர் அந்தணர் மரபினர். காஞ்சிக்கு மேற்கில் உள்ள தாமல் என்னும் ஊரினர். இவ்வூர் கல்வெட்டுக்களில் தாமர் என்று வழங்கப்படுகின்றது என்றும் ஆதலின் தாமர்ப்பல் கண்ணனார் என இவர் பெயர் இருக்க வேண்டும் என்றும் ஏடெழுதியோர் தவறாகத் தாமற்பல் கண்ணனார் என எழுதிவிட்டனர் என்றும் பல்கண்ணனார் என்பது இந்திரனைக் குறிக்கும் பெயராக அமைந்திருக்கலாம் என்றும் ஒளவை.துரைசாமிப்பிள்ளை கருதுவார். தாமப்பல் கண்ணனார் என்பது உ.வே.சாமிநாதையர் கொண்ட பாடமாகும். இவர் பாடிய ஒரே பாடல் புறநானூற்றில் 43-ஆம் பாடலாக இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடல் காட்டும் ஒருசிறு நிகழ்ச்சி மாவளத்தான் என்னும் சோழமன்னன் தாமப்பல் கண்ணனார் என்னும் புலவர் ஆகிய இருவர்தம் சீரிய பண்புநலங்களை அறிய வாய்ப்பாகிறது. சோழன் நலங்கிள்ளியின் தம்பி மாவளத்தானும் தாமப்பல் கண்ணனாரும் வட்டாடும்பொழுது ஒருவட்டு தாமப்பல் கண்ணனாரை அறியாமல் அவர்கீழ்மறைய அதனைப் பின்னர் அறிந்த மாவளத்தான் சினந்து அவரை வட்டினால் எறிந்தான்.

புலவர் வெகுண்டு 'புறவிற்காகத் துலைபுக்க உரவோன் மருக, மறவர் பெரும, கைவண் தோன்றல், நின் செயலால் நின் குடிப்பிறப்பில் ஐயமுறுகின்றேன்; ஆத்திமாலையணிந்த நின் முன்னோர் எல்லாம் பார்ப்பார் நோவன செய்யலர். புலவர் வெகுண்டிரைத்த தவற்றினை வளவன் உளங்கொள்ளாது தான் பிழை செய்தது போல்நனி நாணினான் என்றும் பிழைத்தவரைப் பொறுக்கும் தலைமைப் பண்பு சோழர் குடியினர்க்கு எளிதாம் போலும் என்றும் பாராட்டிக் கூறிப் புலவர் தம் பிழைக்கு வருந்திப் பின் காவிரியாற்று மணலினும் சிறக்க நின் ஆயுள் என வாழ்த்தினார். உயர்ந்த பண்பினை உணர்த்தும் இவர் பாடல் நீதிப்பாடல் எனப் போற்றத்தக்கதாகும் (பாலுசாமி, 2009:157 - 158).

பெருங்கௌசிகனார்

இவர் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். பெருங்கௌசிகனார் தாம் பிறந்த குலத்தினால் பெயர்பெற்றவர். தொல்காப்பியத்தில் மரபியல் சூத்திரம் ஒன்றுக்குப் (தொல்.மரபு.74) பொருள் எழுதுகையில் பேராசிரியர் 'உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசி, பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகன், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணன் என அந்தணர்க்குரியன்' என்று கூறியிருப்பதால், இவர் கௌசிகக்குலத்து அந்தணர் என்பது புலப்படுகிறது. இவர் பாடியனவாக நற்றிணை எனும் நூலில் இரண்டு பாடல்கள் (நற்.44, 139) உள்ளன. ஆனால் அதேகாலத்தில் எழுந்த மலைபடுகடாம் என்ற நூலின் ஆசிரியராகக் குறிக்கப்படும் இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனாரும் இவரும் ஒருவரே எனச் சிலரும் வேறுவேறவர் என்று சிலரும் கருதுகின்றனர். உ.வே.சாமிநாதையரும் வை.மு.கோபால கிருட்டிணமாச்சரியாரும் முதற்கூறிய கருத்தினர். இருவருமே தாங்கள் பதிப்பித்த பத்துப்பாட்டின் முன்னுரையில் மேற்கண்டவாறு குறித்துள்ளனர். எனினும் ஒருவர்க்கே ஓரிடத்தில் அடைமொழிதந்தும் ஓரிடத்தில் அடைமொழிதாராதும் வழங்கினர் எனல் அத்துணைப் பொறுத்தமாகத்

தோன்றாததாலும் ஒரேபெயரில் வழங்கிய இருவரை வேறுபடுத்தவே அவ்வாறு செய்தனர் எனல் பொருந்துவதாலும் இன்றும் கூட ஒரே முதலெழுத்துடன் இருவர் அமையின் ஒருவரை ஊர்ப்பெயரால் வேறுபடுத்திச் சொல்லும் பழக்கம் இருப்பதாலும் மலைபடுகடாம் பாடியவர் வேறு ஒரு புலவர் என்றே கருதலாம். பெருங்கௌசிகனார் காஞ்சிமாநகர் பகுதியில் வாழ்ந்த பெரும்புலவர் எனக் கருதலாம்.

இவர் பாடிய இரண்டு பாடல்களுள் ஒன்று தலைவன் கூற்றாக அமைந்தது. தலைவியின் பெற்றோர் அவள் களவில் தலைவனைச் சந்திப்பதை அறிந்து வீட்டில் சிறை வைக்கின்றனர். அங்ஙனம் அவள் இற்செறிக்கப்பட்டதை அறியாத தலைவன் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடத்தில் வந்து பார்த்து அவளில்லாததால் வருந்தித் தனக்குள் புலம்புவதாக அமைந்துள்ளது. விரும்பிய தலைவியை மணந்து இல்லறம் நடத்தும் ஒருவன் கடமைகருதிச் சிறிதுகாலம் தலைவியுடன் மகிழ்ந்திருக்கையில் மழைபொழிகிறது. பொதுவாகவே பண்டை நாள்களில் போக்குவரத்து வசதிகள் இன்றுபோல் இல்லாமையாலும் மழையில் வினையாற்றல் அக்காலச்சூழலில் இயலாது என்பதாலும் எவ்வினை கருதிச்சென்றாலும் கார்காலம் தொடங்குமுன் ஊர்திரும்பவே பெருவழக்கு. எனவே, இந்தத் தலைவனும் அப்போதுதான் திரும்பியிருக்கின்றான். மழைக்காலத்தில் வெளியூரில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாமலும் எதிர்பார்த்த தலைவி ஏமாறாமலும் குறித்தகாலத்தில் ஊர்திரும்பி உடனுறையும் மகிழ்ச்சியில் மழையை நோக்குகிறான். அதனை வாழ்த்திப் பேசுகிறான். 'பேரொலியுடன்பெய்யும் மழையே! மத்தள ஒலிபோல் இத்தரை அதிர இடியுடன் பொழியும் வேகத்தில் மலர்கள் உதிர்கின்றன. 'படுமலைப்பாலை' என்ற பண்ணையாழில், இரைத்தார்போன்ற ஒலியுடன் மழைத்தாரைகள் வானிலிருந்து வீழ்கின்றன. ஆங்காங்கு நிற்கும் மலைகளின் உச்சியில் பொழிந்த வண்ண உலகத்தேரின் அச்சாணி எனப் பலரும் உண்ணப் போற்ற உலகில் உலாவருவாய்' என்கிறான் (பரிமணம், 920 - 921).

பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்

பெருந்தேவன் என்ற பெயரோடு சங்ககாலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் சோழர் பாண்டியர் காலத்திலும் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார், கவிசாகரப் பெருந்தேவனார், கடுகு பெருந்தேவனார் என அடையோடு பலர் கூறப்பட்டுள்ளனர். அவர்களுள் பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை என்னும் ஐந்து தொகைநூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர் என்பர். சங்க அகப்பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள் கடுகு பெருந்தேவனார், பெருந்தேவனார் என்ற இருவர் மட்டுமே இப்பெயரோடு காணப்படுகின்றனர். கடுகு பெருந்தேவனார் பாடியதாகக் குறுந்தொகையில் ஒருபாடல் (குறு.255) மட்டுமே காணப்படுகிறது. எனவே, சங்கத் தொகைநூல்களுள் காணப்படும் பெருந்தேவனாருள் சிறப்புடை அடையின்றிக் கூறப்படுவதனால் 'பெருந்தேவனார்' என்பவர் ஏனையோர் பலரினும் தொன்மை வாய்ந்தவர் எனக் கொள்ள இடமும் உண்டு. இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். உரைநடை இயற்றுதலிலும் செய்யுள் படைத்தலிலும் மிக்க ஆற்றலுடையவர். இவர் பிறந்த இடம் தொண்டைநாடாகும் என்பதை,

சீர்உறும் பாடல்பன் னீரா

யிரமும் செழுந்தமிழுக்கு

வீரர்தம் சங்கப் பலகையில்

ஏற்றிய வித்தகனார்

பாரதம் பாடும் பெருந்தேவர்

வாமும் பழம்பதிகாண்

மாருதம் பூவின் மணம்வீ

சிடுந் தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.53)

என்ற தொண்டைமண்டல சதகச் செய்யுளால் அறியமுடிகிறது. பெருந்தேவனார் என்பது இவரது இயற்பெயர். இவரியற்றிய பாரதச் செய்யுளைத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவுரையில் மேற்கோளாக எடுத்துக்காட்டும் இடங்களில் நச்சினாக்கினியர், 'இச்செய்யுள் பெருந்தேவனார் இயற்றியது' என்று புலப்படுத்தியிருப்பதால் இவருடைய வரலாறு துணியப்படும். பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார் என்றும் இவர் வழங்கப்படுவர். இவருடைய பாரதச் செய்யுள்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், நச்சினாக்கினியர் உரையிலின்றி யாப்பெருங்கலவிருத்தி முதலியவற்றிலும் மேற்கோள்களாக அமைந்த பெருமை வாய்ந்தவையாகும். திருவள்ளுவ மாலையிலுள்ள 'எப்பொருளும் யாரும்' என்னும் வெண்பா இவர் இயற்றியதாக அறியப்படுகின்றது. இவர் இயற்றிய கடவுள் வாழ்த்துக்களுள் ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவைகளில் உள்ளவைகளில் சிவபெருமான் பற்றிய பாடல்களாகவும் நற்றிணையில் உள்ளது திருமால் பற்றிய பாடலாகவும் குறுந்தொகையில் உள்ளது முருகக் கடவுள் பற்றிய பாடலாகவும் உள்ளனவாதலால் இவருடைய கடவுள் வழிபாடும் கொள்கையும் இன்னவெனத் துணிந்து சொல்ல முடியவில்லை. இவருடைய கடவுள் வாழ்த்துக்கள் நற்றிணை முதலிய தொகைநூல்களின் முன்னர் வைக்கப் பெற்றிருத்தலும் ஐந்தாம் மறையாகிய பாரதத்தை இவர் இயற்றியிருத்தலும் இவருடைய முதன்மையையும் கல்விப்பெருமையையும் நன்கு விளக்கும். மேற்கூறிய கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களையும் பாரத வெண்பாவையும் திருவள்ளுவமலைச் செய்யுளையுமன்றி இவர் செய்தனவாக அகநானூற்றில் ஒரு செய்யுளும் நற்றிணையில் ஒன்றும் உள்ளன (பரிமணம், 2009:927).

தொண்டைமான் இளந்திரையன்

இவர் காஞ்சிமாநகரத்தில் வாழ்ந்த ஓர் அரசனாவார். இவர் பாடுதலில் வல்லவரான கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடிய பெரும்பாணாற்றுப்படையின் தலைவனாவார். இவனுடைய பிறப்பின் வரலாறும் பெயர்க்காரணமும்

பெரும்பாணாற்றுப்படை 37-ஆம் அடியின் விசேடவுரையால் அறியலாகும். அதில் நாககன்னி என்றது மணிமேகலை 24 - ஆம் அடியில் கூறப்பெற்ற பீலிவளையே என்றும் அதற்குத் தக்க ஆதாரம் சாசனத்திலும் நூல்களிலும் உள்ளது என்றும் வரலாற்றாசிரியர்கள் சொல்லுகின்றனர். இவன் முடிவுடை மன்னர் மூவரோடும் சேர்த்து எண்ணப்படும் பெருமை வாய்ந்தவனேனும் 'வில்லும் வேலும் என்னும் (தொல்.மரபு.83) சூத்திரவுரையில் 'மன்பெறு மரபினேனோர் எனப்படுவார், அரசுபெறு மரபில் குறுநில மன்னர் எனக் கொள்க, அவை பெரும்பாணாற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளும் காணப்படும் எனப் பேராசிரியர் எழுதியிருத்தலால், இவனைக் குறுநில மன்னனாகப் பண்டையோர் கொண்டிருந்தனர் என்று தெரிகிறது. இப்பெயர் இளந்திரையன் என்றும் திரையன் எனவும் நூல்களில் வழங்கும். இவன் இயற்றிய பாடல்களாக நற்றிணையில் (நற்.94, 99, 106) மூன்றும் புறநானூற்றில் (புறம்.185) ஒன்றும் காணப்படுவதால் இவன் நல்லிசைப்புலவர் வரிசையில் சேர்ந்த பெருமைவாய்ந்தவன் என்றும் தெரிகிறது. இளந்திரையன் என ஒரு நூல் இவனால் செய்விக்கப்பெற்றது என்று இறையனார் அகப்பொருளுரை, நன்னூல் மயிலைநாதருரை (ப.245) ஆகிய உரைகளில் காணக்கிடக்கின்றன. திரையனார் என்பதற்குத் திரையனால் உருவாக்கப்பட்ட ஊர் அல்லது திரையனது ஊர் என்று பொருள் செய்திருத்தலின், இப்பெயருள்ள ஊரொன்று பண்டைக் காலத்தில் இவனால் உருவாக்கப் பெற்றது என்று தெரிகிறது. இவனுடைய குடிமரபினர் வரலாறு சங்க இலக்கியத்திலும் யாப்பெருங்கலவிரித்தி மேற்கோளுரையிலும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன:

வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்

இனமழை தவழு மேற்றரு நெடுங்கோட்

டோங்குவெள் ளருவி வேங்கடத் தும்பர் (அகம்.213),

'பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ

பாவீர் றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ

ஞாயிற் றொளியான் மதிநிழற்றே தொண்டையார்
கோவீற் றிருந்த குடை'

'வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவன்
நான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது'

'ஆழி யிழைப்பப் பகல்போ மிரவெல்லாம்
தோழி துணையாத் துயர்தீரும்-வாழி
நறுமாலை தாராய் திரையவோஓ வென்னும்
செறுமாலை சென்றடைந்த போது' (யா.வி.மேற்கோள்)

மேற்காணும் சான்றுகளிலிருந்து இவன் பரம்பரையோருடைய பெருமைகள் புலப்படும். இவன் காலத்துப்புலவர்கள் மேற்கூறப்பட்ட உருத்திரங்கண்ணனாரும் நக்கண்ணையாருமாவர் (பாலசாரநாதன், 1986:241 – 242).

இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்

இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் வாழ்ந்தபகுதி சென்னைக்குத் தென்மேற்கிலுள்ள முந்தைய செங்கல்பட்டு மாவட்டத்து மதுராந்தகம் வட்டத்தில் உப்பங்கழிக்கும் கடற்கரைக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பகுதியாகும். இப்போது இப்பகுதி எடக்கநாடு என்று மருவி வழங்கப்பெறுகிறது. அந்நாட்டின் தென்பகுதியில் நல்லூர் என்னும் சிற்றூர் உள்ளது. நத்தத்தனார் என்னும் புலவர் அவ்வூரில் வாழ்ந்தார் என்பது செவிவழிச்செய்தி என்பார் பேராசிரியர் மா.இராசமாணிக்கனார் (1970 : 55). தத்தன் என்பது அவர் இயற்பெயராகும். ஆர் என்ற சிறப்புப் பொருளைத் தருவதோர் இடைச் சொல்லாகும். ந +

தத்தனார் = நத்தத்தனார் என அமைகிறது. நக்கண்ணையார், நக்கீரர், நப்பசலையார், நப்பண்ணனார், நப்பாலத்தனார், நப்பூதனார், நச்செள்ளையார் போன்ற பெயர்களால் இது தெளிவாகிறது என்பார் உ.வே.சாமிநாதையர் (1986:44).

இப்புலவர் இச்சிறுபாணாற்றுப்படை என்ற ஒரு பாடலை மட்டும் பாடியுள்ளார். சிறுபாணாற்றுப்படை என்பது ஒரு பாடலை மட்டும் குறிக்கும் சொல் இல்லை. இது ஒரு நூலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். இவர் சோழநாட்டின் தலைநகராகிய உறந்தை, பாண்டியநாட்டின் தலைநகராகிய மதுரை, சேரநாட்டின் தலைநகராகிய வஞ்சி ஆகிய மூன்று நகரங்களுக்கும் சென்றுவந்துள்ளார் என்பதை அவர் பாடல் வழி அறிகிறோம். மூவேந்தர்களையும் கடைஏழு வள்ளல்களின் சிறப்புக்களையும் இவர் பாடியுள்ளதால், அவர்கள் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்று தெரிகிறது. புறம்.218-ஆம் பாடலின் ஆசிரியரின் பெயரில் பாடபேதமாகக் காணப்பெறும் நத்தத்தனாரும் திருவள்ளுவமாலையில் 'ஆயிரத்து முந்நூற்று முப்பது' என்னும் வெண்பாவைப் பாடிய நத்தத்தனாரும் நத்தத்தம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றிய நத்தத்தனாரும் இவரினின்றும் வேறுபட்டவர் என்று தோன்றுகிறது. இடைக்கழிநாடு என்னும் நாடு தனி ஒரு நாடாக வழங்கப்பெற்றாலும் அது தொண்டைநாட்டுப் பகுதியினைச் சார்ந்த நிலப்பகுதியாகும் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நூலில் பாடப்பெற்ற தலைவன் ஓய்மானாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆவான். இவன் ஓய்மான் நல்லிக்கோடன் (புறம்.176, நன்னாகனார்) எனவும் அழைக்கப்பெற்றான். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் நல்லூர் நத்தத்தனாரும் நன்னாகனாரும் ஆவர். இவனுடைய பரம்பரையினராக ஓய்மான் நல்லியாதன் (புறம்.376), ஓய்மான் வில்லியாதன் (புறம்.379) என இருவர் குறிக்கப்பெறுகின்றனர். 'ஓய்மான்நாடு' என்பது திண்டிவனத்திற்கு வடக்கிலுள்ள மாவிலங்கையை வடஎல்லையாகவும் கடலைத் தென்எல்லையாகவும் சூணாம்பேடு என்னும் ஊரை அடுத்த வில்லிபாக்கத்தைக் கிழக்கு எல்லையாகவும் கொண்டது. அந்நாடு மேற்கில் ஏறத்தாழ விழுப்புரம் வரையில் பரவியிருந்தது என்பது இதுவரையில்

கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படும் உண்மையாகும்' என்று பேராசிரியர் மா.இராசமாணிக்கனார் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1970: முன்னுரை பக்.XII). இப்பகுதிக்குள் எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆமூர், கிடங்கில் ஆகிய ஊர்கள் அடங்கும். கிடங்கில் எனும் ஊர் இன்றுள்ள திண்டிவனம் என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்தாகும். கடைஏழு வள்ளல்கள் மாய்ந்தபின்பு இவன் வந்ததாகக் குறிப்பிடப்பெறுகிறான். 'ஓய்மான்நாட்டு ஊர்கள் என்று தனிக்கட்டுரை ஒன்றை மா.இராசமாணிக்கனார் (1970:151-175) எழுதியுள்ளார். இவன் 'உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்' (சிறுபாண்.122) என்று குறிப்பிடப்பெறுவதால், ஓவியர் குடியைச் சார்ந்தவன் என்று தெரிகிறது. இவன் கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பது பொதுக்கருத்தாக அமைகிறது.

வீரை வெளியனார்

வெளியன் என்பது இவரது இயற்பெயராகும். வீரை என்பது இவரது ஊர்ப்பெயராகும். இது பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் உள்ள நாட்டைச் சேர்ந்ததாகும். புதுச்சேரிக்கு அருகில் வீரம்பட்டினம் என இப்போது அது வழங்கப்படுகிறது. அகநானூற்றில் காணப்படும் சான்றோர்களுள் ஒருவரான வீரைவெளியன் தித்தனார் இவருடைய மகனார் ஆவார். மழையை நோக்கித் தோழி கூறுவதாக இத்தித்தனார் பாடியுள்ள பாட்டைப்படிப்பவர் இவரது புலமைநலம் கண்டு பெருவியப்படைவர். இத்தகைய புலமைநலம் சான்ற மகனைப் பெற்ற வெளியனாரை நினைவாதிருப்பதற்கும் இடமிராது. வெளியனாரும் நல்லிசைப்புலமை நலம் சிறக்க வாழ்ந்தவர் என்பதை இப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுகிறது. தானைத் தலைவன் ஒருவன் தன் வேந்தன் பொருட்டுப் போர்க்குச்சென்று வெற்றி மேம்பாட்டால் வாகை சூடிச் சிறக்கின்றான். அவனைக் காண்பது குறித்துப் பாணன் ஒருவன் செல்கின்றான். அவனைக் காணும் வெளியனார், அத்தலைவனது ஊர்நலத்தை எடுத்துரைத்து அங்குச் சென்றுதங்கிச் செல்லுமாறு இப்பாட்டால் அறிவுறுத்துகின்றார். அத்தலைவன் வேந்தன்பால் பெற்றுவரும்

பெரும் செல்வத்தைத் தன்பால் வரும் பரிசிலருக்கும் வரையாது வழங்கும் வண்மையுடைய நெடுந்தகையாக விளங்குகின்றான் என்றும் குறிக்கின்றார். இவர் இப்பாட்டில் வேட்டுவர் மனையில் நிகழும் நிகழ்ச்சி ஒன்றைச் சொல்லோவியம் செய்து காட்டுகிறார். அது படிப்போர் தம் மனக்கண்ணில் கண்டு மகிழ்தற்குரியதாகும் (புறம்.320).

வெளியன் தித்தனார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர் ஆவார். வீரை என்னும் ஊரினர். வெளியன் தித்தனார் என்னும் பெயரினர். அடு போர் வேளிர் வீரை முந்துறை (அகம்.206) என்று இவர் ஊர் பற்றிய குறிப்பு சங்கப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. அக்குறிப்பிலிருந்து கடற்கரை ஊரான வீரை வேளிர்க்குரியதாய் விளங்கியது புலனாகிறது. தென்பெண்ணையாற்றின் வடகரையில் புதுச்சேரிக்கு அருகில் இக்காலத்து வீரம்பட்டினம் என்று வழங்குவதே பண்டைய வீரை என்பர் அறிஞர். வீரை வெளியன் தித்தனார் என்று இங்கே புலவராகக் குறிக்கப் பெற்றுள்ள இவரை, முதுகூத்தனார் என்னும் புலவர் ஒருவரால் நற்றிணைப் பாடல் ஒன்றில் (நற்.58) வேளிர்குடி மன்னனாகக் குறிக்கப் பெற்ற வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தனே எனக் கருதலாம். மேலும், வீரை வேண்மான் வெளியன் என்னும் தித்தன் என்று எழுதும் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் உரைப்பகுதியில், இவ்வீரை வேண்மான் வெளியனே உறையூர்த் தித்தன் என்றும் உரைலாம். மற்றும் வெளியன் தித்தன் பெயரை வெளியன் என்னும் தித்தன் எனப் பிரித்து விளக்குவதால் தித்தன் வெளியன் என வந்துள்ளதற்கும் (அகம்.152, 226) வழி காணலாம். இவனுடைய உறந்தை நாளோலக்கம் மிக்க ஆரவார முடையதாகும். ஒரு காலத்தில் இவனோடு போர்புரிவதற்குப் பாணன் என்பவனுடன் கூடிவந்த கட்டி என்பவன் இவனது நாளோலக்கத்தில் எழுந்த கிணையோலி கேட்டே அஞ்சிப் போரிடாமல் ஓடினான் என்று பரணரின் பாடல் ஒன்றால் (அகம்.226) அறியலாம். வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க்கு என்றும் அருகா தீயும் வண்மை உரைசால் நெடுந்தகை ஓம்பும் ஊரே என்று புறப்பாடலிலும் அருஞ்சமத்து

எதிர்ந்த பெருஞ்செய் ஆடவர் என்று அகப்பாடலிலும் அமைந்த குறிப்புகளில் இவ்வரசப் புலவரின் அரசியல் வெளிப்பாடுகளைக் காணலாம் (பரிமணம், 2008:574 – 575).

கல்லாடனார்

கடைச் சங்ககாலத்தின் இறுதியில் இருந்தவர் கல்லாடனார் எனும் புலவர். இவர் பரணர் கபிலர்களுக்குப் பிறகு இருந்தவர். இவரும் இவருடைய குடும்பத்தினரும் வேங்கடமலைக்கு அப்பால் வேங்கடநாட்டில் இருந்தவர்கள் என்பது இவருடைய செய்யுளினால் அறிகிறோம். பொறையாற்றுக்கிழான் எனும் குறுநில மன்னனைப் பாடிய இப்புலவர் தமது ஊரில் வற்கடகம் நேர்ந்து பசி கூர்ந்த படியினால் தமது சுற்றத்துடன் தெற்கே வந்ததாகக் கூறுகிறார். இதனை,

வேங்கட வரைப்பின் வடபுலம் பசித்தென

ஈங்குவந்து இறுத்தஎன் இரும்போர் ஒக்கல்

(புறம்.391: 7 – 8)

என்ற பாடல் மூலம் காணக்கிடக்கின்றது. இவர் தமது செய்யுட்களில் வேங்கடநாட்டை ஆண்ட புல்லி என்னும் அரசனைக் கூறுகிறார். புல்லியினுடைய போர் வீரர்கள் யானைக் கன்றுகளைப் பிடித்து வந்து தங்கள் ஊர்க்களுக்கடையில் கொடுத்து அதற்கு விலையாகக் கள்ளைக் குடித்து மகிழ்ந்த செய்தியை இவர் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

வலஞ்சுரி மராஅத்துச் சுரங்ம்கமழ் புதுவீச்

சுரிஆர் உளைத்தலை பொலியச் சூடிக்

கறையடி மடப்பிடி கானத்து அலறக்

களிற்றுக்கன்று ஒழித்த உவகையர் கலிசிறந்து

கருங்கால் மராஅத்துக் கொழுங்கொம்பு பிளந்து

பெரும்பொளி வெண்நார் அழுந்துபடப் பூட்டி

நெடுங்கொடி நுடங்கு நியம மூதூர்

நறவுநொடை நல்இல் புதவுமுதற் பிணிக்கும்

கல்லா இளையர் பெருமகன் புல்லி

வியல்தலை நல்நாட்டு வேங்கடம் (அகம்.83: 1 – 10).

இவர் பொருள் சேர்ப்பதற்காக வெளிநாடு சென்ற ஒருவன் வேங்கடமலையைக் கடந்து அப்பால் உள்ள நாட்டுக்குச் சென்றதைக் கூறுகிறார். அவ்வாறு கூறுகிறவர் புல்லியையும் கூறுகிறார். இதனைப் பின்வரும் பாடல் புலப்படுத்தும்:

மாஅல் யானை மறப்போர்ப் புல்லி

காம்புடை நெடுவரை வேங்கடத்து உம்பர்

(அகம்.209: 8 – 10).

இப்புலவர் சோழநாட்டுக் காவிரிக் கரையிலிருந்த அம்பர் என்னும் ஊரின் அரசனான அருவந்தையிடம் சென்றார். அவ்வள்ளல் இவரை ஆதரித்து விருந்தளித்தான். இப்புலவர் அவனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார். இவர் வேங்கடநாட்டு அரசன் புல்லியினுடைய வேங்கடமலையில் பொழியும் மழைத்துளிகளைவிட அதிக காலம் வாழ்வாயாக என்று வாழ்த்தித் தன்னுடைய நாட்டையும் தன்னுடைய அரசனையும் நினைவு கூறுகிறார். இதனால் இவருடைய நாட்டுப்பற்றும் அரச பக்தியும் விளங்குகின்றன. இவர் அம்பர்கிழான் அருவந்தையைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

வறன்யான் நீங்கல் வேண்டி என்அரை

நீல்நிறச் சிதாஅர் களைந்து

வெளியது உடஇளன் பசிகளைத் தோனே

காவிரி அணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை

நெல்விளை கழனி அம்பர் கிழவோன்

நல் அருவந்தை வாழியர் புல்லிய

வேங்கட விறல்வரைப் பட்ட

ஓங்கல் வானத்து உறையினும் பலவே

(புறம். 385: 5 – 12).

தொல்காப்பிய இலக்கண நூலில் வேங்கடமலை தமிழகத்தின் வடஎல்லையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சரியான வடஎல்லை வேங்கடத்துக்கு அப்பால் உள்ள 'வடபெண்ணையாற்றின் தென்கரையாகும்'. வடபெண்ணை ஆற்றிலிருந்து அக்காலத்துத் தமிழ்நாடு தொடங்கியது. இதற்குச் சில சான்றுகள் உள்ளன. கல்லாடனார் வேங்கடமலைக்கு வடக்கில் ஓர் ஊரில் இருந்தவர் என்பதே இதற்குரிய சான்றுகளில் ஒன்றாகும். இதுபற்றி இங்கு விரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. கல்லாடனார் எனும் இப்புலவர் பெயரை நோக்கும்போது இப்பெயர் இவருடைய இயற்பெயராகத் தோன்றவில்லை; ஊர்ப்பெயராகத் தோன்றுகிறது. கல்லாடம் என்பது இவர் இருந்த ஊரின் பெயராக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. இதுபற்றி உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை; ஆராய்ந்து முடிவு செய்யவேண்டும். தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் நிகழ்ந்த போரிலே சோழனையும் சேரனையும் அவர்களுக்குத் துணையாக வந்த வேளிர்களையும் வென்று புகழ்பெற்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் நேரில் சென்று பாடினார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

ஞாலம் நெளிய ஈண்டிய வியன்படை

ஆலம் கானத்து அமர்கடந்து அட்ட

கால முன்பநின் கண்டனென் வருவல் (புறம்.23: 15 – 17)

இப்பாடலில் முன்னிலையில் நிகழ்காலத்தில் வைத்து இவர் கூறுவது காண்க. இச்செய்யுளின் கீழ்க்குறிப்புப் 'பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடியது' என்று கூறுகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

உடலரும் துப்பின் ஒன்றுமொழி வேந்தரை

அணங்குஅரும் பறந்தலை உணங்கப் பண்ணிப்

பிணியுறு முரசம் கொண்ட காலை

நிலைதிரிபு எறியத் திண்மடை கலங்கிச்

சிதைதல் உய்ந்தன்றோ நின்வேல் செழிய(புறம்.25: 5 – 9)

இப்பாடலில் இப்புலவர் அப்பாண்டியனை மேலும் விளித்துக் கூறுகிறார். மீண்டும் புறம்.371-ஆம் செய்யுளிலும் இவர் அப்பாண்டியனைப் பாடியுள்ளார். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற்செழியனுக்குப் பின்னர் பாண்டி நாட்டை அரசாண்டவன். கோவலனைக் கொலை செய்வித்துக் கண்ணகியிடம் வழக்குத் தோற்ற அரசுகட்டிலில் (சிம்மாசனத்தில்) துஞ்சியவனும் ஆரியப்படை கடந்தவனுமாகிய நெடுஞ்செழியனுக்குப் பிறகு கொற்கையிலிருந்த வெற்றிவேற் செழியன் பாண்டியநாட்டை அரசாண்டான். வெற்றி வேற்செழியனுக்குப் பிறகு முடிசூட்டியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன். சேரன் செங்குட்டுவனுக்குப் பிறகு இப்பாண்டியன் இருந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கல்லாடனார் நேரிலே முன்னிலைப்படுத்திப் பாடியிருப்பதனாலே இப்புலவர் அப்பாண்டியன் காலத்தவர் ஆவார். அதாவது ஏறக்குறைய கி.பி. 200 இல் இவன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளலாம். எனவே, அப்பாண்டியனால் போற்றப்பட்டவரும் அப்பாண்டியன்மீது மதுரைக்காஞ்சி பாடியவருமாகிய மாங்குடி மருதனாரும் கல்லாடனாரும் சமகாலத்தவர் ஆவர். கல்லாடனார் தம் காலத்துக்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையும் தமக்கு முன்பு இருந்த அரசர்களையும் தமது செய்யுட்களில் குறிப்பிடுகிறார். இதனால், இவர் அவர்கள் காலத்திலிருந்தவர் என்று கருதக்கூடாது.

களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் துளுநாட்டு
நன்னனுடன் போர் செய்து அவன் கைப்பற்றியிருந்த பூழி
நாட்டை மீட்டுக்கொண்ட செய்தியைக் கல்லாடனார்
பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

பெருந்தோள் அரிவை ஒழிய குடாஅது
 இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
 பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய
 வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்
 களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
 இழந்த நாடு தந்தன்ன
 வளம்பெரிதுப் பெறினும் வாரலென் யானே

(அகம்.199: 18 - 24).

இந்தக் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மகன் ஆவான். சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனுக்கும் இளங்கோவடிகளுக்கும் தமயன் ஆவான். இவன் கல்லாடனார் காலத்துக்கு ஏறத்தாழ ஒரு தலைமுறைக்கு முன்பு இருந்தவன். முள்ளூர் மன்னனாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரி (இவன் ஒரு வள்ளல்) என்னும் சிற்றரசன் கொங்கு நாட்டிலிருந்த ஓரி என்பவனுடன் (இவனும் ஒரு வள்ளல்) போர்செய்து அவனுடைய கொல்லிப் பாவையிருந்த கொல்லி மலையையும் கொல்லிக்கூற்றம் என்னும் நாட்டினையும் வென்று அந்நாட்டைச் சேரனுக்குக் கொடுத்த செய்தியைக் பின்வருமாறு கல்லாடனார் கூறுகிறார்:

உள்ளார்ஆதலொ அரிதே - செவ்வேல்
 முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
 செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
 ஓரிக் கொன்று சேரலர்க்கு ஈத்த
 செவ்வேர்ப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி
 நிலைபெறு கடவுள் ஆக்கிய
 பலர்புகழ் பாவை அன்னநின் நலனே

(அகம்.209: 11 - 17).

இதில் காரி, ஓரியினுடைய கொல்லிநாட்டை வென்று சேரலனுக்குக் கொடுத்தான் என்று இப்புலவர் கூறுகிறார். இந்தச் சேரலன் (களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரலினுடையவும் சேரன் செங்குட்டுவனுடையவும் தந்தையாகிய) இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் காலத்தில் சேரநாட்டின் ஒரு பகுதியை அரசாண்ட பொறையன் என்னும் அரசன் ஆவான். இதுவும் கல்லாடனார் காலத்துக்கு முன்பு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். எனவே, இந்நிகழ்ச்சிகள் கல்லாடனார் இருந்த காலத்துக்குச் சற்று முன்பு நிகழ்ந்தவையாகும். இப்புலவர் தமிழ்நாட்டின் வடக்கே எல்லைபுற நாடாக இருந்த பாணன் நன்னாட்டைக் கூறுகிறார் (அகம்.113: 17). பாணன் நாடு என்பது வாணாதியரையர் ஆண்ட நாடாகும். இந்நாட்டுக்கப்பால் வடுகநாடு இருந்தது. இவர் அஃதை என்பவனுக்குரியதும் கோசர் இருந்ததுமான 'நெய்தலஞ்செறு' என்னும் ஊரைக் கூறுகிறார் (அகம்.113:3-6). இந்த 'நெய்தலஞ்செறு' துளுநாட்டில் கடற்கரையோரமாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இவர் தொண்டையோர் வாழ்ந்த தொண்டை நாட்டைக் கூறுகிறார் (குறு.60: 5 – 6). இவர் 'விண்டு வனைய விண்தோய் பிறங்கல்' (புறம்.3: 1 – 2) என்று வேங்கடமலையைத் திருமாலுக்கு ஒப்பிடுகிறார். எனவே, இவர் காலத்திலே வேங்கடமலையில் விண்டு (விஷ்ணு – திருமால்) இருந்தார் என்பது தெரிகிறது. கல்லாடனார் இயற்றிய செய்யுட்கள் அகநானூற்றில் (அகம்.9, 29, 83, 113, 171, 199, 333) ஏழு பாடல்களும் குறுந்தொகையில் (குறு.260, 269) இரண்டு பாடல்களும் புறநானூற்றில் (புறம்.23, 25, 39, 371, 385) ஐந்து பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன (வேங்கடசாமி,2001:161 – 165).

பனம்பாரனார்

பனம்பாரனார் தொல்காப்பியம் எனும் இலக்கண நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியுள்ளார். இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் தொண்டைமண்டல சதாகப்பாடல் கூறுகிறது:

படவேங் கடற்கடல் அன்னதொல்

காப்பியப் பாயிரஞ்சொல்லு

இடவேங் கடல்இன்றியே பனம்

பாரர்மற்று எல்லை சொல்லக்

கடவேங் கடல்அன்ன செந்தமிழ்க்கு

ஏய்என்று காட்டுதற்கு

வடவேங் கடந்தென் குமரியென்று

ஆர் தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.23).

தொல்காப்பியப் பாயிரத்தைப் பாடிய இவரே பனம்பாரம் என்னும் இலக்கணச் சூத்திரமும் புறப்பொருள் பன்னிரு படலமும் செய்தவர். அகத்தியரின் மாணவர்கள் பன்னிருவருள் ஒருவர். இவர் தொல்காப்பியரைப் போலவே தலைச்சங்கத்தின் இறுதிக்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் (இராமமூர்த்தி, 2013:34).

கோவூர் கிழார்

இவர் சங்ககாலப் புலவர்களுள் ஒருவர்; கோவூர் என்ற ஊரில் பிறந்த புலவராகலின் கோவூர் கிழார் என்னும் பெயர் பெற்றார். இவர் மிகுதியும் சோழனையே பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாக்களாகப் புறநானூற்றில் 15 பாடல்கள் உள்ளன. கோவூர்கிழார், நலங்கிள்ளியின் வீரத்தையும் கொடைப் பண்பினையும் போற்றியுள்ளார். மேலும், கோவூர்கிழார் தனி மனிதப் பண்பாடுகளைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதுடன் அமைந்துவிடாது அவர்கள்பால் குறைகளைக் கண்டால் இடித்துரைத்து அறிவுரை கூறவும் வல்லவராய் விளங்கினார். கொடை, வீரம் போன்ற நிறைகுணங்கள் பாராட்டப்படும்போது அவர்களிடம் காணப்படும் இரக்கமின்மை, நடுநிலை இன்மை முதலிய இழிகுணங்கள் இடித்துரைக்கப்படுவதும் இயல்பேயாகும். கோவூர் கிழாரிடம் அமைந்த சிறப்புப் பண்பு இதுவாகும். சோழர்குடியில் பிறந்த நலங்கிள்ளியும் நெடுஞ்சிங்கியும் நேருக்குநேர் போருடற்ற வேண்டிய நிலை

ஏற்பட்டது. அவ்வாறு போர்செய்யும் மன்னரைப் புலவர் பெருந்தகை போரிடும் மன்னர் பெரும! நின்னை எதிர்க்கும் மன்னன் பனம்பூ மாலை அணிந்த சேர மன்னனும் அல்லன்; வேப்பம்பூ மாலை தரித்த பாண்டியனும் அல்லன். நீ அணிந்துள்ள முடிமாலையும் ஆத்தியே; நின் பகைவன் அணிந்துள்ள முடிமாலையும் ஆத்தியே. ஆகலின், போரில் நீங்கள் இருவரும் வெல்வது என்பது அரிதாகும். யாரேனும் ஒருவர் தோற்று ஒருவர் வெல்வதே உலகியல் அறமாகும். ஆகலின், உங்களுள் யார் தோற்றாலும் சோழர் குடி தோற்றதாகவே பழித்தும் இழித்தும் கூறப்படும். இவ்வாறு ஒருகுடியில் பிறந்த நீங்கள் இருவரும் முரணிப் போருடற்றல் பிற மன்னர்கள் உடல் பூரிக்கும் உவகையினைச் செய்யும். ஆகலின் பகைமை ஒழித்து போரினை நிறுத்துக என அறம் உரைத்து இருவர்க்கும் இடையே சந்து செய்வித்து அமைதி நிலவச் செய்தார் இவ்வரும் கவிஞர். தொண்டைநாட்டில் பிறந்த கோவூர்கிழார் சோழநாடு சென்று சோழ மன்னர்களைப் பாடிச் சிறப்பு எய்திய நிலை யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்ற கணியன் பூங்குன்றனின் வாக்கினை மெய்ப்பித்து நிற்கின்றது. ஆழ்ந்த புலமையும் அரசியல் அனுபவமும் கொண்டு மக்கள் பணியினைச் சீரோடும் சிறப்புடனும் ஆற்றிய பெருந்தகை இப்புலவர் பெருமான் புறப்பாட்டின் இறுதிப்பாடலில் சோழன் நலங்கிள்ளியின் ஆற்றலின் மிகுதியாக அமைதி காக்க அவன் இயற்றிய வேள்விகளின் சிறப்பினைக் கூறியுள்ளார். பெருவெற்றி பெற்றோரும் இறுதியில் விழைவது அமைதியே என்பதனை இப்பாடலில் அழகுறக் கோவூர் கிழார் விளக்கியுள்ளார் (பாலுசாமி, 2009:219).

கிடங்கிற் குலபதி நக்கண்ணனார்

கிடங்கில் என்பது ஓர் ஊர். இவ்வூரில் புலவர் பலர் சங்ககாலத்தே இருந்தனர். இவரது இயற்பெயர் கண்ணன். 'ந' என்பது சிறப்புப் பற்றி வந்தது. ஆயிரம் மாணவர்களை ஆதரித்துக் கல்வி புகட்டுவோர் குலபதியாவார். இப்பட்டத்தை உடையவராதல் பற்றி இவர் சிறந்த ஆசிரியர் என்று தெரிகிறது.

சான்றோர் புகழு முன்னர் நாணுப; பழியாங்கு ஒல்ப; அதனால்
தோழி மடவை நீ யென கடவுபு துனியல் என்று தலைவி
கூறுவதாக அமைந்த இந்தக் குறுந்தொகைச் செய்யுள் ஒன்றே
இவர் இயற்றியதாகத் தெரிகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடலால்
அறியலாம்:

நெடிய திரண்ட தோள்வளை ஞெகிழ்த்த
கொடிய னாகிய குன்றுகெழு நாடன்
வருவதோர் காலை யின்முகந் திரியாது
கடவுட் கற்பின் அவன்எதிர் பேணி
மடவை மன்ற நீயெனக் கடவுபு
துனியல் வாழி தோழி சான்றோர்
புகழு முன்னர் நாணுப
பழியாங் கொல்பவோ காணுங் காலே (குறு.252).

கிடங்கிற் காவிதிப் பெருங்கொற்றனார்

இவரது ஊர் கிடங்கில். காவிதிப் பட்டம் பெற்றவர்;
கொற்றனார் என்பது இவரது இயற்பெயர்; கொற்றனார் என்று
பலர் இருத்தலின் அவர்களில் இருந்து வேறுபடுத்தவே 'பெரும்'
என்னும் அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது போலும். இவர்
முல்லைத் திணையைச் சிறப்பித்து நற்றிணை 364 -ஆம்
பாடலைப் பாடியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால்
காணலாம்:

சொல்லிய பருவம் கழிந்தன் றெல்லையும்
மயங்கிரு ணடுநாண் மங்குலோ டொன்றி
யார்கலி வான நீர்பொதிந் தியங்கப்
பனியின் வாயையொடு முனிவுவந் திறுப்ப
இன்ன சின்னாள் கழியிற் பன்னாள்
வாழலேன் வாழி தோழி யூழின்

உருமிசை அறியாச் சிறுசெந் நாவின்

ஈர்மணி இன்குரல் ஊர்நனி இயம்பப்

பல்லா தந்த கல்லாக் கோவலர்

கொன்றையந் தீங்குழல் மன்றுதோ றியம்ப

உயிர்செலத் துனைதரு மாலை

செயிர்தீர் மாரியொ டொருங்குதலை வரினே (நற்.364).

கிடங்கில் காவிதிப் கீரங்கண்ணனார்

இவரது இயற்பெயர் கண்ணனார் என்பதே; கீரன் தந்தையின் பெயர்போலும்; காவிதிப்பட்டம் பெற்றமையின் உழுவித்து உண்ணும் வேளாண் மரபினர் ஆவார். கிடங்கில் என்பது நடுநாட்டு அகத்துள்ள திண்டிவனம்; ஒது ஓய்மா (ஏறுமா) நாட்டு நல்லியக்கோடன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது. 'கிளை மலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில் கோமான்' (சிறுபாண்.160). மற்றும் இவ்வூர் 'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயலை, தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார் - கிடங்கில், வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யிளையாடன் கண்ணொக்கு மென்று'பொய்கையாழ்வாரால் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றது. இக்கீரங் கண்ணனார் நெய்தல் குறிஞ்சி முதலிய வளங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்; பிரிந்தாரை ஒறுக்கு மாலைக்காலத்து இயல்பும் இரவுறு துயருமும் விளங்கப் பாடியுள்ளார் (நற்.281). இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் 281-ஆம் பாடல் ஒன்றும் குறுந்தொகையில் மற்றொன்றுமாக இரண்டு பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன (நாராயணசாமி ஐயர்,1967:36).

ஆழார் கௌதமன் சாதேவனார்

இவர் ஆழார் என்ற ஊரிலே பிறந்தவர் என்று தெரிகிறது. இவர் அந்தணர் மரபினர். இவருடைய பாடல்கள் அகநானூற்றிலும் நற்றிணையிலும் உள்ளன. இவர்

பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

தென்கழி விளைந்த வெண்கல் உப்பின்

கொள்ளை சாற்றிய கொடுநுக ஒழுகை (அகம்.159)

(பாலசாரநாதன், 1986:161 – 162).

தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார்

ஆழர் என்பது சேரநாட்டில் குறும்பொறை மலைக்குக் கீழ்ப்பக்கத்தில் உள்ள ஓர் ஊராகும். தொண்டி ஆழர் என்பது தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்த ஆழர் என்றும் கொள்ளப்படும். இவர் பாலைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

மரந்தலை கரிந்து நிலம்பயம் வாட

அலங்குகதிர் வேய்ந்த அழல்திகழ் நனந்தலைப்

(அகம்.169).

தொண்டி – ஓர் ஊராகும். அதற்கு அண்மையில் உள்ள ஆழர் என்றும் கொள்ளலாம். இவர் தொண்டி மாழர்ச் சாத்தனார் என்றும் வழங்கப்பெறுவர் என்று உ.வே. சாமிநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பாலசாரநாதன், 1986:161-162). இங்கு சேரநாட்டுப்பகுதியா? அல்லது தொண்டைநாட்டுப்பகுதியா? சேரநாட்டுப்புலவரா? அல்லது தொண்டைநாட்டுப்புலவரா? என்று வினாக்கள் எழுகின்றன. இவ்வினாக்களுக்கு விடையினைக் கூறும் வகையில், இப்புலவர் தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்தவர் என்றும் தொண்டைநாட்டுப் புலவர் என்றும் கருதி, தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார் என்பவர் தொண்டைநாட்டு ஆழர்ச்சாத்தனாராகவே இங்குக் கொள்ளப்படுகிறது.

காரிகிழார்

இவர் வேளாளர்; இவருக்கு இப்பெயர் ஊரால் வந்ததாகும். காரி என்பது தொண்டைநாட்டில் உள்ள ஓர் ஊராகும்; இப்போது இராமகிரி என்று வழங்கப்படுகின்றது; 'பணியிய ரத்தை நின்குடையே முனிவர், முக்கட் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே' என்று அரசனை நோக்கிக் கூறியதனால், இவர் பரமசிவனை வழிபடுபவர் என்று தெரிகின்றது; இவருடைய செவியறிவுறாஉவை உற்று நோக்குகையில் வைதிக ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார்; இவருடைய சிவநேயத்தையும் பெயரையும் பார்க்கும் பொழுது பெரியபுராணத்துக் கூறப்படும் காரிநாயனார், திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல் புராணத்தில் 52-ஆம் திருவிளையாடலில் வந்துள்ள காரியார் என்பவர்களுடைய ஞாபகம் வருகின்றது. இவரால் பாடப்பட்டோன் பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி ஆவான். இதனைப் பின்வரும் பாடலால் காணலாம்:

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅ துருகெழு குமரியின் றெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்

குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்(புறம்.6)

(பாலசாரநாதன், 1986:154 – 155).

Poets of Sangam Period (A.D. 200 – A.D. 500)

சங்கம் மருவிய காலப்புலவர்கள்
(கி.பி.200 – கி.பி. 500)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1922>

தமிழ்ச்சமூகம் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனும் நூல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களாகவும் அதனை இயற்றியபுலவர்கள் சங்க இலக்கியப்புலவர்களாகவும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. இதனுடைய காலக்கட்டம் கி.மு.500 முதல் கி.பி.200 வரையில் அமைந்த காலப்பகுதியாகும். அடுத்து வருவது சங்கம் மருவியகாலப்பகுதியாகும். இக்காலத்தில் சங்கம்மருவிய இலக்கியங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தோன்றியன. இதனுடைய காலப்பகுதி கி.பி.200 முதல் 500 வரையிலான காலப்பகுதியாகும். காதல், வீரம், கொடை போன்ற சிறந்த உணர்ச்சிகளிலும் இயற்கையின்பத்திலும் ஈடுபட்டிருந்த புலவர்களின் உள்ளம் அடுத்த தலைமுறைகளில் நீதிகளைப்பாடும் நிலைக்கு மாறியது. அந்தக் காலத்தைச் சங்கம்மருவியகாலம் அல்லது நீதிநூல்காலம் எனப் போற்றப்பெற்றது.

திருவள்ளுவர் (கி.பி.2-ஆம் நூற்றாண்டு)

திருவள்ளுவர் தமிழ்மறை எனப் போற்றப்பெறும் திருக்குறள் எனும் நூலின் ஆசிரியராவர். இவருக்கு முதற் பாவலர், தெய்வப்புலவர், மாதாநுபங்கி, செந்நாப்போதார், பெருநாவலர், தேவர், நாயனார் போன்ற வேறு பல பெயர்களும் உண்டு. இவருடைய பெற்றோரால் இவருக்கு இடப்பெற்ற இயற்பெயர் இது என்பதற்குரிய எந்த ஒரு வரலாற்று ஆதாரமும் எந்நூலிலும் இல்லை என்பது தமிழறிந்தோர் பெற்றிருக்கும் தகவலாகும். இவருடை வாழ்க்கை வரலாறு தெளிவாக

அறியப்படவில்லை. எனினும் இவருடைய தோற்றம் பற்றிப் பல கதைகள் வழங்கப்பெறுகின்றன. இவர் பிறந்த அல்லது வாழ்ந்து இருந்த இடம் யாது என்று உறுதியாகக் கூற இயலாது. சிலர் இவர் மதுரையில் இருந்ததாகக் கூறுவர். ஆயினும் பெரும்பான்மையானரின் கருத்து இவர் இன்று சென்னையின் ஒரு பகுதியாக உள்ள மயிலாப்பூரின் (மயிலாப்பூரில் பிறந்தவர்; மயிலாப்பூர்க்காரர்) என்பதாகும். இது ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகத் தோன்றுகிறது. திருவள்ளுவர் என்னும் உலகப்பெரும் தமிழ்ப்புலவர் திருக்குறள் என்ற உலகப் பொது அறநெறி நீதிநூலைத் தமிழ்மொழியில் இயற்றித் தமிழால் திருக்குறளுக்கும் குறளால் தமிழுக்கும் பெருமைசேர்த்தார் என்ற ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்த வரலாற்றுச் சான்றுகளும் வள்ளுவரைக் குறித்து இல்லை என்பது வருத்தத்திற்குரியது ஆகும். இவர் சங்ககாலத்தின் முதற்பகுதி ஆகிய முதலாம் நூற்றாண்டு என்று கருத இடமுண்டு; ஏனெனில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் இவரது குறட்பாக்கள் சில மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவை: ஒருவன்... செய்தி கொன்றோர்க் ... குய்தில்லென அறம்பாடிற்றே (புறம்.34:5 - 7); தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற்றொழு வாளைத் ... தெய்வந்தொழுந்தகைமை திண்ணிதாம் (சிலப்பதிகாரம் கட்டுரை காதை வெண்பா); தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற்றொழு தெழுவாள்... பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற அப் ... பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேறாய் (மணி.59 - 61). இன்னா செய்யாமை, கொல்லாமை, கள்ளுண்ணாமை முதலிய அறங்களை வற்புறுத்தியிருத்தலின் திருவள்ளுவரைச் சிலர் சமணர் என்பர். சிலர் 'பெயக் கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர்' என்னும் குறளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, இவர் சைவர் என்பர். 'தாமரைக் கண்ணன் உலகு எனக் கூறியிருத்தலின் சிலர் இவர் வைணவர் எனக் கூறுவர். இவ்வாறே தத்தம் சமயக்கொள்கை குறளில் இருப்பதைக்கண்டு தத்தம் சமயச் சார்புடையவராகக் குறிப்பர். நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் தலையாயவற்றைக் கூறும் இயல்பினராய் சமயப் பொதுமை வாய்ந்த வள்ளுவப்பேராசானை ஒரு சமயச் சார்புடையவராகக் கூறுதல் பொருந்தாது என்பதை இங்கு உணர வேண்டும்.

‘நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை நட்பின் வீடில்லை நட்பாள்பவர்க்கு’ என்னும் குறட்கருத்து, ‘நாடி நட்பின் அல்லது நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே’ எனும் நற்றிணைப் பாடலில் அமைந்திருத்தலானும் ‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு’ என்னும் குறட் கருத்து ‘ஒருவன் செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்லென்று அறம்பாடிற்றே ஆயிழை கணவ’ என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலில் இருத்தலானும் இவை போன்ற பிற ஒப்புமையாலும் திருவள்ளுவர் காலம் சங்ககாலத்துக்கு முந்தையது என்று சான்றோர் எண்ணுவர். ‘அறம் பாடிற்றே’ என்பதில் உள்ள அறம் என்பது திருக்குறளைக் குறிக்கும் என்பது அவர்கள் கருத்து. ஆல், இல் என்னும் வேற்றுமையுருபுகள் மாட்டு, வேண்டி என்னும் சொல்லுருபுகள், ‘மற்றையவர்கள்’ என்பதுபோல் உயர்திணையாய் வரும் கள் விகுதி, தன்மை ஒருமையில் வரும் அன் விகுதி மரியாதை ஒருமையாகிய நீர் ஆகிய இலக்கணக்கூறுகளைக் குறள் வழக்காறுகள் கொண்டுள்ளதால் இது சங்ககாலத்துக்குப் பிந்தையது என்பர் சிலர். இவர்கள் குறள் வெண்பா யாப்பினையும் பிற்காலத்துக்குக் காரணமாகக் காட்டுவர். எளிமை கருதி வழக்குச்சொற்களைக் கையாள்வதால் சில பிற்கால வழக்காறுகள் கையாளப்படுதல் இயல்பேயாகும். கள்ளுண்ணாமையை வற்புறுத்தல், காமத்துப் பாலில் பரத்தையரைக் குறிக்காமை ஆகிய சமூகக்கூறுகளை ஆதராமாகக் கொண்டு குறளின் காலம் சங்ககாலத்து இறுதி அல்லது அதனை ஒட்டிய பிற்காலம் என்று எண்ணுவது இங்கு பொருத்தமாகக் கருதலாம். இவர் படைத்த திருக்குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்று மூன்று பிரிவுகளை உடைமையால் இது , முப்பால் என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளது. இம்முப்பாலில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப் பொருள் நான்கும் உணர்த்தப்பெறுகின்றன. இவர் அறத்தை இல்லறம், துறவறம் எனப் பகுத்துச் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளார். வள்ளுவர் ‘மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்தறன்’ என்றும் ‘ஆரா இயற்கை அவா’ என்றும் ‘அருளென்னும் அன்பின் குழவி’ என்றும், வரையறை செய்வது சிறப்பாக உள்ளது. ‘பாத்தூண்’ சிறந்த அறம் என்பதைப் பலவிடங்களில் வற்புறுத்தியுள்ளார். ஆபத்துக்கும் பாவமில்லை

என்பதை இவர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; உயிரினும் மானமே சிறந்தது என்று கூறுவர். திருவள்ளுவர் விரும்பாதவை அல்லது மறம் அல்லது தீது அல்லது இன்னாதது என்று கருதியவை: கயமை, கள்ளுண்ணல், களவாடுதல், கூடாவொழுக்கத்தை மேற்கொள்ளுதல், உயிர்க்கொலை, சூதாடுதல், நல்குரவு, பயனிலசொல்லுதல், புறங்கூறுதல், பிறனில் விழைதல், புலால் உண்ணுதல், பிறர்க்கின்னா செய்தல், பெண்வழிச்சேறல் எனும் செயல்களாகும். இவர் இச்செயல்கள் சமூகத்திற்கு உதவாதசெயல்கள் என்று எண்ணி ஒதிக்கி வைத்துள்ளார். **திருவள்ளுவர் விரும்பியவை அல்லது அறம் என்று கருதியவை:** அடக்கமுடைமை, அருளுடைமை, அன்புடைமை, அறிவுடைமை, அவாஅறுத்தல், அழுக்கற்றிருத்தல், இனியவைகூறல், ஈகை, ஊக்கம் உடைமை, ஒப்புரவறிதல், கண்ணோட்டம், கல்வி, கேள்வி, செய்ந்நன்றி அறிதல், துறவு மேற்கொள்ளுதல், தவஞ்செய்தல், நடுவுநிலையுடைமை, நாணுடைமை, பண்புடைமை, பொறையுடைமை, வாய்மை, விருந்தோம்பல் முதலியவையாகும். பொதுமறையான திருக்குறளின் உரையாசிரியர்கள் கீழ்க்கண்ட பதின்மர் (10) ஆவர்: 1.தருமர், 2.மணக்குடவர், 3.தாமத்தர், 4.நச்சர், 5.பரிதி, 6.திருமலையர், 7.பரிமேலழகர், 8.மல்லர், 9.கவிப்பெருமாள், 10.காளிங்கர்.

பாகுபாடு

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நான்கு பொருள்களுள் முதல் மூன்றையும் பற்றி 1330 குறட்பாக்களால் விளக்குவது திருக்குறள். நெறியோடு இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்தால் தானாகவே அமைவது முக்தி என்பதும் சிந்தைக்கு எட்டாத அந்த முக்தியைப் பற்றிச் சொற்களால் விளக்கிக்கொண்டிருப்பது வீண் என்பதும் திருவள்ளுவரின் கருத்தாக இருக்கக்கூடும். அதனால் அவர் வீடுபற்றி விளக்கவில்லை; மெய்யுணர்தல் என்ற அதிகாரம் அதற்கு உரிய வழியைக்கூறுவதாகும். திருவள்ளுவர் பத்துப் பத்துக் குறளாகப் பகுத்து ஒவ்வொரு பத்திலும் ஒவ்வொரு பண்பையோ கொள்கையையோ விளக்குகிறார்; அறத்தை 380 குறளில் 38

அதிகாரங்களில் விளக்கியுள்ளார்; அரசியல் பற்றியும் அமைச்சர் முதலானவர்கள் பற்றியும் குடி மக்களின் பண்புகள் பற்றியும் இரண்டாம் பகுதியில் 700 குறளில் 70 அதிகாரங்களில் விளக்கியுள்ளார்; மூன்றாம் பகுதியில் உயர்ந்த காதலரின் காதல் பற்றிய கற்பனை 250 குறளில் 25 அதிகாரங்களில் விளக்கியுள்ளார். முதல் பகுதியைக் கற்பவர் அங்கே புத்தர் போன்ற ஒரு சான்றோரின் மொழிகளைக் கேட்கலாம். இரண்டாம் பகுதியில் தேர்ந்த அரசியல் அறிஞரின் உரைகளைக் கற்கலாம். மூன்றாம் பகுதியில் திருவள்ளுவர் கற்பனைச் செல்வம் மிகுந்த ஒரு கவிஞராக விளக்கிக் காதலனையும் காதலியையும் பேசச் செய்கிறார். ஒழுக்கமிலான்கண் உயர்வு 'தம்மில் இருந்து தமது பாத்துண்டற்றால் அம்மா அரிவைமுயக்கு' என்பன போல அறக்கருத்துக்களையே உவமையாக்கிக்கூறும் அழகினைத் திருவள்ளுவரிடம் காணலாம். இவர்தம் சிறப்புக் கருதித் திருவள்ளுவ மாலை என்னும் நூலே தோன்றியுள்ளது. இவர்தம் குறள் என்றும் புலராது; யாணர் நாட் செல்லுகினும் நின்றலர்ந்து தேன் பயிற்றும் கற்பக மலர் போன்றது என்றும் சிறு புல்லிலுள்ள பனி நீர் பனையளவை அடக்கிக் காட்டுவதுபோல் திருக்குறள் காட்டுகிறது என்றும் ஓதற்கு எளிதாய் உணர்தற்கரிதாகி உள்ளதோறும் உள்ளம் உருக்குகிறது என்றும் புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர்)பாலுசாமி,2005:539 – 540).

Poets of Devotional Literary Period (Pallava Period A.D. 600-A.D. 900)

**பக்தி இலக்கியக் காலப்புலவர்கள்
(பல்லவர்காலம் கி.பி.600 – கி.பி.900)**

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1923>

சான்றோர் பெருமக்கள் தமிழக வரலாற்றைப் பல பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியும் வகைப்படுத்தியும் வைத்துள்ளனர். அவர்கள் முதலாவது சங்ககாலம் (கி.மு.500 - கி.பி.200) என்றும் இரண்டாவது சங்கம் மருவிய காலம் (கி.பி.200 – கி.பி. 500) என்றும் மூன்றாவது பல்லவர் காலம் (கி.பி.600 – கி.பி.900) என்றும் நான்காவது சோழர் காலம் (கி.பி.900 – கி.பி.1200) என்றும் ஐந்தாவது நாயக்கர் காலம் (கி.பி.1200 – கி.பி.1600) என்றும் ஆறாவது ஐரோப்பியர் காலம் (கி.பி.1600 – கி.பி.1946) என்றும் பிரித்து வைத்துள்ளனர். இப்பிரிவுகளின் மூலமாகத் தமிழக வரலாற்றைக் காலங்களின் அடிப்படையிலும் இலக்கியங்களின் அடிப்படையிலும் நன்கு உணரமுடியும்.

பொய்கை ஆழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

சங்ககாலத்திலேயே வைணவத்தத்துவங்கள் இலக்கியங்களில் நிலைபெற்று கொண்டுள்ளன. பரிபாடலில் வரும் திருமால் குறித்த பாடல்கள் சங்கப்புலவர்களின் பக்திக்குத் தக்கசான்றாக அமைகிறது. எனினும் வைணவ பக்தி இயக்கத்திற்குக் கால்கோள் கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். வைணவம் சிறப்புறத் தொடங்கியகாலமும் பல்லவர் காலத்தொடக்கமும் (கி.பி.590-618: சிம்மவிட்டுணு) சமகால நிகழ்வுகளாகும். தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து என்ற வாக்கிற்கேற்பப் பல சான்றோர் இங்குத் தோன்றியுள்ளனர். உயிர்களின் அவலம் அழியும் பொருட்டு இறைவனின் துணைவி பூனும் ஆயுதங்கள் பூமியில் ஆழ்வார்களாகவும்

ஆச்சாரியர்களாகவும் அவதாரம் எடுத்ததாகக்கருதப்படுகிறது. சங்கின் கூறாகத் தோன்றியவர் பொய்கையாழ்வார். இவர் கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காஞ்சிபுரத்தில் சித்தார்த்தி ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வளர்பிறை எட்டாம் நாள் செவ்வாய்க்கிழமை திருவோண விண்மீனில் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் கோயிலை அடுத்துள்ள பொய்கைபூத்த தாமரைப்பூவில் தோன்றினார். பொய்கைவிடமாகத் தோன்றியதால் இவர் பொய்கையார் என்றும் பொய்கை ஆழ்வார் என்றும் கருதப்பெற்றார்.

இவர் பாடிய முதல் திருவந்தாதி நூறு பாடல்கள் உடையதாகும். பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் 'விருந்து' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை கூறும்போது 'முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார் முதலானோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுள்' என்று நுன்முறை உதாரணம் காட்டுவர் (தொல்.செய்.231 – பேரா.நச்சி.உரை). வெண்பாவில் அமைந்த அந்தாதித்தொடை என்ற செய்யுள் மரபை நோக்கும்போது இவர் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பது பொருந்துவதாக உள்ளது. பொய்கைஆழ்வார் உலக இயற்கையின்கண் இறைவனைக் கண்டவர்; புறக்காட்சி அமைப்பாகவே இறைவனை வழிபட்டார். இவர் வடவேங்கடத்தானிடம் ஆராக்காதல் கொண்டு திளைத்தவர்; பக்திக்கு நெறியைச்சொன்னவர் (மு.தி.5); அந்த உணர்வு வெளிப்படவும் பாடியவர். சிவன் திருமாலைப் பாடி அவர்களை ஓர் உருவாகக் காணும் சமயம் பொறையுடையார் (மு.தி.4, 5, 32, 44, 47, 74, 97, 98) பக்திப்பாடல் நீது நூல் கருத்திட்டு நெறியும் படுத்தினார் (மு.தி.79); தம்நெஞ்சுக்குத் தாம்கூறுவதுபோல் கூறி உலகநெஞ்சைத் தொட்டார் (மு.தி.99); தாயை நாடும் கன்றாய் இறைவனை அடைந்தவர் (மு.தி.30); உள்ளமும் புறமும் அவனைப் பாடுதற்கே (மு.தி.63) என்ற மன உறுதிபடைத்தவர்; கண்ணும் செவியும் இறைவனின் பெருமையைக் காணவும் கேட்கவும் உள்ளன வெனும் தீவிரப்பற்றாளர்; பிணி, மூப்பு, சாக்காடு (மு.தி.71) என்ற மெய்நெறியை உணர்த்தியவர்.

இறைவனை ஐம்பூதமாகக்கண்டு (மு.தி.73) இவர் அதையே வழிபாட்டுப் பொருளாகவும் படைத்தார் (மு.தி.1).

ஒவ்வோர் ஊரிலும் உள்ள கோயிலில் இறைவனின் தோற்றம் எந்த வண்ணம் உள்ளது எனப் பாடியவர் (மு.தி.77). பொதுவான அடியவர் போன்று இறைவனுக்கு மலர்கூட்டி வழிபடும்முறையில் நிறைவு பெறாமல் ஐம்பூதத்தையே வழிபாட்டுப்பொருளாக்கிச் சொன்மாலை சூட்டியவர்; புறக்காட்சி வழியே அகத்துள் இறைவனைப் பெய்கின்றார். பொய்கையாழ்வாருடன் ஒருங்கு எண்ணத்தகுந்தவர்கள் பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் என்னும் இருவரே ஆவர். இம்மூவரும் சமகாலத்தவர்; தொண்டைநாட்டவர்; வேதியர்குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இருப்பினும், இவர்கள் தம் இயற்பெயர் மறைந்திட மக்கள் இட்ட காரணப்பெயரே நிலைத்து நின்று விட்டது. ஆழ்வார்களுள் பக்தி இயக்கம் தோன்றுவதற்கு முக்கியக் காரணமாக விளங்கியவர்கள் இம்மூவரும் ஆவர். பொய்கையாழ்வார் நான்முகனைப் படைத்தல் (மு.தி.28), யானையைக்காத்தல் (மு.தி.29), குன்றமெடுத்தல் (மு.தி.54), ஆன்மேய்த்தல் (மு.தி.547), இரணியனை அழித்தல் (மு.தி.36), இராவணனை அழித்தல் (மு.தி.35), அரவம் விட்டிறுத்தல் போன்ற இறைவனின் செயல்களைப் பாடியவர் தம்மை ஆண்டவனுக்கே ஆள் சென்று அறிவித்தவர் (மு.தி.80). இவர் ஊர் தோறும் இறைவன் பெருமையைப் பரவி வருங்காலத்து, ஒரு சமயம் தென்பெண்ணை ஆற்றங்கரையில் உள்ள திருக்கோவலூர் வந்தார். அவரைப் போன்றதொரு தொண்டு செய்து கொண்டு வரும் மற்ற இரு ஆழ்வார்களான பூதத்தாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் தங்களுக்கே அவ்வூர் வருவது அறியாதவர்களாய் வந்து அவ்வூர் வழிபட்டு வெவ்வேறு இடங்களில் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அன்றிரவு நெருங்கியதும் பொய்கையாழ்வார் ஒரு அடியவர் திருமாளிகைக்குச் சென்று அதன் இடைக்கழியில் படுத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வார் அடியேனுக்குப் படுக்க இடமுண்டோ என்று வினவ, ஒருவர் படுக்கவும் இருவர் உட்காரவும் ஏற்புடைத்து என்று சொல்ல, இருவரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டனர். அவ்வளவு நெருக்கமான இடம் அது. சற்று நேரம் கழித்துப் பேயாழ்வாரும் அவ்வாறே இடம்தேடி வந்து, அவ்விருவரும் இருக்குமிடம் வந்தடைந்தார். அவர்க்கும் ஒருவர் படுக்கவும் இருவர் உட்காரவும் மூவரானால் நிற்கவுமுமே வசதியுள்ளது என்று விடைகூற, அம்மூவரும் சேர்ந்து

அவ்வண்ணமே நின்று கொண்டிருந்தனர். இதை அறிந்த இறைவன் அவர்கள் மூவரும் நிற்பதற்குக் கூட முடியாத அளவுக்கு மிகுந்த நெருக்கமுண்டாக்கினார். அம்மூவரும் இட நெருக்கடியைத் தாங்க முடியாதவர்களாய் இது என்ன காரணம் என்று ஞானத்தால் நோக்குங்கால் திருமால் இலக்குமியோடு திருக்காட்சி வழங்கினார். அம்மூவரும் தங்கள் திருவடியை மறவாதிருக்கவும் சீரடியார்களுடன் கூடியிருக்கவும் கருணை அருளவேண்டி மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர்மலைந்தனர். இறைவனும் உலக உயிர்கட்கு ஞானமேற்றி எம்மிடம் வாருங்கள் என்று அருளைப்பொழிந்தார். பொய்கையாழ்வார் உடனே 'வையந்தகனி' என்று முதல் திருவந்தாதியைப் பாடத் தொடங்கினார். அவ்வண்ணமே பூதத்தாழ்வாரும் இனிய செந்தமிழில், 'அன்பேதகனி' என்று இரண்டாம் திருவந்தாதியைப் பாடத்தொடங்கினார். பேயாழ்வாரும் காண அரிதான இறைவனைக் கண்டுவிட்ட மகிழ்ச்சியால் வேதங்களை வெல்லும் இனிய செந்தமிழில் 'திருக்கண்டேன்' என்று மூன்றாம் திருவந்தாதியைப் பாடினார். அன்று முதல் வைணவ பக்தி இலக்கியமும் பக்தி இயக்கமும் தொண்டைநாட்டிலும் தமிழகத்தின் பிற பகுதிகளிலும் வடநாட்டிலும் முழுமையாகப் பரவத்தொடங்கின (பரிமணம், 2009:8687).

பூதத்தாழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

முதல் மூன்று ஆழ்வார்களுள் இரண்டாவதாக உள்ள இவர் திருமாலுடைய கதாயுதத்தின் கூறாகப்பிறந்தவர். பொய்கையார் பிறந்த நாளுக்கு மறுநாள் 9-ஆம் நாள் கூடிய அவிட்ட வின்மீனிப் புதன்கிழமை திருக்கடல் மல்லையில் (மாமல்லபுரம்) குருக்கத்திமலரில் தோன்றியவர். வேதியர்குலத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் பாடியது இரண்டாம் திருவந்தாதியாகும். அந்நூல் நூறு பாக்கள் உடையதாகும். அப்பாக்கள் வெண்பாவிலான அந்தாதித்தொடைமரபு என்பதால் காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படும். 'விருந்து' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரைகாணுங்கால் பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர்கூறிய 'முத்தொள்ளாயிரமும்

பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும்' என்ற உரைக் கூற்றிலிருந்து, 'முதலாயினோர்' என்ற சொற்றொடர்ச் சிறப்பால் பொய்கையாருடன் பூதத்தாழ்வாரும் பேயாழ்வாரும் ஒருங்கு எண்ணத் தகுந்தவர்கள் என்பது இங்குத் தெளிவுபடுகிறது. இறைவனைப் புறத்தே கண்ட பொய்கையார் போலன்றி, இவர் அகத்தே காட்சிகாணும் நெறியாளர்; நாயகனான இறைவனை நாயகி அமைப்பில் இணைந்தவர். கனாக்கண்டும் கலுழ்கின்றவர் (இ.தி:67). பொய்கையாழ்வாரைப் போலவே திருவேங்கடத்தானிடம் தீராக்காதல் கொண்டு திகழ்கின்றவர் (இ.தி:72). இவர் சிவன்கழலே திருமால்கழல் என்பதிலிருந்து சிவனையும் திருமாலையும் ஓர் உருவாய்க்காணும் செந்நெறியாளர் என்பது இங்குத் தெரிகிறது (இ.தி:6). பொருள் அற்றது போகவாழ்வு எனும் நீர்மையாளராகிய (இ.தி:40) இவர் பக்தியால் மட்டுமன்றி ஒழுக்க நெறியினும் சிறப்புறுவதே உலகவாழ்விற சிறப்பு என்றவர். பக்தி ஒரு நெறியின்றிப் பயனுறாது (இ.தி.41) என்பதால் நீதி நூல் கருத்தினையும் கற்பித்தவர். பிறர் நெஞ்சைத் தம் நெஞ்சமாகக் காணும் பாங்காளர் (இ.தி:49). இவர் அகவழிபாட்டில் ஆர்வமுடையவர்; அன்பே இறைவன்; அறிவொளியும் அதுவே; அகமே ஆண்டவன் ஆலயம் என்று கூறியவர் (இ.தி:54).

இவர் திருமாலை மறந்தாரை மானிடராக நினைக்காதவர் (இ.தி.44); காதலைப் போன்றதே கடவுள் பக்தி என்ற கொள்கையாளர். தமிழ்ப்பக்தியே வைணவ பக்தி என்பதை 'இருந்தமிழ் நன்மாலை' (இ.தி:74), 'ஞானத்தமிழ்' (இ.தி.1) என்று வலியுறுத்தும் சொல்லாட்சியால் உணர்த்துபவர். இது இவர்தம் ஆழ்ந்த மொழிப்பற்றை உணர்த்தி நிற்கும். பாடலில் வரும் 'பூதம்' என்ற சொற்சிறப்பு இவர்தம் பெயர்க்கு உறுதுணையாயிற்று என்று சான்றோர் கூறுவர். இவர் மல்லை, திருக்கோயிலூர், காஞ்சி, கும்பகோணம், தஞ்சை, தலையரங்கம், திருக்கோட்டி, திருமாலிருஞ்சோலை, வடவேங்கடம் என்ற திருத்தல இறைவனை நெஞ்சருகப்பாடியவர். திருமால் பிறப்பறுப்பவன்; அவர் அரி உருவினன்; அடியாரைக் காக்கவே வந்தவன் என்பது இவர்தம் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாகும் (பரிமணம், 2009:831-832).

பேயாழ்வார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் முதல் மூன்று ஆழ்வார்களுள் மூன்றாம் ஆழ்வார் ஆவர். திருமாலுடைய நந்தகத்தின் (வாளின்) கூறாகப் பிறந்தவர். இவர் திருமயிலையில் பூத்தாழ்வார் தோன்றிய நாளுக்கு மறுநாள் பத்தாம் நாள் கூடிய சரயநாண்மீனில் வியாழக்கிழமை மாதவப்பெருமாள் கோவிலை அடுத்த திருக்கிணற்றில் மலர்ந்த செவ்வல்லிப் பூவினிடமாகத் தோன்றியவர். இவர் உலகக்கட்டுகளில் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல் எந்தநேரமும் இறைவனையே எண்ணிச் சுற்றிச்சுற்றித் திருந்தமையால், பேயார் என்றும் பேய் ஆழ்வார் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளார். இவர் பாடிய மூன்றாம் திருவந்தாதி நூறு பாக்களை உடையதாகும். வெண்பாவில் அமைந்த தொடை என்ற செய்யுள் அமைப்பை நோக்கி அது காலமூப்பை உணர்த்துவதை இங்கு அறியலாம். அந்தாதியில் பாடல் அமைத்துப் பாடுவது பாடல் சிதறாமைக்கும் மனப்பாடத் திறமைக்கும் பாதுகாப்பாக அமையும் எனும் நோக்கில் பாடப்படுவதாகும். திருமாலைப் புறத்தானும் அகத்தானும் கண்ட பொய்கையாழ்வார் பூத்தாழ்வார் போலன்றி இவர் நேரே கண்டுபாடிய பாடலமைப்பில் பாடியவர். இவர் முதலிரு ஆழ்வார்களைப் போலவே வேங்கடத்தானை உள்ளம் நெகிழ்ந்து உருகிப்பாடியவர் (மூ.தி.39, 45); திருவெஃகாவை உயிர் எனச் சிறப்பித்தவர். இவரும் சிவனையும் திருமாலையும் ஓர் உருவாய்க் காண்கிறார்; மற்றிருவரைப் போலவே சமயப்பொறையுடையார். இவர் வைணவத் தலச்சிறப்பைப் பாடும்போது திருமாலின் இருந்த, நின்ற, கிடந்த வடிவத்தோற்ற நிலைகளைச் சிறப்பித்தவர்; அகத்தும் புறத்துமாய இறைவனை நேரே கண்ட பக்தி வள்ளல். இவர் திருக்கண்டேன் என்று திருமாலின் பொன்னிறம், ஆழி, சங்கம் ஆகியவற்றைச் சிறப்பித்துப் போற்றிப் பாடல் புனைந்தவர். அப்பாடல் அமைப்புப் பிறறை நாளில் திருப்பல்லாண்டு பாடல் அமைப்புக்கு வழிகோலியது. இவர் திருக்கோயிலூர் இறைவனை மற்ற இரு ஆழ்வார்களுடன் கூடிக்கண்ட பெருமை தம் பிறப்புப்பேறு என்று கருதியவர். செங்கண்மாலைப் போற்றாத நாளெல்லாம் செல்லா நாள் என்று உரைக்கும் (மூ.தி.17) இவர் திருமால் போற்றி முடியாப்

புகழ்வடிவம் உடைவன் (மு.தி.22) என்று கூறுபவர். இவர் திருவல்லிக்கேணி, திருக்கோயிலூர், வேங்கடம், கச்சி, திருவெஃகா, வேளுக்கை, குடந்தை, திருவரங்கம் ஆகிய தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனைப் பாடியவர். அடியார்க்கு வைகுந்த வாழ்வு கொடுப்பவன் திருமால் மட்டுமே என்ற நம்பிக்கையாளர் என்ற பெருமை இவருக்கு உண்டு (பரிமணம், 2009:978-979).

சாக்கிய நாயனார் (கி.பி.6-ஆம் நூற்றாண்டு)

சங்கமங்கையில் தோன்றிய சாக்கிய நாயனார், சிவபெருமானின் மீது செங்கல் துண்டு எறிந்து அவருடைய திருவடியைப் பெற்றவர். இவரது செயலால், பூந்தாது நிரம்பி வழியும் மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையும் அன்பின்றிச் சூட்டினால் கல்போன்றதாகி விடும் என்பதும் அன்பினால் கல்லையே எறிந்தாலும் மலர் தூவியது போலாகும் என்பது தெரியலாகிறது. அத்தகைய சாக்கிய நாயனார் செங்கல்லை எறிந்து சிவபெருமானின் திருவடி அடைந்ததும் தொண்டைமண்டலத்தில்தான் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் சான்று காட்டுகிறது:

கொங்கலர் மாலையும் கல்லாய்

விடுமன்பு கொண்டறிந்தால்

இங்குஅலர் ஆய்விடும் கல்லா

னதும்என்பது இன்றுஅறிந்தோஞ்

செங்கலின் ஆல்எறிந்தே சிவ

னார் பதஞ் சேர்வர் சங்க

மங்கையின் மேவிய சாக்கிய

னார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.11).

சாக்கிய நாயனார் திருச்சங்கமங்கை என்னும் தலத்தில் வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர். இவர் பௌத்த சமயம் சார்ந்து அச்சமயத்தலைவராய் நின்றவர். இவர் காஞ்சிபுரத்திற்குச்

சென்று, செய்வினையும், செய்வானும் அதன்பயனும் கொடுப்பானும் ஆகிய நான்கு சைவ நெறிக்கே உரியது என்பதையும் பிறவிப்பிணியினைப் போக்க ஈறில் சிவமேபொருள் என்பதையும் அறிந்து தெளிந்து, எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும் மன்னிய சீர்ச் சங்கரந்தாள் மறவாமை பொருள் எனக் கொண்டு விளங்கினார். இவர் அந்நிலையில் பௌத்த சமயத்துறவியின் வேடத்தைக் களையாமல் உள்ளத்தில் சிவபெருமானின் மீது கொண்ட பேரன்பால் நீள்சடைநாதனின்மேல் நாள்தோறும் கல்லையே மலராக எண்ணி எறிந்து வந்தார். சிவபெருமானும் அக்கல்லடியை மலர் அர்ச்சனையாகவே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டார். இங்ஙனம் இவர் நாள்தோறும் சிவபெருமானின்மீது தவறாது கல்லெறிந்து வழிபட்டுவரும்போது ஒருநாள் மறந்து உணவு உண்ணத்தொடங்க, கல்லெறியவில்லையே என்ற எண்ணம் மனதில் வர, ஓடிச்சென்று கல்லொன்று எடுத்து எறியும்போது, சிவபெருமான் வானத்தில் பார்வதி தேவியோரோடு தோன்றிக் காட்சிதந்து அருள்செய்தார். தொண்டைமண்டலம் இத்தகைய சிறப்புடைய சைவ நாயன்மார்களைக் கொண்டு புகழ்பெற்று விளங்குகிறது (இராமமூர்த்தி, 2013:19-20).

மூர்க்கநாயனார் (கி.பி.7-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர், சிவபெருமானின் அடியார்களுக்குச் செய்யும் தொண்டினைப் பின்வரும் பாடல்களால் அறியலாம்:

ஏதில்உந் தொண்டர்கு இசையா

தன்அக்குற்றம் இன்பஞ் செய்தாற்று

ஈதிலு நன்மை பெறலாம்

எனவையந்து ஏறத் தெவ்வைச்

சூதிலும் வென்று புலனைந்தும்

வென்றுஎம தூதரையும்

வாதிலும் வென்று வருமூர்க்கர்

உந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.77).

இருளாரும் மணிகண்டம் அடியார்க்கின் னமுதளிக்கப்
பொருளாயம் எய்துதற்குப் புகழ்க்குடந்தை அம்பலத்தே
உருளாயச் சூதாடி உறுபொருள்வென் றனநம்பர்
அருளாக வேகொண்டங் கமுது செய்வித்தின்புறுவர்
(பெரியபுராணம், மூர்க்கநாயனார் சரிதம்.8).

முற்குது தாம்தோற்று முதற்பணயம் அவர்கொள்ளப்
பிற்குது பலமுறையும் வென்றுபெரும் பொருளாக்கிச்
சொற்குதான் மறுத்தாரைச் சுரிகையுரு விக்ஞத்தி
நற்குதர் மூர்க்காளனும் பெயர்ப்பெற்றார் நானிலத்தில்
(பெரியபுராணம், மூர்க்கநாயனார் சரிதம்.9).

மூர்க்கநாயனார் வரலாறு பெரியபுராணத்தில் வம்பறா வரிவண்டுச் சருக்கத்தில் இடம்பெறுகிறது. இவர் தொண்டைநாட்டில் பாலாற்றின் வடகரையில் உள்ள திருவேர்க்காட்டில் தோன்றியவர்; சிவத்தொண்டு செய்துவரும் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து சிறந்தஅறிவு பெற்றநாள் முதலாகத் திருநீற்றின் பெருமை உணர்ந்தவர்; சிவனடியார்களுக்கு விருப்பமுடன் அமுதுசெய்வித்துப் பின்உண்ணும் நியதிபூண்டவர்; அடியார்களுக்கு உணவுமட்டும்அன்றி அவர் வேண்டும் பொருளும் நல்கும் கடப்பாடு உடையவர். இவ்வாறு இவர் பணிசெய்து இன்புறும் நாட்களில் முன்னமிருந்த பொருட்செல்வம் முழுதும் செலவாயிற்று; தம்முடைய நிலங்களை விற்கும் அமுதுசெய்விப்பதில் ஆராமனமுடையவராக இருந்தார். பின்னாளில் இவர் வறுமையுற்றார்; எனினும் மனம்தளராத தாம்முன்பே கற்றுத்தேர்ந்திருந்த சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு வென்று அப்பொருளைக் கொண்டு அடியார்களுக்கு அமுதூட்டவிரும்பினார்; தம்மூரில் தம்முன் சூதுக்கு வருவோர் இன்மையால் பிற ஊர்களுக்கும் சென்றார்; இறுதியாகப் புகழ்மிக்ககுடந்தை நகரில் சூதாடி வெற்றிகண்டு அப்பொருளை

எல்லாம் நம்பர் அருள் என எண்ணித் தொண்டர்களுக்கு உதவினார். சூதாடுவதில் வல்லவரான இவர் முதல்ஆட்டத்தில் தாம்தோற்றுத் தம்பொருளைப் பிறர்கொள்ளுமாறு செய்வார்; பின் தொடரும் ஆட்டங்களில் எல்லாம் தாமேவென்று பொருள் முழுதும் கொள்வார்; அதற்கு உடன்படாது மறுத்தாரைத் தாங்கொண்ட சிறிய உடைவாளால் குத்தி விடுவார். இச்செயல் காரணமாக இவருக்கு மூர்க்கர் என்ற பெயருண்டாயிற்று. இவர் சூதில் பெற்ற பொருளைத் தாம் தீண்டாது, அடியார்க்கு அமுது செய்விக்க உதவித் தாம் கடைசிப்பந்தியில் உண்ணும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார். இவ்வாறு இவர் அடியார்க்கு நல்லடிசில் நாடொறும் செய்வித்துச் சிவலோகமடைந்தார். இவர்தம் திறமை காட்டிப் பிறரை வென்றதாலும் வென்றுபெற்ற பொருளைச் சிவத்தொண்டில் செலவிட்டதாலும் நல்லார் என்றும் புகழ்த்தொண்டர் என்றும் போற்றப்படுகின்றார். கார்த்திகைத் திங்கள் மூலநாள் இவரது திருநாளாகும் (பரிமணம், 2008:38).

திருமழிசை ஆழ்வார் (கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டு)

திருமழிசையில் பார்க்கவ முனிவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் சித்தார்த்தி ஆண்டு தை மாதம் மக நட்சத்திரத்தில் சுதர்சன (திருமாலின் சக்கர) அம்சமாக திருமழிசை ஆழ்வார் பிறந்தார். பிறந்து வெறும் பிண்டமாக இருந்ததால், பெற்றோர் அதை ஒரு பிரம்புப் புதருக்குள் வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். பிண்டமாக இருந்த குழந்தை நல்ல வளர்ச்சிபெற்று, அழத்தொடங்கியது. அப்போது பிரம்பு அறுப்பதற்காக அங்கே வந்த திருவாளன் என்பவன் அழும் குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டுபோய் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அவர்கள் குழந்தையை வளர்த்து வந்தார்கள். ஆனால், குழந்தையோ பால் குடிக்காமலேயே முழுமையாக வளர்ச்சி பெற்று வந்தது. இந்த அதிசயத்தைக் கேள்விப்பட்ட ஒரு சூத்திரன் பாலைக் காய்ச்சிக் கொண்டு வந்து படைக்க, குழந்தை அப்பாலை அருந்தியது. மிச்சமிருந்த பாலை அந்தச் சூத்திரனும் அவன் மனைவியும் குடித்தார்கள். அவர்களுக்குக் கணிகண்ணன் என்றொரு மகன் பிறந்தான். இவன் பிற்காலத்தில்

திருமழிசை ஆழ்வாரின் சீடனானான் (புருஷோத்தமன், 2009:46 - 47). இவர் ஆறுதரிசனம், புத்தம், சமணம், சைவம் முதலிய சமயக்கொள்கைகளைக் கற்றுத்தெளிந்து வைணவத்தின் சிறப்பை நிலைநாட்டினார். இவர் யோகம், பக்தி ஆகிய இரு நெறிகளையும் பின்பற்றினார். இவர் காலத்தவராகக் கருதப்பெறும் பொய்கை ஆழ்வார் இவர்க்கு யோகநெறியைப் புகட்டியதாகவும் அதனால் இவர் பன்னூறு ஆண்டுகள் யோகத்தில் இருந்ததாகவும் திவ்விய சூரி சரிதம் கூறும். இவரைத் திருமூலரோடு ஒப்பிடுவர். இவர்பால் திருமாலுக்கு இருந்த ஈடுபாடும் அரசனைத் துச்சமெனக் கருதும் இவர்தம் வைராக்கிய உள்ளமும் புலப்படுத்தவல்ல நிகழ்ச்சி ஒன்று இவர் வாழ்வில் நிகழ்ந்ததாக இவர் பற்றிய வரலாறு கூறுகிறது. **ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள்:** இவர் பாடியன இரு பிரபந்தங்கள். அவைகள் நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் அமைந்துள்ள திருச்சந்த விருத்தம், நான்முகன் திருவந்தாதி என்பவைகளாகும். பௌத்த, சமண, சைவ சமயங்களை மறுத்து இவர் உரைப்பதிலிருந்தும் முதல் மூன்று ஆழ்வார்களாகிய பொய்கையார், பூதத்தார், பேயாழ்வார் வாழ்ந்த காலத்தவர் இவர் என்று கருதப்பெறுதலாலும் இவர் சீடராகிய கணிகண்ணனால் வைணவனாக மாறியவன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் பல்லவனாக (கி.பி. 731 – 794) இருக்கக்கூடும் என ஊகிப்பதாலும் இவரது காலம் கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு எனக் கூறலாம் (பாலுசாமி, 2005:506 – 507).

அடர்த்தியாக நீண்டு விளங்கும் துளசி மாலைகளின் மணம் கமழ்கின்ற நீலமணி போன்ற நிறம் கொண்ட வரதராசப்பெருமானும் கருமேகம் போன்ற நிறமுடைய பேரொளி வீசிய விளக்கொளிப் பொருமானும் எழுந்தருளியுள்ள திருத்தலம் காஞ்சிமாநகரமாகும். குவளை மலர்கள் ஒருநாளில் மும்முறை தோன்றி மலர்தலால் என்றும் வாடாமல் உள்ள அற்புதக் கற்சுனையினை உடையது திருத்தணிகை. இத்தகைய தலங்களைக் கொண்டு விளங்குவதும் தொண்டை மண்டலமாகும். திருமழிசை ஆழ்வாரும் கணிகண்ணனும் தோன்றியதும் இத்தொண்டைமண்டலமே ஆகும் என்பதை,

நீடார் துளப மணநாறு

கச்சியின் ஈலம்ஒன்றும்

கோடா விளக்கொடு சேர்நீலம்

ஒன்றும் குலவுபுகழ்

ஏடார் சுனையின் மலர்நீலம்

ஒன்றுமற்று எப்பொழுதும்

வாடாமற் காட்டவும் வல்லதன்று

ஓதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச. 6)

என்ற பாடல் காட்டுகிறது. தமிழின் சிறப்புகளைத் தெளிவாக அறிந்த திருமால், ஒருபுலவரின் கோரிக்கைக்காக மனம் இரங்கி அப்புலவரின் பின்னே சென்றார் என்பதை,

பின்புஓர் தமைக்கண்டு பாவித்தது

ஓவன்றிப் பின்புவந்தோர்

தன்போன் அடக்கப் பணிப்பித்தது

ஓதமிழ்க்கு ஏய்இரங்கி

முன்போம் புலவற்குப் பின்போயின்

ஆனும் உகுந்தனிது

வன்போம் அனத்தினில் அன்போசொல்

வீர்தொண் டைமண்டலமே (தொ.ம.ச.29)

என்ற பாட்டுப் புலப்படுத்துகிறது. விளக்கொளிப் பெருமாள் வரலாறு: ஆதியில் பிரமன் தேவர் மனமாசு அடைந்ததால் படைப்புத் தொழிலை மறந்துவிட்டார். அதன் பயனாகப்படைப்புத் தொழில் நின்றுவிட்டது. அவர் கங்கைக் கரையில் தம் பழைய நினைவுபெறத் தவம் புரிந்தார். அப்போது ஓர் அசரீரி எழுந்து அவரை ஆயிரம் வேள்விகள் புரியும்படி கூறிற்று. சத்திய விரதத்தலமாகிய காஞ்சியில் ஒரு யாகம் செய்தால் ஆயிரம் யாகம் செய்த பலன் கிடைக்கும் என்று மேலும் கூறியது.

வரதராஜர் கோவில் இப்போது அமைந்துள்ள இடம் யாகத்திற்கு உத்தர வேதியாக அமைந்தது. பிரம்ம தேவர் யாகத்தைத் தன் பத்தினியின்றித் தொடங்கினார். அதனால் கலைமகள் கோபமுற்று வேகமுடைய ஆறாகப்பாய்ந்து வந்து யாகத்தை அழிக்க முயன்றாள். பிரம்மதேவர் திருமாலைப் பணிந்து வேண்டவே, அவர் வேகவதி ஆறு பாய்ந்துவரும் வழியில் படுத்துக் கொண்டு வெள்ளத்திற்கு அணைபோல் கிடந்தார். வேகவதிக்கு அணையிட்ட இடம் வெஃகணை என்று பெயர்பெற்றது. அங்கேயே பெருமாள் பள்ளி கொண்ட கோலத்தில் எழுந்தருளியிருந்தார். அத்தலத்துப் பெருமாள் இன்று யதோத்தகாரி என்று வழங்கப்படுகிறார். அந்த நகரை (காஞ்சிமாநகரை) நீர் வளத்தால் அடர்ந்த காடாக்கி இருட்டாக்கினாள் கலைமகள். அந்த இருளை எல்லாம் அகற்றி அங்கே ஒரு பெருஞ்சோதி பிரம்ம தேவருக்குக் காட்சி அளித்தது. அச்சோதி வடிவே விளக்கொளி பெருமாள் என்பவர். இந்த விளக்கொளியின் பயனாகப் பிரம்ம வேள்வி நன்கு நிறைவேறியது. முடிவில் திருமால் பேரருளாளர் வடிவில் தோன்றி அவரை அருள்புரிந்தார். கலைமகளின் சீற்றத்தால் அறியாமை இருள் நிரம்பியிருந்த இடத்தில், பேரொளி விசி அறியாமை இருளைப்போக்கி அருள் சுரந்தார் பெருமாள். அந்தப் பெருமாளே இன்று விளக்கொளி என்ற திருப்பெயரால் திருத்தண்கா என்ற திருத்தலத்தில் வணங்கப்படுகிறார். தீப்பிரகாசர் அதாவது விளக்கொளிப் பெருமாள் என்பது இப்பெருமாளின் திருப்பெயராகும்.

விளக்கொளியை மரகதத்தைத்

திருத்தண்காவில்

வெஃகாவில் திமாலைப்

பாடக் கேட்டு

என்பது திருமங்கையாழ்வார் விளக்கொளி பெருமானையும் யதோத்தகாரி பெருமானையும் போற்றிய பாசுரமாகும். யதோத்தகாரிப்பெருமாள் என்கிற சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள்: பிரமனது யாகத்தை அழிக்க சரசுவதி வேகவதியாகப் பெருக்கெடுத்து வந்தபோது குறுக்கே சென்று திருமால்

பள்ளிகொள்ள, சரசுவதி மிகுந்த நாணம் கொண்டு தூரத்தே விலகி, பிரமன் யாகம் செய்யும் இடத்திற்குக் கிழக்கே கடலை நோக்கிச் சென்றனர். வெள்ளமென வரும் நதிக்குக் குறுக்கே சென்று பள்ளிகொண்ட இடமே யாதோத்தகாரி திருக்கோவிலாகும். திருமழிசை ஆழ்வாரின் சீடனாகவும் நண்பனாகவும் விளங்கியவன் கணிகண்ணன். ஒரு வயோதிக தாசி ஆழ்வாரிடம் பக்தி பூண்டு, அவர் இருந்த இடத்தினைத் தூய்மை செய்து வந்தாள். ஆழ்வாரின் அருளால் அவள் இளநங்கையானாள். காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்த பல்லவமன்னன் அவள் அழகில் மயங்கித் திருமணம் செய்துகொண்டு தன் அரசியாக்கிக்கொண்டான். அவள்மூலம் ஆழ்வாரையும் அவர் சீடரையும் கேள்வியுற்ற அவ்வரசன் ஒருநாள் கணிகண்ணனை அழைத்து புலவரே ஆழ்வாரை அரசவைக்கு அழைத்து வந்து என்னை வாழ்த்திப்பாடி அருளவேண்டும் என வேண்டினான். கணிகண்ணன் ஆழ்வார் மனிதர்களை மதித்துப்பாட மாட்டார். அவர் தமிழ் வைகுந்தநாதனுக்கு மட்டுமே உரியது எனப் பகர்ந்தார். அரசன் நீங்களாவது என்மீது பாடிடவேண்டும் என வற்புறுத்தினான். அதற்குக் கணிகண்ணன் நாக்கொண்டு மானிடம் பாடேன் என் குருவின் கொள்கையே தனக்கும் என்று கூறக்கேட்ட அரசன் சினமுற்று, அவரை ஊரைவிட்டு அகல ஆணையிட்டான். அரசவையில் நடந்தவற்றைத் தன் ஆசார்யனிடம் தெரிவித்து விடையளிக்க வேண்ட, அன்புச்சீடன் நீ இங்கு இல்லை எனில் நானும் இல்லை என்று பகர்ந்து திருவெஃகா சென்று கோவிலில் துயில் கொண்டுள்ள எம்பெருமானை நோக்கி,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி

மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா - துணிவுடைய

செந்நாப் புலவனும் செல்கின்றேன் நீயும் உன்தன்

பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்

என்று திருமழிசை ஆழ்வார் பாசுரமிட்டுப் புலவனைப் பின் தொடர்ந்தார். பக்தனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி கடவுளும் தன் மனைவியுடன் ஆழ்வாரைப் பின் தொடர்ந்தார். முன்னே சீடன், நடுவில் குருவான் ஆழ்வார், கடைசியில் எம்பெருமான். இதனை

யறிந்த நகரமக்களும் பின் தொடர்ந்தனர். இராமபிரானைப் பிரிந்த அயோத்தியைப் போல் ஆகியது காஞ்சிநகரம். இதனைக் கண்டு தன் மதியீனத்தை நொந்து கணிகண்ணனைத் தேடிச் சென்று காஞ்சி நகருக்குத் திரும்புமாறு வேண்டி நின்றான் பல்லவமன்னன். கணிகண்ணனும் ஆழ்வாரின் இசைவை நாட, ஆழ்வாரும் பெருமானை நோக்கி,

கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமரு பூங்கச்சி

மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டும் – துணிவுடைய

செந்நாப் புலவனும் செலவொழிந்தான் நீயும் உந்தன்

பைந்நாகப் பாய் படுத்துக் கொள்

என்று முன்பு பாடிய பாட்டினை மாற்றிப்பாட, எம்பெருமானும் ஆழ்வாரின் கோரிக்கையினை ஏற்றுக்கோவில் திரும்பினார். பொலிவிழந்த நகரம் மீண்டும் பொலிவுபெற்றது. திருமழிசை ஆழ்வார், இறைவன் தான் சொன்னவற்றை ஏற்றுச்செயல்பட்ட எம்பெருமானுக்குச் சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள் என்று பெயர் சூட்டினார். இத்திருக்கோவில் நம்மாழ்வாரின் திருவாக்கால் கால்நிலம் தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும் கண்ணன் வெஃகா எனப் போற்றப்படுகிறது (இராமமூர்த்தி, 2013:40 – 42).

பூசலார்நாயனார் (கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டு)

பூசலார் நாயனார் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஐம்பத்தாறாம் நாயன்மாராக வைத்துப் போற்றப்பெற்றவர். இவரைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தாம் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையில், 'மன்னிய சீர்மறை நாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்' என்று புகழ்ந்து பாடுவதன் மூலம் இவர் தொண்டைமண்டலப் பகுதியில் ஒன்றான திருவள்ளூர் மாவட்டத்திலுள்ள திருநின்றவூரில் பிறந்தவர் என்றும் வேதம்ஓதும் நாவையுடைய மறையவர் மரபைச் சார்ந்தவர் என்றும் பூசலார் எனும் இயற்பெயர் வாய்க்கப் பெற்றவர் என்றும் அறியப்படுகிறார் இவருடைய வரலாற்றினை சேக்கிழார் பதினெட்டுப் பாடல்களில் விளக்கிப்

பெரியபுராணத்தில் கூறுகிறார். இவர் சிவபெருமானுக்கு ஒருசிறந்த ஆலயம் கட்டி வழிபாடுசெய்ய நினைத்தார். ஆனால் அதற்கு வேண்டியசெல்வம் இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, மனத்தினாலேயே ஒருகோயில் கட்டுவதற்கு வேண்டிய எல்லாப்பொருள்களையும் சேகரித்தார். ஒருவர் உண்மையாகவே ஒருகோயில் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆகுமோ அவ்வளவு காலமாக மிகவும் அருமையான வேலைப்பாடுகளுடன் அவர் அக்கோயிலைக் கட்டினார். இவர் கண்ணை மூடிக்கொண்டே கோயில்கட்டும் வேலையை நினைவினாலேயே பல ஆண்டுகளாகக் செய்தார். அவருடைய நினைவாலேயே ஆகம முறை வழுவாமல் அக்கோயில் மிகச்சிறப்பான முறையில் கட்டிமுடிக்கப்பெற்றது. அவர் கோயிலுக்கு வேண்டிய உறுப்புகளாகிய கோபுரம், கிணறு, குளம், திருமதில், கொடிமரம் முதலிய எல்லாற்றையும் அவை இருக்க வேண்டிய பகுதியில் செம்மையுற் செய்தமைத்தார். அதேநேரத்தில் காஞ்சிபுரத்தை ஆண்ட பல்லவமன்னன் அங்கு சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டிமுடித்தான். அவன் குடமுழுக்குக்கு ஏற்பாடு செய்த அதே நாளில் பூசலாரும் குடமுழுக்குக்கு நாள் குறித்திருந்தார். பூசலாரின் பெருமையை உலகுக்கு அறிவிக்கப் பெருமான் திருவுளம் கொண்டார். அதனால் சிவபெருமான் அரசன் கனவில் தோன்றி 'நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிதுநான் நினைந்துசெய்த நன்று நீடாலயத்து நாளை நாம் புகுவோம்; நீ இங்கு ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்து பின் கொள்வாய்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். எங்கும் நிறைந்த பெருமான் ஓர் இடத்தில் இருப்பதாகவும் மற்றோரிடத்தில் இருக்கமாட்டேன் என்று கூறியதும் வியப்பேயாகும். அவ்வாறு சிவபெருமான் கூறவில்லை என்றால் பூசலாரின் பெருமை உலகுக்குத் தெரியாது போய்விடும் என்று எண்ணி அரசன் முகமாக இவ்வுண்மையை அறிமுகப்படுத்தவே இவ்வாறு கூறினார். அரசன் விழித்தெழுந்து இறைவன் விரும்பும் கோவிலைக்கட்டிய அப்பெரியவரைப் பார்க்கவேண்டும் என்று மறுநாளே அவரைக் காணத் திருநின்றவூருக்குப் புறப்பட்டான். அவன் அங்கு பூசலாரையும் அவரால் கட்டப்பெற்ற கோவிலையும் பற்றி அறியவிசாரித்தான். எல்லோரும் அவர் அவ்வாறு கோவில் ஒன்றும் கட்டவில்லை எனக் கூறினர். இறைவன் வாக்குப் பொய்யாகாதே என்று

அவரையே விசாரித்தறிய வேண்டும் என எண்ணி தானே அவரிடம் சென்று வணங்கித் தான்கண்ட கனவினை எடுத்துக்கூறி அக்கோயில் எங்குள்ளது என்று வினவினான். அப்பொழுதான் இறைவன் திருவிளையாடல் பூசலாருக்குப் புலனாயிற்று. இறைவன் பெருங்கருணையை வியந்து தான் மனத்தாலேயே கோவில்கட்டிய விதத்தை அரசனுக்கு விளக்கிக் கூறினார். அரசன் அச்செய்தியைக் கேட்டு மிக வியந்தான். அவருடைய பக்திப்பெருமையை நினைத்துப் போற்றி வணங்கியபின் தன்னார் சென்றான். பூசலார் குறித்த நேரத்தில் சிவபெருமானைத் திருக்கோவிலில் நிறுவித் குடமுழுக்குத் திருச்சடங்கினைச் செய்தார்பின் ; நாள்தோறும் நெறி தவறாது வழிபட்டுவந்தார். இவர் இவ்வாறு வழிபட்டு இறுதியாக ஐப்பசி மாதம் அனுட நன்னாளில் இறைவந்திருவடி அடைந்தார். பூசலார் மனத்தால் கட்டியகோவிலைப் போன்றதொரு கோவில் பிற்கால அரசரால் அவ்வூரில் கட்டப்பெற்றதுஅத்திருக்கோவில் . இப்பொழுதும் காட்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. பூசலார்நாயனார் சுந்தரரால் பாடப்பெற்றவராதலின் கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் என்பது உறுதியாகிறது. காடவர்கோன் என்னும் பல்லவஅரசன் பூசலார்காலத்து வாழ்ந்து வந்தான் என்பதால் ஆராய்ச்சியாளர் அவ்வரசன் காடவர் கோனாக இருக்கலாமோ எனக் கருதுகின்றனர். அவ்வாறாயின் சுந்தரர் காலத்துக்கு முன்னர்ப் பூசலார்நாயனார் வாழ்ந்துவந்தார் எனக் கருதலாம். எனவே, சம்பந்தர் திருநாவுக்கரசருக்குப் பின்னும் சுந்தரருக்கு முன்னும் ஆகிய காலம் பூசலார்காலம் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். பூசலார் வரலாறு ஒருமையுடன் இறைவனை நினைத்து வழிபடுவதால் ஏற்படும் பெருமையை உலகுக்குப் பறைசாற்றுகிறது எனக் கூறலாம். பல்லவமன்னன் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் என்னும் இராசசிம்மன் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோவிலைக் கட்டினான். இவனுடைய காலம் (கி.பி.690 – 728) 8-ஆம் நூற்றாண்டாகும். பூசலார்நாயனாரும் திருநின்றவூரில் சிவபெருமானுக்கு மனத்தாலேயே ஒரு கோவிலைக் கட்டினார். பல்லவமன்னனும் பூசலார்நாயனாரும் தாங்கள் கட்டியகோயிலுக்குக் குடமுழுக்குத் திருவிழாவினை ஒரே நன்நாள் நடத்த விரும்பினார். ஆனால் சிவபெருமான் இராசசிம்மன் கட்டியகோயிலுக்கு முதலில் செல்லாமல்

மனத்தாலேயே கோயில்கட்டிய பூசலார்நாயனார் கட்டிய கோயிலுக்கு முதலில் சென்று அருள்பொழிந்த பின்னர் இரண்டாம் நாள் இராசசிம்மன் கட்டிய கோவிலுக்குச் சென்று அவனுக்கும் அவனுடைய மக்களுக்கு அருளைப் பொழிந்து ஆசி வழங்கினார் என்பது சான்றோர் கருத்தாகும். பூசலார்நாயனார் பல்லவமன்னன் இராசசிம்மன் காலத்தவராதலின் கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர் எனக் கருதலாம் (பரிமணம், 2009:827 - 828).

கலியநாயனார்

தொண்டைநாட்டில் உள்ள திருவொற்றியூரில் எண்ணெய் வாணிபம் செய்யும் மரபில் உதித்தவர் கலியார். இவர் தன் செல்வத்தால் ஒற்றியூர்க்கோவிலில் உள்ளும் புறமும் திருவிளக்கேற்றி அணிசெய்தவர்; இறைவனின் திருவுளத்தின்படி அத்திருத்தொண்டால் வறுமை உற்றவர். திருத்தொண்டை இடைவிடாது செய்ய, பொருள் வேண்டித்தன் இல்லாளை விற்க முற்பட்டார்; வாங்குவார் இல்லாமையால் கோவிலில் உள்ள அகலில் திரியிட்டு எண்ணெயாகத் தன் உதிரத்தை இட எண்ணிக்கருவியால் மிடறு அரியத் துணிந்தார். அச்சமயம் சிவபெருமான் அக்கையைத் தடுத்தருள முத்தி பெற்றார் என்பதைப் பின்வரும் பாடல்கள் சான்றுகள் காட்டும்:

மெய்ப்பார் மனைவியைக் கொள்வாரு

மற்று விளக்குமுட்டக்

கைப்பாணி கொண்டு கழுத்தீர்தந்

துதிரங் கலத்துளட்டி

பொய்ப்பார் புகழ வகல்விளக்கு

ஓடு புகழ்விளக்கு

வைப்பார் கலியர் திருவொற்றி

யூர்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.78).

திருவிளக்கு திரியிட்டங்கு அகல்பரப்பிச் செயனிரம்பவு
ஒருவியவெண் ணெய்க்குடாவு உடலுதிரங்

கொடுநிறைக்கக்

கருவியினான் மிடுறுஅரிய வக்கையைக் கண்ணுதலார்
பெருகுதிருக் கருணையுடன் ஏர்வந்து பிடித்தருளி

(பெரியபுராணம், கலியநாயனார் சரிதம்)

(இராமமூர்த்தி, 2013:95).

மெய்ப்பொருள்நாயனார்

இவர் தென்பெண்ணை ஆற்றங்கரையிலுள்ள திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டுவந்த ஒருசிறற்றரசர் ஆவார். சிவனடியாரின் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாய்க் கொள்ளும் இவருடைய சிந்தையறிந்த முத்தநாதன் என்னும் பகையரசன் சிவவேடம் கொண்டு இவரைக் கொன்று வீழ்த்தினான். இவர் அப்பகைவனுக்கும் அருளுள்ளம் கொண்டு அவனையும் காப்பாற்றிய அருட்செல்வர் ஆவார். மலையமான்நாடு என்பது மலாடு எனப்படும். இதற்குச் சேதிநாடு என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதன்தலைநகர் திருக்கோவலூர் ஆகும். இவ்வூரில் மலாடர் மரபிலே வந்த மெய்ப்பொருளார் என்னும் அரசர், அரசியல் நெறி தவறாது குடிகளைக் காப்பாற்றிவந்தார். அரசியல் நீதியும் ஆன்மிகவும் ஒருங்கே வளரப்பெற்ற இவருடைய ஆட்சியைக் கண்ட பகைமன்னன் முத்தநாதன் என்பான் நால்வகைப் படையுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட்டுப் பலமுறை தோல்வியடைந்தான். வஞ்சகம் நிறைந்த அவன் நெஞ்சம் மெய்ப்பொருளாரை வெல்ல வேறுவழி கண்டது. அவன் உடல்முழுதும் திருநீறுபூசி சடைமுடி தரித்து கையிலே சுரிகை மறைந்த புத்தகக் கட்டுடனும் பொய்த்தவ வேடத்துடனும் திருக்கோவலூரையடைந்தான். முத்தநாதனின் முழுநீறுபூசிய வேடம் கண்ட அரண்மனைக் காவலர் அவனை முட்டின்றி உள்ளே விட்டனர். அரசர் துயில்கொள்ளும் பள்ளியறைக்கு வெளியே நின்ற தத்தன்

என்னும் மெய்க்காப்பாளன் மட்டும் அரசர் துயில்கிறார் எனத் தடுத்தனன். அதற்கு முத்தநாதன் யாம் அரசருக்கு நன்மை செய்யவே செல்கிறோம் எனக் கூறி விரைந்து உள்ளே சென்றான். தத்தனும் ஐயமுற்றுப் பின்பற்றிச் சென்று மறைந்து நின்றான். அரசர் அருகிலிருந்த அரசியார் விரைந்தெழுந்து அரசரை எழுப்பினார். சைவ வடிவம் கண்ட அரசர் இருகைகூப்பி அடியாரை வணங்கினார். அப்பொழுது பொய்வேடத்தான் தாம் படிக்கக் கொண்டுவந்த உலகிலில்லாத ஆகம ஏடு ஒன்றினை அரசருக்கு அளிப்பதாகக் கூறி அவரைத் தனிமையிலிருக்கச் செய்தான். அரசரின் குறிப்புணர்ந்த அரசியாரும் அவ்விடமிருந்து அகன்றார். அரசரும் அவனை வணங்கி இனி அருள்செய்க என வேண்டினார். பகைவன் தன் புத்தகக் கட்டை அவிழ்ப்பவன் போலச் சுரிகையை (வாள்) எடுத்தான். அவன் வணங்கிய அரசரைத் தான் நினைத்தவாறு வெட்டிவீழ்த்தினான். அரசரோ பொய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் எனத் தொழுதார். மறைந்திருந்த தத்தன் முத்தநாதனைக் கொல்ல வாளினைத் தூக்கினான். அப்பொழுது குருதி பொங்க விழுந்த மெய்ப்பொருளார், 'தத்தா இவர் நம்மைச் சேர்ந்தவர். அவரை ஒன்றும் செய்யாதே' என்று சொல்லி அவன் செயலை நிறுத்தினார். பின்பு, 'இந்த அடியவர் செல்லத் தடை எதுமின்றி, நம் நகரைக்கடந்து விட்டு வருக; எவரும் இவருக்கு இடையூறு செய்தல் கூடாது' எனப் பணித்தார். அரசரின் செய்கையால் வாட்டமுற்ற தத்தன் வணங்கிய வண்ணம் முத்தநாதனை வெளியே அழைத்து வந்தான். வெளியிலிருந்த பலரும் அரசரைக் கொன்றவனை அழித்தே தீருவோம் என்று பொங்கி எழுந்தபோது, அரசரின் ஆணையை அறிவித்தான் தத்தன் அனைவரும் அகன்றனர். அவ்வஞ்சகனை எல்லைக்கப்பால் விட்டுவந்தான் தத்தன். மெய்ப்பொருளாரின் சொற்கடவாது நின்ற தத்தனின் வருகைக்காக உயிரைக் காத்திருந்த அரசர், முத்தநாதனை அழைத்துச் சென்றுவிட்டு வந்த செய்தியைக் கூறக்கேட்டு அகங்குளிர்ந்தார். அவர் 'இன்று எனக்கு நீ செய்த உதவி யார் செய்ய வல்லார்' என்று சொல்லி மகிழ்ந்தார். பிறகு அவர் தம்மைச் சூழ்ந்து நின்ற அரசியல் முதன்மையாளரையும் மனைவியாரையும் உறவினரையும் நோக்கி, 'என் ஆணையாகக் கொண்டு திருவெண்ணீற்றன்பைப் பாதுகாப்பீர்களாக' என்று

கூறி இறைவனடி சேர்ந்தார். இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யும் இவர் பண்பு கொண்டு தம் இறுதிக்காலம் வரை பகைவன் என்றும் பாராது சிவவடிவமே மெய்ப்பொருள் எனக்கொண்ட இவர்தம் அருட்செயல் செயற்கரிய செயலாகும். மெய்ப்பொருளார், முந்தநாதனால் வஞ்சகமாகக் கொலை செய்யப்பட்டார் எனினும் அவர் தம் கொள்கையை நிலைநாட்டித் தம்மைக் குத்தியவனையும் நமர் என்று கூறிய நெஞ்சுரம்பெற்ற இவரை வெற்றிபெற்றவர் என்றே கூறல் வேண்டும். அரசியல் திறம் நிரம்பப்பெற்ற இவர் அருளாளராகவும் திகழ்ந்தது அனைவரும் அறியத்தக்கதாகும். இவர் திருநாள் கார்த்திகைமாதம் உத்திரத் திருநாளாகும் (பரிமணம், 2008:89 - 90).

வாயிலார்நாயனார்

உடற்பிணிக்கு மருந்தினைப் போன்றவராகிய வாயிலார் நாயனார், தலைக்கோலம் உடைய சிவபெருமானின் திருப்பணிக்கு எந்தவித இடையூறும் வராதவண்ணம் உடற் கண்ணுள்ள மனத்திலேயே அழகிய கோவிலும் கோபுரமும் கட்டி, பொற்கலசங்களைச் சூட்டியதுடன் சுற்று வீதிகளையும் பெரிய நடன சபையையும் உடையதாக்கியதும் தொண்டைநாட்டிலேயேயாகும் என்பதை,

பிணிக்குலர் மருந்தனை யார்வாயில்

ஆரன்று பிஞ்ஞகனார்

பணிக்குலர் குறைவின்றி யந்தரி

யாகத்திற் பண்ணுவித்த

வணிக்கோ யிலும்பொற் சிகரமும்

வீதியு மாடரங்கு

மணீக்கோ புரமும் உடையதுஎன்

பார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.44)

என்ற பாடல் வழி காட்டுகிறது. வாயிலார் நாயனார் 63 நாயன்மார்களுள் ஒருவர். தொண்டைநன்னாட்டில் திருமயிலாபுரியில் தோன்றியவர். இவர் தொல்குலமாகிய வேளாளர்குலத்தில் தோன்றி தபோதனராக வாழ்ந்து திருத்தொண்டின் நெறி நின்றார்; இறைவனை மறவாது மனக்கோயில் அமைத்தார்; இறைவனே ஆண்டான்; தாம் அடிமை என்னும் உணர்வுபெற்றார். அதுவே, அவர் தம் அகக்கோயிலின் ஞானவிளக்காக அமைந்தது என்றும் அழியாத ஆனந்தத்தினால் இறைவனுக்குத் திருமஞ்சனமாட்டினார்; அன்பினையே திருஅமுதாகப் படைத்து அகப்பூசை செய்துவந்தார். இத்தகைய அன்பு வழிபாட்டினை நெடுநாட்கள் செய்து இறைவன் திருவடிநிழலைச் சென்றடைந்தார்; இவரைப் 'புண்ணிய மெய்த்தொண்டனார்' எனப் பெரியபுராணம் போற்றுகிறது. இவரது திருஉருவச்சிலை மயிலை கபாலீச்சுரர் திருக்கோயிலில் உள்ளது (பரிமணம், 2008:425).

திருக்குறிப்புத் தொண்டை நாயனார்

சிவபெருமான் மனத்துக்கண் உள்ள மாசினைத் தன் திருக்கண்ணால் அகற்றி இழிந்தவனான அவரையும் தன் கருணைத் திறத்தால் கூலிக்கு அடிமையாகக் கொண்டு எண்ணற்றச் சிறப்புகளையுடைய காஞ்சிமாநகரில் தடுத்தாண்டு கொண்டருளி, திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்னும் தெய்வத்தொண்டராகவும் ஆக்கி, வண்ணார் என்னும் வடிவினை நீக்கிச் சென்றதுவும் தொண்டைமண்டலத்திலேதான் என்பதை,

கண்ணால்என் னெஞ்சத்து அழுக்கறுத்து

ஏகடையேன்றுஅனையும்

தண்ணாரும் கூலிக்கு அடிமைகொண்டு

ஏதடுத்து ஆண்டுஅருளி

எண்ணாரும் காஞ்சித் திருக்குறிப்

புத்தொண்டர் என்னும் தெய்வ

வண்ணார் வடிவு கொடுபோந்து

அதுந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.43)

என்ற பாட்டுக் கூறுகிறது. தொண்டைநாட்டின் தலைநகரான காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாலியர் (வண்ணார்) குலத்தில் பிறந்து, பக்தியில் மிகுந்து சிவபெருமானின் சேவடியில் மிக்க அன்பு கொண்டவராய்த் தொண்டர் தம் குறிப்பறிந்து செயலாற்றுவதுடன் கண்ணால் தன் உள்ளத்தில் உள்ள அழுக்கினைப் போக்கி ஆண்டருள இறைவனை வேண்டினார் ஓர் அடியவர். அவர் பெருமையை உலகிற்குக்காட்ட, சிவபெருமான் ஒரு சிவனடியார் வேடம்கொண்டு அவரிடம் தூசுடை ஆடையைத் தந்து தேசுடையதாக ஆக்கித்தர வேண்டினார். அவர் உடன் பெய்த பெருமையால் சொல்லிய சொற்படி உரிய வேளையில் அவ்வாடையைத் திருப்பித்தர இயலாமல் போக, கற்பாறையில் தன் தலையை மோதி இறக்கத் துணிந்தார். சிவபெருமான் தன்னுடைய திருக்கரத்தால் அடியவர் தலையைத் தாங்கினார். முக்கண்ணனாகிய சிவபெருமான், அன்பரே உனது பக்தித்திறத்தை மூவுலகுக்கும் அறிவித்தோம். இனி எம்மிடம் வருக எனத் திருவாய் மலரத் திருக்கயிலையை அடைந்த பெருமையுடையவர் திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் (இராமமூர்த்தி, 2013 :19 – 20).

Poets of Chola Period (A.D.900 – A.D.1200)

சோழர் காலப்புலவர்கள்
(கி.பி.900 – கி.பி.1200)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1924>

பெரியதிருமலைநம்பி (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

பெரியதிருமலைநம்பி தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருமலையில் பிறந்தார்; சீரீசைல பூரணர் எனவும் வழங்கப்பட்டார். இவர் நாதமுனியின் பேரராகிய ஆளவந்தார் என்னும் யாமுனனின் (கி.பி.976 – 1042) சீடரானதாலும் இராமானுசரின் (கி.பி.1017 – 1137) ஆசாநியராகையாலும் இவர் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பது தெரியவருகிறது. வைகுண்டத்தில் நித்திய சூரியரான சுமுகர் என்பவரின் மறுபிறப்பு என இவர் கருதப்படுகிறார். இவர் ஆளவந்தாரடியில் திருவாய்மொழி பயின்று வந்தபொழுது ஒருநாள் ‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் கேட்டு உள்ளமுருகி, உடனே திருமலையடைந்து திருவேங்கடமுடையான் பணியில் ஈடுபட அனுமதிகேட்டுப்பெற்றுத் திருமலை சென்றார். அந்த நிலையில் திருமலைக் கோயில் சரிவரப் பராமரிக்கப்படாதிருந்தது பற்றி வைணவ ஆச்சாரியர்களான நாதமுனி, ஆளவந்தார் போன்றோர் ஆழ்ந்த கவலையை வைணவ அடியார் குழாங்களில் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். அந்நிலையை மாற்றித் திருமலையில் சரிவரப் பூசை முதலியன ஒழுங்காக நடைபெறச்செய்யத் திருமலை நம்பி உறுதியூண்டார். அதன்படி திருமலையில் அவர் தங்கி ஒரு பூந்தோட்டம் நிறுவி நாள் தவறாமல் திருவேங்கடமுடையானின் பூசைக்குத் தேவையான பூக்கள், திருத்துழாய் முதலியவற்றைத் தாமே பறித்து வழங்கி வந்தார். நாடோறும் திருவேங்கடமுடையான் திருமஞ்சனத்திற்காகப் (நீராட்டல்) புனிதநீரைச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள ஆகாச கங்கையின்று மண்குடத்தில் நிரப்பித் தலையிலே சுமந்து வந்து கோயிலில் சேர்த்து நீராட்டும் தொண்டில் ஈடுபட்டார். இவரது

பத்தியுணர்வைக் கண்டு மகிழ்ந்த திருவேங்கடமுடையான் ஒரு வேடன் உருவில் காட்டு வழியில் பெரிய திருமலை நம்பி மண்டபத்தில் அவர் தண்ணீர் சுமந்து கொண்டிருந்த பொழுது மறைந்து நின்று தண்ணீர்க் குடத்தை ஓட்டையாக்கி அனைத்துத் தண்ணீரும் ஒழுகிடச் செய்தார். அதனை அறிந்த திருமலை நம்பி வெகுண்டபோது வேடனாகிய திருவேங்கடமுடையான் அவரை அன்புடன் 'தாத்தா' என்று அழைத்து அருகிலுள்ள பாபநாசம் அருவியைக் காண்பித்துக் கொடுத்து மறைந்ததாகச் செவிவழிச் செய்தி ஒன்று உண்டு. அன்றுமுதல் திருமஞ்சனத்திற்குப் புனிதநீர் பாபநாசம் அருவியிலிருந்து கொண்டு வருவது வழக்கமாயிற்று. வைணவ சமுதாயத்தின் காவலனாக இன்றும் விளங்கும் இராமானுசரை ஈன்றெடுத்த தாய் காந்திமதியே ஆகும். எம்பார் என்று பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற கோவிந்தபட்டர் இளையவளின் திருமகனாவார். காந்திமதி பிள்ளை பெற்றெடுத்த செய்திகேட்டுத் தாய்மாமன் பெரிய திருமலைநம்பி பிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளன்று அக்குழந்தைக்கு இளையாழ்வார் என்று பெயரிட்டார். பிற்காலத்தில் இராமானுசர் தம் தாய்மாமனையும் ஆசாரியனாக வரித்து அவர் பக்கலில் ஓராண்டு பாடம் கேட்டு இராமாயண சாந்ததைக் கேட்டறிந்து தெளிந்தார் என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. காளத்தியில் சிவவழிபாட்டில் இடைவிடாது ஈடுபட்டிருந்த கோவிந்த பட்டரை திருத்திப் 'பஞ்ச சம்சுகாரம்' செய்வித்து மீண்டும் சுத்த வைணவராக்கியது இராமானுசரின் திருமலைநம்பியே ஆகும். அக்காலத்தில் அப்பகுதியில் சோழப்பேரரசின் மேலாண்மையை ஏற்று ஆண்டுவந்த யாதவராயன் என்பான், கீழ்த் திருப்பதியில் கோவிந்தராசப்பெருமாள் கோயிலைச் செப்பணிட்டுச் சுற்று வீதிகளையும் அமைத்தான். சிதம்பரத்திலிருந்து அகற்றப்பட்ட கோவிந்தராசனின் திருவுருவசிலையை அங்கு நிறுவ இவன் பெரிதும் உதவி புரிந்தான். இராமானுசரின் திருவுள்ளமறிந்து கோவிந்தராசர் கோவில் பணிகளைக் கவனிக்கத் திருமலை நம்பியையும் அனந்தாழ்வானையும் கோயிலருகிலேயே குடியிருக்கச் செய்தார். இராமானுசர் திருமலைக்கோவிலில் நிருவாகச் சீரமைப்புச் செய்தபின் திருமலைநம்பியின் மேற்பார்வையில் அத்திட்டம் நடைபெறச்செய்தார் எனக் குருபரம்பரை நூல்கள் கூறுகின்றன.

திருமலைநம்பியின் பக்கலில் இராமாயணசாரம் கற்றுணர ஓராண்டுக் காலம் இராமானுசர் திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார். தாய்மாமனிடம் பாடம் கற்றுக்கொள்ள அவர் நாள்தோறும் திருப்பதியிலிருந்து திருமலை ஏறிச்சென்று வந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற திருமலைநம்பி அவரது துன்பத்தினைக் குறைக்கும் பொருட்டுத் தானும் திருமலையினின்று இறங்கிவந்து நடுவழியில் ஒரு புளியமரத்தடியில் இராமானுசருக்கு இராமாயண காலட்சேபம் வழங்கினார். அதனால் திருவேங்கடமுடையானின் உச்சிக்காலப் பூசைகளில் கலந்து கொள்ள முடியாது போயிற்றே என்று திருமலை நம்பி உள்ளுக்குள் வருந்த அதனையறிந்த திருவேங்கடமுடையான் இராமானுசருக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் நேரத்தில் புளிய மரத்தடியில் உச்சிக்காலப் பூசை வேளையின் பொழுது பூசையில் பயன்படுத்தப்பட்ட பூ முதலியனவற்றுடன் தம் திருவடிகளைத் தோன்றச் செய்து திருமலை நம்பிக்குக் களிப்பூட்டித் தொடர்ந்து தமது பணியில் ஈடுபடச்செய்தார். இவ்வளவு பெருமைகளுக்குரிய பெரிய திருமலைநம்பி காலமானபின் இவரது நினைவைப் போற்றும்வகையில் இராமானுசர் ஓர் ஏற்பாடு செய்தார். அது திருமலையில் மார்கழித் திங்களில் வைகுண்ட ஏகாதசிப் பெருவிழா முடிவுற்ற பின் அடுத்த நாளன்று கோவில் சின்னங்களுடன் மங்கல இசை தொடர ஆகாச கங்கையிலிருந்து புனிதநீர் (தீர்த்தம்) கொண்டு வரப்பட்டு அன்று திருவேங்கடமுடையானுக்கு நடைபெறும் நீராட்டத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதாகும். இறைவனே 'தாத்தா' என்றழைத்ததின் காரணமாகத் திருமலைநம்பியின் வழிவந்தோர் திருமலை தாத்தாச்சாரியர்கள் என்று மரியாதையுடன் குறிக்கப்படுகிறார்கள். இவருக்கு ஒரு சிறு 'சன்னதி' திருமலையில் உண்டு. இவருக்குப் பிள்ளைத் திருமலைநம்பி, இராமானுசன், பிள்ளான் என்று மூன்று புதல்வர் இருந்தனர். அவர் பிள்ளானை யதிராசர் என்று புகழ்பெற்ற இராமானுசரிடம் 'அபிமான புத்திரராக' அளித்தார். கல்வி கேள்விகளில் மிகச்சிறந்து விளங்கிய பிள்ளான் 'ஞானபிரான்' என்றே அழைக்கப்பட்டு இராமானுசரின் திருவுள்ளப்படி திருவாய்மொழிக்கு முதல் வியாக்கியானமாக விளங்குகிற 'ஆறாயிரப்படி' என்ற அற்புத நூலை அரங்கேற்றினார். பிள்ளைத் திருமலைநம்பியும்

எம்பெருமனார் திருவடிகளிலே பாடம் கேட்டுத்தெளிந்தார். இவருடைய திருமகன் அனைவருடனும் மிக்க தோழமையுடன் பழகியதன் காரணமாகத் 'தோழப்பர்' என்னும் பெயரைப்பெற்றுத் 'தோழப்பர் வம்சம்' என்று எதிர்காலத்தில் வைணவரிடையே ஏற்றம் பெறக் காரணமானார் என்பது குருபரம்பரைச் செய்தி ஆகும் (பரிமணம், 2009:905 - 907).

இராமானுசர் (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

இராமானுசர் சென்னைக்குத் தென்மேற்கில் முப்பது கல் தொலைவிலுள்ள திருபெரும்புதூரில் காந்திமதி அம்மையாருக்கும் கேசவ சோமயாசியார் என்பாருக்கும் கி.பி.1017-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 13-ஆம் நாள் மகவாகத் தோன்றினார். இவர் மனைவியின் பெயர் தஞ்சமார்பாள். இவர் தம் தந்தையிடம் தொடக்கக் கல்வி பயின்றார். பின்னர், இவர் தம் தந்தையின் தோழர் திருக்கச்சி நம்பியிடம் கல்வி கற்றார். அதன்பின் இவர் யாதவப்பிரகாசர் என்ற வேதாந்தியிடம் பயின்றார். ஆசிரியர் கொண்டொழுகிய அத்துவிதக் கொள்கை மாணவராகிய இராமானுசரின் பக்திக் கொள்கைக்கு இயலாது போகவே பிணக்கும் பகையும் ஏற்பட்டுப் பிரிந்தனர். பின்னர் இவர் பெரிய நம்பியிடம் பாடம்பயின்றார். திருவரங்கத்திலிருந்து பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பிவந்த ஆளதுத்தாரைக் காணச்சென்று அவர் காலமாகிய நிலையில் அவரது மூன்று விரல்கள் மடங்கியிருப்பதைக் கண்டு, அவர் பரப்ப நினைத்தது மூன்று கொள்கைகள் என்று துணிந்து அவற்றைப் பரப்பும் செயலில் முனைந்தார். **அக்கொள்கைகளாவன:** வியாசமுனிவர் இயற்றிய பிரம்ம சூத்திரங்களுக்குப் பிரபந்தக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வியாக்கியானம் செய்வது, 2) வியாசருக்கும் அவர் தந்தை பராசரருக்கும் நன்றிக் கடனாற்றுவது, 3) நம்மாழ்வாரைச் சிறப்பாக ஆழ்வார் குழாத்துப் பயிலச் செய்வது. அவர் இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் வைணவ மந்திரமாகிய மறைபொருளை அறிந்து கொள்ளச்சென்றார். அவர், இவரைப் பதினெட்டுத் தடவை சோதனை செய்து உயிர் போகுமளவில் ஏற்றுக்கொண்டார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி

‘நமோநாராயணாய’ என்னும் மந்திரத்தைச் செவிசாற்றியருளினார். அதனைக் கேட்ட இராமானுசர் அம்மந்திரப் பொருள் ஒரு சிலருக்கே மறைபொருளாகி அறிய அரிதாக இருத்தலை நோக்கித் தாம் அம்மறைப் பொருளைப் பலரறியக் கூறினால் நிரயம்(நரகம்) வரும் என்ற கூற்றிற்கு மாறாக தாம் நிரயம்(நரகம்) புகுந்தாலும் எண்ணிறந்தோர் உய்யவிருக்கும் வாய்ப்பை உன்னிக் கோபுரத்தில் ஏறி எல்லோரும் அறியக்கூறி முழக்கமிட்டார்.

இவருக்கும் இவருடைய மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட சாதியொழுக்கம் பற்றிய கருத்து மாறுபாட்டால் இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவியானார். இவருக்குச் சீடர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் முதலியாண்டான், கூரத்தாழ்வார், யாதவப்பிரகாசர் (குருவே சீடரானார்), கோவிந்தன், அருளாளப்பெருமாள், நல்லாண் சக்கரவர்த்தி, அகளங்க நாட்டாழ்வான், எச்சான், தொண்டையனூர்நம்பி, மருதூர்நம்பி, பொன்னாச்சி முதலியவராவர். இவர் திருக்கச்சி நம்பியிடம் கற்றனவாய் கீழ்க்கண்ட ஆறு கொள்கைகளைக் கண்ணாகக் கொண்டு தாம் உணர்ந்த வைணவ சமயத்தைப் பரப்பினார்: 1) திருமாலே பரம்பொருள், 2) சீவாத்துமாவிிற்கும் பரமாத்துமாவிிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணர்வது, 3) சரணாகதியும் பரபத்தியுமே சிறந்த முக்தி என்றறிவது, 4) இறக்கும்போது மனத்தைக் கடவுளிடத்தில் ஒப்படைத்தலும் வேண்டாதது என்று கொள்வது, 5) உடல் அழியுங்கால் பாகவதர் உறுதியாக முத்தி பெறுவர் என்று நம்புவது, 6) பெரியநம்பியைக் குருவாகக் கொள்வது ஆகியனவாம். இவர் திருவரங்கத்திலிருந்து செய்தபணிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன: திருவரங்கம் கோயிலின் சிதைந்த மதில்களைச் செப்பனிட்டமை, கோயில் வழிபாட்டுமுறைகளைச் செம்மைப்படுத்தியமை, மடப்பள்ளியில் காலம் தவறாது நிவேதன உணவுகளை அமைக்கவும் ஆராதனைக்கு ஆக்கவும் செய்தமை போன்றவனவாகும். இவர் நாலாயிரத்திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடல்களைக் கோயில் வழிபாட்டுடன் இணைத்துப் பரப்பினார். இவர் இயற்றியனவாக உள்ள நூல்களுள் தலையாயது சீபாடியம். அது போதாயன விருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இராமானுசரின்

கொள்கை விசிட்டாத்துவிதமாகும். அது பிரமம் வேறு, ஆன்மா வேறு; ஆன்மா பிரம்மத்திற்கு உடலாக இருந்து பிரம்மத்தின் சந்நிதான விசேடத்தால் மெய்யறிவு கைகூடப்பெற்று உலகினை முற்றும் துறந்து பிரமத்தின் மேல் பற்றுடையதாய் வைகுண்டத்தை அடைந்து பிரம்மசாரூபம் பெற்று இன்புற்றிருத்தலே முத்தி என்று கூறுவது. உயிர்ப் பொருளையும் உயிரல்லாத பொருளையும் உடம்பாக உடைய பொருளின் அத்துவிதம் என்பது விசிட்டாத்துவிதம் என்பதன் பொருளாகும். சித்து என்ற உயிர்ப்பொருளையும் அசித்து என்ற உயிரில்லாத பொருளையும் உடம்பாக உடைய பொருளல்லது பரம்பொருள் இரண்டில்லை ஒன்றேயாகும் என்பதுவே விசிட்டாத்துவிதம் என்பதில் வரும் அத்துவிதத்திற்குரிய பொருளாகும். அருளே இறைவன் வடிவம் என்பது விசிட்டாத்துவிதத்தின் உட்பொருளாகும். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் வேதாந்ததீபம், வேதாந்தசாரம், வேதாந்த சங்கிரகம், கீதாபாடியம், சரணாகதி சத்தியம், சீவைகுந்த சத்தியம் என்பனவாகும். இவரைப்பற்றி இராமானுசர் நூற்றந்தாதி என்னும் நூலைத் திருவரங்கத்ததனார் என்பார் இயற்றியுள்ளார். இவர் விக்கிரம சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இவர் நூற்று இருபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வைணவ நெறியை நிலை நிறுத்தியவர் ஆவர் . இவர் கி.பி.1137-இல் மறைந்தார் (பாலுசாமி,2009:128-129).

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் வரலாற்றைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

அந்தப் புரமும் அறுநான்கு

கோட்டகத்து ஆரும் ஒன்றாய்க்

கந்தப் புராணம்பன் னீராயி

ரம்சொன்ன கச்சியப்பர்

தந்தப்பல் லக்குச் சிவிகையும்

தாங்கியச் சந்திதிக் கே

வந்தப் புராணம் அரங்கேற்றி

னார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.87).

இவர் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தபெரும் புலவர்களுள் ஒருவர்; கந்தபுராணம் என்னும் மிகச்சிறந்த புராணநூலை இயற்றியவர். காஞ்சிபுரத்திலுள்ள குமர கோட்டத்து அருச்சுக்கர்களுள் ஒருவர் காளத்தியப்பசிவாச்சாரியார் ஆவர். அவருக்கு நெடுங்காலம் மகப்பேறுல்லாமல் இருந்து ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அவர் அக்குழந்தைக்குக் கச்சியப்பர் எனப் பெயர்சூட்டினார். ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய கச்சியப்பர் இளம்வயதிலேயே தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு கற்றுத்தேர்ந்தார். பின்னர் வடமொழியும் கற்றுத்தெளிந்தார். ஆதிசைவ மரபிற்கேற்பச் சமயதீக்கை முதலியன செய்விக்கப் பெற்ற இவர் குமரகோட்டத்து முருகனை உண்மை அன்புடன் வழிபட்டார். இவர் வடமொழியிலுள்ள கந்தபுராணச் சங்கர சங்கிதைச் சிவரகசிய காண்டத்துள் கூறப்பெற்ற முருகன் திருவிளையாடல்களைத் தமிழில் இயற்றுவது என்ற முடிவுடன் ஆராய்ந்து வந்தார். இவருக்குத் 'திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்' என்னும் தொடர் மனத்தில் தோன்றியது. அவ்வடியை முதலடியாகக் கொண்டு நூலை இயற்றியுள்ளார். இவர் நாள்தோறும் நூறு பாடல்களைப் பாடினார் என்று கூறுவர். முதலாறு காண்டங்களைப் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களாய் பாடியுள்ளார். இவர் ஏழாம் காண்டமாகிய உபதேசக்காண்டத்தைத் தம் மாணவராகிய குகனேரியப்ப நாவலரைப் பாடிமுடிக்குமாறு செய்தார். இவர் தம் நூலை அரங்கேற்றத்தொடங்குங்கால் முதற் பாடலிலுள்ள 'திகட சக்கரச் செம்முகம்' என்பதற்குப் பொருள் விரித்துரைத்தார்; திகழ் தசம் எனப் பிரித்துக்கூறி இதற்கு இலக்கண விதி இல்லை என மறுப்பும் கூறினார். இவர் இதற்குரிய விதி வீரசோழியத்திலுள்ளமையை எடுத்துக்காட்டி அரங்கேற்றினார் என்று ஒருகதை வழங்குகிறது. கந்தபுராணம் எனும் இந்நூல் நல்லசந்தம் அமையப்பாடப்பெற்ற நூலாகும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய நூல்களில் காணப்படும் சொல்லாட்சியும்

உவமை முதலிய அணிகளும் இந்நூலில் அமைந்துள்ளது. இதனால் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் கல்விப்பரப்பை நன்கு உணர இயலும். ஐயிருவட்டம், ஆடுறுகுழிசி, தட்டை, குளிர், தழல் முதலிய பத்துப்பாட்டிலுள்ள சொற்கள் இந்நூலில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இவர் வேதாந்தம், சித்தாந்தம், உலோகாயதம், பௌத்தம் முதலிய சமயஉண்மைகளை ஆங்கங்கே இந்நூலில் பேசியுள்ளார். எனவே, பலசமய உண்மைகளை இவர் நன்கு கற்றுத்தேர்ந்துள்ளார் என அறியலாம் (பாலுசாமி, 2009:466).

சேக்கிழார் (கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு)

சேக்கிழார் வானளவு புகழ்பெற்ற குன்றத்தூரில் தோன்றியவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல்கள் சான்றுகள் காட்டுகின்றன:

விண்ணிற் பிறக்கும் புகழ்க்குன்ற

நாடன் விளங்கு தமிழ்ப்

பண்ணிற் பிறக்கும் பெரிய

புராணம் பகர்ந்த பிரான்

எண்ணிற் பிறக்கும் பததுளி

என்றலை யெய்தவந்த

மண்ணிற் பிறக்கவும் வைக்குங்கொல்

ஓதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.19).

ஊரார் மலிபுலி யூர்க்கோட்ட

நற்குன்றத்து ஊரில்உள்ள

தீரார் வளமலி பாக்கிழ

வோன்புகழ்ச் சேக்கிழவோன்

வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.66).

சேக்கிழார் சைவத் திருமுறை பன்னிரண்டனுள் இறுதித் திருமுறையாக விளங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணத்தை இயற்றியபுலவர் ஆவர். இவர் தொண்டைமண்டலத்துப் புலியூர்க்கோட்டத்திலுள்ள குன்றத்தாரில் வேளாண்மரபில் சேக்கிழார்குடியில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர் என்பதாகும். இவர் தன்னுடைய தொண்டினால் தாம் தோன்றியகுடியின் சிறப்பினை விளங்கச் செய்தமையால் பிற்காலத்தில் 'சேக்கிழார்' எனக் குடிப்பெயராலேயே வழங்கப்பெற்றார். இளமையில் சீரிய கல்வியும் ஒழுக்கமும் சிறந்துவிளங்கிய இவரது சிறப்புணர்ந்த அனபாய சோழன் இவரை வரவழைத்துத் தம் முதலமைச்சராகப் பணியமர்த்தினான். முதலமைச்சராய் இவர் ஆற்றியபணியின் சிறப்பினை அறிந்த மன்னன் 'உத்தம சோழப் பல்லவன்' என்னும் சிறப்புப்பட்டம் நல்கிப்பாராட்டினான். மன்னன் சமணக் காப்பியமான சிந்தாமணியின் சுவையில் ஈடுபட்டிருப்பதனை அறிந்த சேக்கிழார், அவனை மாற்றிச் சைவத்தின் பாலும் சைவ அடியார்கள் பாலும் ஈடுபாடு கொள்ளச்செய்தார் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகிறது. அதற்கு உடன்படாதவர்களும் உளர். அரசன் வேண்டுகோளின்படி இவர் சைவ அடியார்களின் வரலாற்றைப் புராணமாகப் பாடமுற்பட்டு தில்லையை அடைந்து இறையருள் வேண்டி நிற்க உலகெலாம்' என்றோர் அசரீரி கேட்டு அதனை இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததாக ஏற்று மகிழ்ந்து அத்தொடரையே தொடக்கமாகக் கொண்டு புராணத்தைப்பாடி இறுதியில் அத்தொடரைக் கொண்டே நிறைவு செய்துள்ளார். அது 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெயரில் அமைந்ததாகும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார்நம்பிகள் இயற்றியதிருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே சேக்கிழார் தம் பெரியபுராணத்தை இயற்றியுள்ளார். சேக்கிழார் தாம் பெற்றகல்வி, உலகியலறிவு ஆகியவற்றின் துணையோடு தமிழகத்திற்கு அப்பாலும் விளங்கிய சைவ அடியார்களின் வரலாறுகளை, இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், வரலாற்றேடுகள், சாத்திரநூல்கள், தோத்திரநூல்கள் போன்ற பல்துறைச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் அப்புராணத்தைப் படைத்துள்ளார். அந்நூலில் இவர் அடியார்களின்

வரலாற்றினைப் பக்திச்சுவை மல்கப் பாடியுள்ளமையால் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை 'பக்தி சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ' என்று இவரைச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். சேக்கிழார் அனபாயன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் கொண்ட இரண்டாம்குலோத்துங்கன் (கி.பி.1133 – 1150) காலத்தவர் என்பது ஆய்வாளர்களின் முடிவாகும். அதனால் இவர் காலம் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு என்பது தெளிவாகிறது. இவர் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் எனக் கருதுவாரும் உளர். இவர் இயற்றிய திருத் தொண்டர்புராணம் தோத்திரப்பாடல்களின் இனிமையையும் சாத்திரப்பனுவல்களின் சாரத்தையும் கொண்டும் இறைப்பற்றில் முனைந்து வாழ்ந்து சிறந்த அடியார்கள் வரலாறுகூறும் வரலாற்றுக் காப்பியமாத் திகழ்கிறது. இவரது காப்பியம் சைவநெறி நின்று இறைத்தொண்டாற்றிய அடியார் திருக்கூட்டத்தில் அறுபத்துமூன்று தனியடியார்களுடைய சீர்மைகளையும் பொதுநிலை அமைப்பில் பரந்துபட்டபார்வையில் சமயப்பொதுமை காணும்வகையில் அமையும் ஒன்பது தொகையடியார்களின் பண்புகளையும் பரக்கப்பேசுவதாக உள்ளது (பாலுசாமி, 2005:510 – 511).

வச்சணந்தி (கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள களத்தூரில்தோன்றிய சமணஞானியாவார். களத்தூருக்குக் களந்தை என்ற வேறுஒருபெயரும் உண்டு. 'வளங்கெழு மாடத்துக் களந்தையெம்பெருமான் வளர்ந்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவன்' என்னும் அருமை வாக்கால் வச்சணந்தியின் பிறப்பிடம் முதலிய உண்மைகள் தெரிய வருகின்றன. இவரது மாணவர் குணவீரபண்டிதர் என்னும் சமணப்புவரும் களத்தூரைச் சார்ந்தவரே ஆவர். அப்புலவர் தொல்காப்பியத்தின் சுருக்கமாக நேமிநாதம் என்னும் இலக்கணநூலை இயற்றினார். மேலும் இவர் தம் குருவான வச்சணந்தியின் பெயரையே சூட்டி வச்சணந்திமாலை என்னும் பாட்டியல் நூலையும் இயற்றினார். வச்சணந்திமாலை என்பது நூல்செய்வித்தோன் பெயரால்

ஏற்பட்டபெயராகும். அந்நூல் இந்திரகாளி என்னும் பாட்டியல்நூலை அடியொற்றி கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. வச்சணந்திமாலை சிறப்புப்பாயிர உரையிலிருந்து இந்நூல் திரிபுவன தேவன் என்னும் அரசன் காலத்து இயற்றப்பட்டது என்று தெரிகிறது. சங்கத்தார் கேட்டனரென்று சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றதுஆதலின் . அக்காலத்து நிலவிய சமணமுனிவர்களின் சங்கம் அந்நூலைக் கேட்டிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது (பரிமணம்,2008:296).

Poets of Nayak Period (A.D. 1200-A.D. 1600)

நாயக்கர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.1200 – கி.பி.1600)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1925>

பவணந்தி முனிவர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

இன்றைய வேலூர் மாவட்டத்தில் அரக்கோணம் வட்டத்தைச் சார்ந்த தன்னுடைய ஊரான சனகாபுரம் என்னும் ஊரில் பிறந்த சன்மதி என்னும் பெருமைமிக்க முனிவரின் புதல்வரும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றியவரும் ஆன பவணந்தி முனிவரின் ஊரும் (சனகாபுரமும்) தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலான சிறிய நேமிநாதம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றிய குணவீர பண்டிதர் வாழ்ந்த களந்தைப்பதியும் தொண்டைமண்டலத்தில் உள்ள ஊர்களே ஆகும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் காட்டும்:

தன்னூர்ச் சனகையிற் சன்மதி

மாமுனி தந்தமைந்த

நன்னூல் உரைத்த பவணந்தி

மாமுனி நற்பதியும்

சின்னூல் உரைத்த குணவீர

பண்டிதன் சேர்பதியும்

அன்னூ புரத்திரு வன்னமின்னு

ஏதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.65).

பவணந்தி முனிவர் நன்னூல் எனும் இலக்கண நூலை இயற்றியவர் ஆவார். 'பன்னருஞ் சிறப்பிற் பவணந்தி' என்று நன்னூற் சிறப்புப் பாயிரமும், 'எந்நூலாரும் நன்னூலாருக்கு இணையோ' என்று இலக்கணக்கொத்தும், பவணந்தியார் சிறப்பைக்கூறுகின்றன. பவணந்தியார் சமணசமயம் சார்ந்தவர்

என்பது எழுத்ததிகாரத்தொடக்கத்தில் 'பூமலி அசோகின் புனைநிழல் அமர்ந்த நான்முகற்றொழுது' என்பதாலும் சொல்லதிகாரத்தொடக்கத்தில் 'முச்சக நிழற்றும் முழுமதி முக்குடை அச்சுதன் அடிதொழுது' என்பதாலும் பிறவற்றாலும் விளங்கும். பவணந்தியாரின் ஊர் சிறப்புப்பாயிரத்திற் 'பொன்மதிற்சனகை' என்று கூறப்படுகிறது. நன்னூலின் உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர் சனகை என்பதைச் 'சனநாதபுரம்' என்றார். சனநாகபுரம் 'சனகாபுரம்' என்பன பாடவேறுபாடுகளாகப் அப்பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வூரைத் தொண்டைமண்டலசதகம், கொங்குமண்டலசதகம் ஆகிய நூல்கள் தத்தம் மண்டலம் சார்ந்தது எனக் கூறுகின்றன. தொண்டைமண்டலத்திலும் சனகாபுரம் என்ற ஓர்ஊர் உள்ளது. பவணந்தியார்க்குப் புரவலனாக விளங்கிய சீயகங்கன் என்பவன் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட கங்கநாட்டில் 'சனநாதபுரம்' என்றோர் ஊர் உள்ளதாலும் அவ்வூர்க் கல்வெட்டுகளில் 'கங்கநாட்டுச் சனநாதபுரம்' என்னும் செய்தி அறியப்படுதலாலும் அவ்வூரே பவணந்தி முனிவரின் ஊர் எனக் கொள்ளலாம். பவணந்தி முனிவரின் தந்தையார் சன்மதி முனிவர் என்பவராவர்இவர் . இதனைப் பாயிரத்தில், 'சன்மதி முனியருள் ... பவணந்தி' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். பவணந்தியாரின் அமராபரண சீயகங்கன் வேண்டிக் கொண்டபடி நன்னூல் இயற்றியவர் ஆதலால் அச்சீயகங்கன் காலமே இவருடைய காலமும் ஆகும் என்பது விளங்கும். சீயகங்கன் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் கீழ்க் கங்கநாட்டை ஆண்டுவந்த ஒரு குறுநிலமன்னன் ஆதலாலும் அவன் கல்வெட்டுகள் கி.பி.1212 முதல் கிடைப்பதாலும் பவணந்தியார் கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியைச்சார்ந்தவர் என்பது உறுதியாகும். இவரைப் பற்றிப் 'பல்கலைக் குரிசில் பவணந்தி என்னும் புலவர் பெருமான்' என நன்னூல் உரையாசிரியருள் ஒருவராகிய சங்கரநமச்சிவாயர் கூறியிருக்கிறார். தொண்டை மண்டலம் சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரையிலும் சிறப்புப்பெற்ற ஒரு மண்டலமாகத் திகழ்கிறது. இத்தொண்டை மண்டலத்தில் 'பக்தி இயக்கமும்' பக்தி இலக்கியமும்' தோன்றியது என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். தொண்டைமண்டலத்தில் களப்பிரர் காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலும் சமணப்புலவர்களும்

சமணத்துறவிகளும் சமண மடங்களும் சமணக்கோவில்களும் சிறப்புற்றிருந்தன. இங்கு சமணச்சமயத்தின் ஆதிக்கமும் சமணர்களின் தாக்கமும் சமணப்புலவர்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகமாகயிருந்த காரணத்தினால் இப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த புலவராகவே கருதப்பட வேண்டும்)பரிமணம்,2009:187 – 188).

பரிமேலழகர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்த பழைய உரையாசிரியர்கள் பதின்மருள் (10) இவர் சிறந்தவராவர். சங்க இலக்கியப்பனுவல்களுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலுக்கும் இவர் உரை எழுதியவர். இவர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள காஞ்சிபுரத்தின் உலகனந்த பெருமாள் கோவில் அருச்சகராக இருந்த வைணவர். 'திருவுடை மன்னரைக் காளின் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும் என்று பெரியாரும் பணித்தார்' என்று நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை ஈடுபாட்டுடன் காட்டியிருப்பதும் இவர்தம் வைணவ சமயச்சார்பைக் காட்டும். 'எண்குணத்தான்' எனக் கடவுள் வாழ்த்தில் வரும் தொடரை விளக்கி, இது சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது என மொழிந்திருப்பது இவரது சமயக்காழ்ப்பின்மையை உணர்த்தும். காமத்துப்பால் உரையின்தொடக்கத்தில் போசராசனைச் சுட்டியிருத்தலாலும் உமாபதிசிவாச்சாரியார் தனிப்பாட்டொன்றில் பரிமேலழகர் பாராட்டப்பட்டிருப்பதாலும் கச்சிநகர் அருளாளப்பெருமாள் திருக்கோயிற்சாசனம் ஒன்றில் கி.பி.1272-இல் ஆண்ட விசயகண்டகோபாலன் காலத்துப் பரிமேலழகியபெருமாள் தாதர் என்ற பெயர் காணப்படுதலும் இவர் கி.பி.1272-இல் வாழ்ந்தவராக இருக்கலாம் என்று மு. இராகவையங்கார் கூறுவர்.

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், தொண்டர்புராணம், சித்தியார் என்னும் ஐந்து மூலநூல்களோடு பரிமேலழகர் உரையையும் சேர்த்து இவ்வாறும் 'தண்டமிழின் மேலாந்தரம் வாய்ந்தவை என்று ஒருதனிப்பாடல் புகழ்கின்றது. 'பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ நூலிற், பாரித்த உரையெல்லாம்

பரிமேலழகர் தெரிந்த உரையாமோ தெளி' என்று ஒரு வெண்பா இவள் உரையின் ஏற்றம் இயம்பும். பிறமொழிகளில் குறளைமொழிபெயர்த்தவர்களும் பெரும்பாலும் பரிமேலழகர் உரையைஒட்டியே மொழிபெயர்த்துள்ளனர். பரிமேலழகர் உரை குறள்போலவே திட்டநுட்பமும் செறுவும் நயமும் வாய்ந்தது. குறளின் பழைய உரையாசிரியர்களுக்கு இவர் பிந்தியவராதலின் அவர்களின் உரைநலங்கண்டு ஏற்பவற்றைத் தழுவி, ஏலாதவற்றைத் தள்ளித் தம் மதிநுட்பத்தால் நவில்தொறும் நூல்நயம் மிகுமாறு உரைவரைந்துள்ளார். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, காப்பியங்கள் முதலிய பல்வேறு நூல்களிலிருந்து மேற்கோள்காட்டிக் கருத்து விளக்கஞ்செய்திருப்பது இவர்தம் அஞ்சி யகன்ற புலமைக்குச் சான்றாகும். குறளுக்குப் பிற்கூறும் உரைகளையும் எடுத்துக்காட்டுவது இவர்தம் இயல்பாகும். 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்' (110) எனும் குறளுக்கு விளக்கமளிக்கும்போது, புறநானூறு 34-ஆம் பாடலைக் கருத்திற்கொண்டு, 'பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தலாவது ஆன்முலையறுத்தலும் மகளிர் கருவினைச் சிதைத்தலும் பார்ப்பார்த்த புதலும் முதலிய பாதகங்களைச் செய்தல்' என அப்பாடலை இவர் உரைநடைப்படுத்துவதைக் காணலாம். இவர் 'உடையார் முன் இல்லார் போல் ஏக்கற்றும் கற்றார்' (395) என்னும் குறளுக்குப் 'பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றாதலான்' என்று புறம் 183-ஆம் பாடலைத் தொடர்புபடுத்துவர். "தொல் வரவும் தோலும் கெடுக்கும்" (1043) என்னும் குறளுக்கும் 'குடிப் பிறப்பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்' என்றார் பிறரும். தோலாது 'இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவறல், என்றார் தொல்காப்பியனாரும் என்று மணிமேகலை, தொல்காப்பிய நூல்களின் அடிகளையே இவர் உரைநடைப்படுத்துவதைக் காணலாம் (பரிமணம், 2009:150-151). தொண்டைமண்டல சதகம் பரிமேலழகர் தொண்டைமண்டலத்தில் பிறந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் செய்யுள் புலப்படுத்தி நிற்கிறது:

வள்ளல் சிலைப்பெரு மாணச்சர்

சாத்தர் வழுதிமுதற்

றள்ளுவ னார்க்குத் தலையான

பேரையுந் தன்னுரையை

விள்ளுவ னார்க்குத் திருக்காஞ்சி

வாழ்பரி மேலழகன்

வள்ளுவ னார்க்கு வழிகாட்டின்

ஆன்றொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.41).

புகழேந்திப் புலவர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

பிற்காலச்சோழர் காலத்தில் காப்பியங்கள் பாடியபுலவர் பலர் உள்ர். அவர்களுள் கம்பரும் ஒட்டக்கூத்தரும் புகழேந்திப்புலவரும் ஒத்தகாலத்தினர் என்பதாகப் பல கதைகள் வழங்கிவருகின்றன. ஒட்டக்கூத்தருக்கும் புகழேந்திப்புலவருக்கும் புலமையடிப்படையில் பொறாமையும் போட்டியும் இருந்தன எனத் தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறுகிறது. ஒட்டக்கூத்தருக்கு நூறுஆண்டுகள் பிற்பட்டவர் புகழேந்திப்புலவர் என்று செ.வையாபுரிப்பிள்ளை கூறுவார். கம்பரும் புகழேந்திப் புலவரும் ஒட்டக்கூத்தர் காலத்தினர் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை என்பது உ.வே.சாமிநாதையர் கருத்தாகும். இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் செங்கற்பட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள களந்தை என்கிற பொன்விளைந்த களத்தூரில் துளுவவேளாளர்குலத்தில் பிறந்தார். 'மாலார் களந்தைப் புகழேந்தி' என்று தொண்டைமண்டல சதகம் கூறுவதால் இவர் வைணவர் ஆகலாம். இவர் பாண்டிய மகளை மணந்தபோது சீதனமாகச் செய்து சோழன் அரசவையில் இருந்தார் எனவும் கதை வழங்குகிறது. இவர் உறையூர்ப் புறத்து மள்ளுவ நாட்டு முரணை நகரை ஆண்டசிற்றரசன் சந்திரன்சுவர்க்கியால் புரக்கப்பட்டார். கம்பர் சடையப்ப வள்ளலைத் தம் நாலுள் பாராட்டியதுபோல, இவர் நளவெண்பாவில் சிற்றரசன் சந்திரன்சுவர்க்கியைப் புகழ்ந்துபாடியுள்ளார். இவர் ஈழநாடுசென்று பாண்டியர் தலைவனைப் பாடிப் பரிசில்பெற்றார் என்று தமிழ்நாவலர்சரிதை கூறும். இவர் காலம் மாறவர்மன் குலசேகரப்பாண்டியன்

(கி.பி.1268 – 1311) கீழிருந்த படைத்தலைவன் சிங்கை ஆகிய சேகரன் ஆவான். செஞ்சியர்கோனாகிய காடவர்தலைவன் கொற்றந்தையைப் புகழ்ந்து ஒருகலம்பகத்தைப் புகழேந்திப்புலவர் பாடியுள்ளார். எளிமையாகக் கதைகூறும் காப்பியத்திறனிலும் வெண்பா என்னும் பாவகையை மிக அழகுறக் கையாளும் சிறப்பிலும் நளவெண்பா பெயர்பெற்றது. அதனால் 'பாட்டாலுயர் புகழேந்தி' என்றும் 'வெண்பாவிற் புகழேந்தி' என்றும் இவர் புகழ்ப்பெறுகின்றார். முன்பு சில பெயர்நின்று பின்பு தாதுபெற்ற பிரத்தியங்களால் முடிவதற்குப் புகழேந்தி என்பதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுகிறது வீரசோழிய உரை. அதனால் இவரது இயற்பெயர் வேறாக இருந்திருத்தல் கூடும் என உணரலாம். புலமைச் சிறப்பால் பெயர் பெற்ற இவரது பெயரிலேயே கி.பி.12 – 18-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தோன்றிய அல்லிஅரசாணிமாலை, புலந்திரன்களவுமாலை, பவளக்கொடிமாலை, ஏணிஏற்றம், தேசிங்குராசன்கதை, உபமான சங்கிரகம், செஞ்சிக் கலம்பகம் முதலான நூல்கள் வழங்குகின்றன. இவை பிற்காலத்தில் இப்பெயரையே கொண்டிருந்த ஒருவராலோ வேறு சிலராலோ இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனக் கருத வேண்டும் (பரிமணம், 2009:682 - 683).

**பொய்யாமொழிப்புலவர்
நூற்றாண்டு)**

(கி.பி.13-ஆம்

பொய்யாமொழிப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் சான்று காட்டுகிறது:

கையால் இரண்டுடைக் காளைதன்

வாயிற் கவிதை கொண்ட

பொய்யா மொழிக்கும் புகலிடம்

ஆனது பொய்கை யெல்லாம்

செய்யார் கமல மலரவண்டு

ஆனங்கள் சென்றுதிகழ்

மையார் குவளை வியல்புடை

சூழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.18).

காஞ்சிபுரத்தை அடுத்த செங்காட்டுக் கோட்டத்தைச்சேர்ந்த அதிகத்தூரில் அமணபார்க்கக் கிழார் மரபில் பிறந்தவர் பொய்யாமொழிப் புலவர். தொண்டைநாட்டைச் சேர்ந்த வயிரபுரம் என்னும் ஊரில் கல்விபயின்று கவிபாடும் வன்மைபெற்று ஆசிரியரிடம் விடைபெற்றபோது ஆசிரியரால், 'பொதியில் அகத்தியனாய்ப் பொய்யாமொழியாய், அதிகவமண்பாக் கிழானாய்ச் சங்காத்தங் கொண்டிருப்பாய்' என்ற வாழ்த்தினைப்பெற்றார். இவர் வாக்கு வன்மையும் கவியாற்றலும் நற்பண்பும் பெற்றபுலவர். மன்னர்களாலும் வள்ளல்களாலும் பாராட்டப்பெற்றவர். பொய்யாமொழி மங்கலம் என்னும் ஊர் இப்புலவரொடு தொடர்புடையதாகும். அவ்வூரில் முத்தமிழ் ஆசிரியர் என்ற சிறப்போடு வாழ்ந்த இவர் சாத்தனார் என்று குறிப்பிடப்பெறுவதால் அதுவே இவர்தம் இயற்பெயராகும் எனலாம். இவர் வாக்குப்பலிக்கும் பெருமையைப்பெற்றதால் பொய்யாமொழியார் என்று அழைக்கப்பட்டார். பின்னர் இதுவே இவரது இயற்பெயர் ஆனது. வயிரபுரத்தில் ஆசிரியர் வயலில் மேய்ந்தகுதிரையை, 'குதிரை மாளத் தின்ற... குதிரைமாளக் கொண்டு போ' என்று பாடி இறக்கச்செய்தார். இச்செய்தியைக் காளமேகப் புலவர் முதலியோர்மீது ஏற்றிக்கூறும் வழக்காறும் உண்டு. இவர் 'என்மீது ஒரு பாடல் பாடு' என்று கேட்ட முருகப்பெருமானுக்கு, 'நான்கோழியையும் பாடிக்குஞ்சையும் பாடுவேனோ' என்று கூறிப் பாடமறுத்துவிட்டார். மீண்டும் சிவபெருமான் வேட்டுவச்சிறுவனைப் போலத் தோன்றிக் காட்டுவழியில் அச்சுறுத்தித் தம் பெயர் 'முட்டை' என்று சொல்லிப் பாடவைத்தார் என்பர். இவர் மதுரையில் வணங்காமுடி என்ற சிறப்புப் பெயர்பெற்ற பாண்டிய மன்னனைச் சொக்கநாதர் ஆலயத்தில் கண்டு, 'இறைவன் முடிமீது விளங்கும் பெருமைவாய்ந்த மதிக்குலத்தில் தோன்றிய நீ அவ்விறைவன் திருவடியில் விழுவது அழகோ' என்று பாடித் தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். இவர் அம்மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சங்கப்புலவர்களைப் புகழ்ந்தும் சங்கப்பலகை மிதக்கவும் பாடி

மன்னனை வியக்கச்செய்தார். இவரை மன்னன் பாராட்டிய போது, இவர் 'நானும் புலவன் எனில் இவ்வுலகம் பொறுக்குமோ' என்று தம் அடக்கம் தோன்றப்பாடினார். தமிழ்ச்சங்கத்தைப் புதுப்பிக்கக் கருதிய பொய்யாமொழியாரைச் சோதிக்கவே மன்னன் சங்கத்தார் திருவுருவம் தலையசைக்குமாறும் சங்கப்பலகை மிதக்குமாறும் பாடச்செய்தான் என்பதும் ஒரு வழக்காகும்.

முந்திய ஆர்க்காட்டுக்கோட்டம் அரகூரில் வாழ்ந்த செல்வந்தனரான சீநக்கன் தன்பொருட்டுக் கொண்டு வந்திருந்த புளிச்சோற்றைப் புலவருக்கு அளித்தார். மகிழ்ந்தபுலவர், 'அளிகொளுந் தொடையான்' என்னும் பாடலைப்பாடி நட்புக் கொண்டார். சீநக்கன் சோழன்னனைக் காணச் சென்றபோது, 'திறையின் முறை கொணர்ந்து' என்னும் பாடலை எழுதிக்கொடுத்தனுப்ப, அதன் பொருளுணர்ந்த இராசேந்திரசோழன் மகிழ்ந்துபாடியவருக்குச் சிற்றரசூர், தென்மாவை, பூந்துருத்தி, சுத்தமல்லி, கண்டி, குருகாவூர் முதலிய ஏழு ஊர் தந்து, 'மும்முடிச் சோழக்கண்டியூர் நாடாள்வான்' என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் அளித்தான். பின்னர்ப் பொய்யாமொழியாரிடம் தான்கொண்ட பெருநட்பு விளங்கப் 'பொய்யாமொழி மும்முடிச்சோழக் கண்டியூர்நாடாள்வான்' எனத் தன் சிறப்புப்பெயரோடு புலவர் பெயரையும் சேர்த்துக்கொண்டான். சீநக்கனும் பொய்யாமொழியாருக்குக் 'குலோத்துங்க சாவகன்' என்ற பெயர் சூட்டிச் சிறப்பித்தான். இது 'குலோத்துங்கச்சாத்தன்' என்றிருத்தல் வேண்டும் என்பர். சீநக்கனின் பெருமனையிலேயே தங்கியிருந்த புலவரைப் பலவாறு தூற்றத்தொடங்கினர் ஊரார். அச்செயலறிந்தபுலவர் 'தேரையர் தெங்கிளநீர் உண்ணார் பழிசுமப்பர்' என்னும் பாடலைப்பாடிக் 'கண்டியூரை வாய்மூட உரையறிந்தோமில்லையே' என்று வருந்தினார். பாண்டியநாடு சென்ற பொய்யாமொழியார் பாண்டிமண்டல மாறை நாட்டுத் தஞ்சாக்கூரை அடைந்து அங்கு மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனிடம் அமைச்சராகவும் படைத்தலைவராகவும் விளங்கிய மாவலிவாணர் மரபைச்சேர்ந்த 'சந்திரவாணன்' என்னும் வேளாளச்செல்வந்தரின் நட்பைப்பெற்றார்; பிறகு

அவரைப் பாட்டுடைத்தலைவராகக் கொண்டு அக்காலத்து நாற்கவிராசநம்பி இயற்றிய அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாக 425 கட்டளைக்கலித்துறைகளால் தஞ்சைவாணன் கோவை என்னும் நூலை இயற்றி அரங்கேற்றினார். தஞ்சைவாணன் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒருபொன் தேங்காய் உருட்டிப் புலவரைச் சிறப்பித்தான். 'திருக்காணப்பேர்' என்னும் காளையார்கோயிலுக்குச் சென்று அங்குப் பார்வை இழந்திருந்த கூத்தாள் என்பவளின் இல்லத்தார் நால்வரும் கண்பெறுமாறு பாடியருளினார்; அவ்வூரிலிருந்த தேவரடியார் எழுபதின்மர் பேரிலும் ஒருவெண்பா பாடினார்; கண்டியூரில் ஒரு வண்ணாத்தியைச் சிறப்பித்துப்பாடியுள்ளார். 'தண்ணீரும் காவிரியே', 'பத்தம்பிற் பாதியுடையான்' என்று தொடங்கும் இரண்டு வெண்பாக்களும் பொய்யாமொழியார் பாதிபாட ஔவையார் மீதியைப்பாடினார் என்பர். இவர் சீநக்கன் இறந்தபோது அவனது பிரிவாற்றாது 'அன்றுநீ செல்லக்கிடவென்றாய்' என்னும் பாடலைப்பாடி அவனது சிதையில் இடம்பெற்று உடன்உயிர்நீத்தார். இவர் கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவராவர் (பரிமணம், 2009:90 - 91).

மயிலைநாதர் (கி.பி.13-ஆம் நூற்றாண்டு)

பவணந்திமுனிவர் இயற்றியருளிய நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலுக்கு உரை கண்ட உரையாசிரியருள் ஒருவர் மயிலைநாதர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியருள் ஒருவராகிய இளம்பூரணரைப் போல நன்னூல் உரையாசிரியருள் இவர் காலத்தால் முற்பட்டவர். இவரே நன்னூலின் முதல் உரையாசிரியர் என்பது சிலர் கருத்தாகும். இவர் உரையுள் சில நூற்பாக்களை விளக்குமிடத்து இதற்கு இவ்வாறு கூறுவாருமுளர், உரைப்பாருமுளர் என்று காணப்படும் தொடர்களால், இவருக்கு முன்பே நன்னூலுக்குச் சிலர் உரைகண்டு கூறியுள்ளனர் என்பது புலனாகிறது. எனினும் நூல் முழுமைக்குமாகக் காண்டிகையமைப்பிற் சீராகக்கிடைக்கும் உரைகளுள் இவர் உரையே முந்தியதாகக் காணப்படுகிறது. மயிலைநாதர் என்னும் பெயர் சென்னைமயிலாப்பூரில் முன்பு அமைந்திருந்த

சினாலயத்தில் வழிபடு கடவுளாக எழுந்தருளியிருந்த சைனசமய தீர்த்தங்கரருள் ஒருவரான நேமிநாதருக்கு வழங்கிய திருப்பெயராகும். இவருக்கு அப்பெயர் அமைந்து வழங்கியுள்ளமை, இவர் தமிழ்நாட்டவர் என்றும் தமிழர் என்றும் கருதுவதற்கு இடமளிக்கின்றது. நன்னூல் சிறப்புப்பாயிரத்திற்கு இவர் எழுதியுள்ள உரையும் சூத்திர விளக்கங்களுள் பல இடத்திற்காணப்படும் சமணசமயக் கருத்துகளும் சமண சமய நூல்களிலிருந்து காட்டப்படும் மேற்கோள்களும் எடுத்துக்காட்டுகளும் இவர் சமணசமயத்தை மேற்கொண்டொழுகியவர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. இவர் ஆங்காங்கே அருகதேவனைப் புகழ்ந்துபேசுவதும் அதனை உறுதி செய்கின்றது. நன்னூலைப் பவணந்திமுனிவரைக் கொண்டு ஆக்குவித்த அமராபரணன் சீயகங்கன் என்னும் குறுநிலமன்னனை இவர் சிறப்புப்பாயிர உரையுள் மிகவும்பாராட்டிக் கூறியுள்ளமையாலும் 267-ஆம் நூற்பாவுரையுள் 'கங்கன் அகன் மார்பன் கற்றோர்க்கினிதனிக்கும் செங்கனக வெள்ளைச் செழுமணிகள் எங்கும் தெறித்தனவே போல் விளங்கும் மீன்கூழ்ந்த திங்கள் எறிக்குநிலா வன்றோ இனி' என்னும் செய்யுளை எடுத்தாண்டுப் புகழ்வதாலும் இவர் சீயங்கனைப் பெரிதும் மதித்துப்போற்றியுள்ளமை நன்கு விளங்குகிறது. அதனால் இவர் சீயகங்கன் வாழ்ந்தகாலத்தை ஒட்டி வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றும் அவன் மரபினரால் ஆதரிக்கப்பெற்றிருக்கலாம் என்றும் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் இவருடைய காலம் கி.பி.13 அல்லது 14-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். சமணப்பெரியோர்களால் இயற்றப்பட்ட யாப்பருங்கலம், யாப்பருங்கலக்காரிகை முதலிய நூல்களுக்கு உரை எழுந்தகாலத்தில் இவர் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பதும் அச்சூழலில் நன்னூலுக்கு இவர் உரை வரைந்திருக்கலாம் என்பதும் சிலர் கருத்து. 'நுந்தை உகரம் குறுகி மொழி முதற்கண், வந்ததெனின் உயிர்மெய் யாமனைத்தும் சந்திக் குயிர்முதலா வந்தணையும் மெய்ப்புணர்ச்சியின்றி, மயலணையும் என்றதனை மாற்று' இவற்றை விரித்துரைத்து வீதியும் விலக்கும் அறிந்துகொள்க (நா.105) என வரும் இவர்தம் உரைக் குறிப்புகள் யாப்பருங்கலவிருத்தி உரைப்போக்கினை ஒத்துள்ளமை

அக்கருத்துக்குத் துணைபுரிவதாகும். இவருடைய உரை எளிமையும் தெளிவும் உடையதாய்ச் சுருக்கமாக அமைந்துள்ளது. எனினும் ஒருசில இடங்களில் சிறிது விளக்கமாக விருத்தியுரை போல அமைந்துள்ளமையையும் காணலாம். நன்னூல் பழந்தமிழ்இலக்கண நெறியினின்று ஓரளவுக்கு மாறிச்செறிவாகவும் சுருக்கமாகவும் அமைந்திருப்பதுடன் தானாட்டிக் தனாது நிறுப்பாக வடமொழி மேற்கோளாகப் புதிய கோணத்தில் பதவிலக்கணக் கோட்பாட்டினைவகுத்து இந்நூல் கூறியுள்ளது. நன்னூலுக்கு அவ்வாசிரியர் கருத்தையுணர்ந்து தமிழ்மரபையும் பேணி உரை காண்பது என்பது எளிமையான செயலன்று. பழந்தமிழ் இலக்கண அறிவும் புதிய கருத்துகளைச் சிந்தித்துணரும் திறனும் வடமொழிப்பயிற்சியும் ஓரளவு வாய்த்திருத்தல் வேண்டும்.

இவர் தொல்காப்பிய மரபினை ஓரளவு நன்கு அறிந்தவர் என்பதை 'அவன் அவன் அவர் என்றற்றொடக்கத்தன ஈறுபகுக்க வேறுபால் காட்டலின் பகுபதமாம் எனின் பிர அவை ஒன்றாய் நின்ற ஒரு பொருளாவதல்லது ஈறுபிரித்தால் பகுதி வேறு பொருள் படாமையின் அவற்றிற்குப் பகுதி விசுதித் தன்மையின்மையின் ஆகா என்க' எனக் கூறியுள்ள உரைப்பகுதி நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இவரது உரையமைப்புப் பெரும்பான்மையும் இளம்பூரணரது போக்கினை ஒத்துள்ளது. இவர்தம் உரையுள் பழைய செய்யுள் இலக்கியங்களிலிருந்து பாடற் பகுதிகளை உரைநடையாக்கி மேற்கோள் தொடர்களை அமைத்துச் செல்லுதலையும் காணலாம். உடலுயிர்த் தொழிற்குணம் (நூ.452), உயிரில் பொருட்குணம் (நூ.453) போன்ற நூற்பாட் தொடர்களுக்கு எழுதியுள்ள விளக்க உரைகள் இவரது பரந்த அறிவினைக் காட்டுவனவாக உள்ளன. இவரது உரையினால் நன்னூலிற் காணப்படும் பாயிரம்பற்றிய நூற்பாக்கள் பவணந்தியார் செய்தவை அல்ல என்பது வலியுறுகின்றது. நன்னூல் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் கொண்டிருப்பதாகக் கருதவேண்டியுள்ளது. மேலும் மறைந்துபோன சில இலக்கணநூல்களைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் இவரது உரையில் கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. இவருடைய காலத்துச் சமுதாயவழக்குச்

சிலவற்றை அறிந்துகொள்ள இவர் உரை பெரிதும் துணையாக விளங்குகிறது. மயிலாப்பூர் என்பது தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்தபகுதியாகும். மயிலைநாதர் என்ற பெயர் வெளிப்படையாகத் தெரிவதாலும் அப்பகுதியில் மயிலாப்பூர் என்ற ஓர் ஊர் இருப்பதாலும் அங்கு வழிபடு இறைவனாக எழுந்தருளியிருந்த நேமிநாதருக்கு மயிலைநாதர் என்னும் பெயர் இருப்பதாலும் இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்த உரையாசிரியப்புலவராகக் கருதலாம் (பரிமணம், 2009:469 - 470).

வாமனமுனிவர் (கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் சமணர்களுக்குரிய சிறந்தநூலாகிய மேருமந்திரபுராணத்தை இயற்றியவர்; ஐஞ்சிறுகாப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய நீலகேசி நூலுக்கு சமய திவாகர விருத்தி என்னும் ஓர் அரியவுரை எழுதியுள்ளார். வடமொழியிலுள்ள சமணநூல்களான பஞ்சாத்திகாயம், பிரவசனசாரம், சமயாசாரம் என்னும் தத்துவ நூல்களுக்கும் சியாத்வாத மஞ்சரி என்னும் நூலுக்கும் இவர் உரை எழுதியிருக்கிறார். இதிலிருந்து இவர் தமிழிலும் வடமொழியிலும் வல்லவர் என்பது தெரியவருகிறது. இவர் பிராகிருத மொழியிலும் சிறந்தவராக இருந்திருக்கிறார். இவர் காஞ்சிக்கு அடுத்த திருப்பருத்திக்குன்றம் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். அங்கு புட்பசேனர், மல்லிசேனர் என்னும் சீடர்களிருவர் இவருக்கிருந்தனர் எனத் திருப்பருத்திக்குன்றக் கல்வெட்டிலிருந்து தெரிகிறது. அக்கல்வெட்டு விசயநகர அரசரான புக்கராயர் காலத்தில் திருப்பருத்திக் குன்றத்துக்கு நிவந்தம் கொடுக்க இருகப்பன் என்ற படைத்தலைவன் ஏற்பாடுசெய்த விவரத்தைக் கூறுகிறது. புட்பசேனமுனி சீடன் இருகப்பன் என்று அக்கல்வெட்டு குறிப்பதாலும் புட்பசேனமுனி வாமன முனிவரின் சீடராதலாலும் இம்முனிவர் காலம் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டு (1375-1400) எனத் தெரியவருகிறது. வாமன முனிவரை வாமனாச்சாரியார், உபயபாசாச் சக்கரவர்த்தி, மல்லிசேன வாமனமுனிவர், குறுமுனிவர் என்றெல்லாம் நூல்களும் கல்வெட்டுகளும் பலபடப் பாராட்டுகின்றன. குறுமுனிவர் என்பதால் உருவத்தால் குறுகியவரோ அறிவால்

அகத்தியரைப் போன்றவரோ என ஊகிக்க இடமுண்டு. இவரது உரைநடை மணிப்பிரவாள நடையாக வடமொழியும் தமிழும்கலந்து காணப்படுகிறது. மேருமந்திர புராணம் 13 சருக்கங்களில் 1405 பாடல்கள் கொண்ட ஒரு தலையாய சமண நூலாகும். இவ்வாமன முனிவரைத் தவிர்த்து இப்பெயர் தாங்கிய வேறு மூவரும் வெவ்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்திருந்தனர் என மேருமந்திரபுராணம் நூன் முகத்தின் மூலம் அறியலாம் (பரிமணம், 2008:423).

அருணகிரிநாதர் (கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு)

அருணகிரிநாதர் முருகன் அருள்பெற்று அவன்மீது திருப்புகழ்ப் பாடிய அருட்புலவராவார். இவர் முருகன் எழுந்தருளியுள்ள பல திருத்தங்களையும் ஆறுபடை வீடுகளையும் சென்று கண்டு மகிழ்ந்துபாடியவர். இவர் பாடிய பாடல்கள் நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு அத்தொகுப்புநூல் 'திருப்புகழ்' எனத் தற்பொழுது வழங்கப்படுகிறது. இவர் முருகன் பாடல்களைப் 'படிக்கும் திருப்புகழ்' எனக் கூறுவதால் முருகன்மேல் இவர் பாடிய பாடல்களுக்கும் அப்பெயர் பொருந்தியதாகலாம். திருவண்ணாமலை எனும் ஊரில் நல்லொழுக்கமும் பண்பும் நிறைந்தகுடியில் தோன்றிய அருணகிரிநாதர் மனைவி மக்களோடு இல்லறம் நடத்தியவர். ஆயினும் விலைமாதர் தொடர்பு இவருக்கு இருந்ததது. அதன்காரணமாக நாளடைவில் செல்வம் குறைந்து வறுமை நிலையை அடைந்தார். தீராத நோயும் இவரைத் தொடர்ந்தது. இவர் தம் தவறுகளை உணர்ந்து மனம்வருந்தித் தற்கொலைக்கு முயன்றபோது முருகன் திருவருளால் இவர் தடுத்து ஆட்கொள்ளப்பட்டார். இவர் அன்று . முதல் பக்தியும் ஞானமும்முதிர்ந்து முருகனைப்பாடுவதையே தம் குறிக்கோளாகக் கொண்டார். 'மனையவள் நகைக்க ஊரின் அனைவரும் நகைக்க' என்று தொடங்கும் திருப்புகழ்ப்பகுதி மேற்கூறிய இவர் வாழ்க்கைநிகழ்ச்சிகளை உறுதிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அருணகிரியார் காலத்தில் அப்பகுதியை அரசாண்டு வந்தவன் பிரபுடேவராசன் என்பவராவார். இவர் அருணகிரியார் பெருமையைறிந்து இவர்பால் பெருமதிப்புக் கொண்டிருந்தார். சம்பந்தாண்டான் என்பவர் இந்த அரசனிடம்

அவைக்களப் புலவனாக விளங்கியவர். இவர் பராசக்தியை வழிபடுகின்றவர். எல்லோர் முன்னிலையிலும் சக்தியை வரவழைத்துக் காட்டுவேன் எனச் சூளுரைசெய்து தோற்றவர். அந்நிலையில் பிரபுடதேவன் வேண்டிக்கொண்டபடி அருணகிரியார் முருகனை மயில்மேல் வரவழைத்துக் காட்டினார். இவர்தம் இணையற்ற பக்தியை மக்கள் அறிந்துகொள்ள இது ஒரு தக்கசான்றாக அமைந்தது. அருணகிரியாரும் இந்த அற்புதம் முருகனின் பெருங்கருணையே என நினைத்து, 'சயிலம் எறிந்த கை வேற்கொடு மயிலினில் வந்தெனை ஆட்கொளல் சகமறியும்படு காட்டிய குருநாதர்' எனத் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் 'உலகினில் அனைவர்கள் புகழ்பாடி அருணையில் ஒருநொடிதனில் வருமயில் வீரர்' எனத் திருமுது குன்றிலும் வியந்துபாடியருளினார்.

வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாருக்கும் அருணகிரியாருக்கும் புலமைப்போட்டி ஒன்று நடந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. தமிழ்ப்பாடல் இயற்றுவதில் தவறுசெய்யும் புலவர்களை வில்லிபுத்தூரார் காதுறுத்துத் தண்டிப்பது வழக்கம் என்று கூறி, அவர் செருக்கை அடக்கவேண்டும் என்று பலர் அருணகிரியாரிடம் வேண்டிக்கொண்டனர். அப்போட்டியில் அருணகிரியார் முருகன்மேல் அந்தாதியாகப் பாடத்தொடங்க வில்லிபுத்தூரார் ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் பொருள் சொல்லிவந்தார்; 'திதத் தித்த' என்னும் 54-ஆவது பாடலுக்கு வில்லிபுத்தூரார் பொருள் சொல்லமுடியாது திகைத்தார். அருணகிரியார் தாமே அப்பாடலுக்குப் பொருள்சொல்லி மேலும் பல பாடல்கள் பாடிப் போட்டியில் வென்றார். அப்போது பாடிய போட்டிப்பாடல்களே 'கந்தர் அந்தாதி' என்று இப்போது வழங்கப்படுகிறது. இருப்பினும் வில்லிபுத்தூராருக்கும் அருணகிரியாருக்கும் நடந்த இந்தப்போட்டி நிகழ்ச்சிக்குத் தகுந்த சான்றுகள் இல்லை.

'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்ற தனிப்பாடல் இவர் கவிவன்மையைச் சிறப்பித்துப் பாராட்டுகிறது.

'கந்தரனுபூதி பெற்றுக் கந்தரனுபூதி சொன்ன

எந்தையருள் நாடி இருக்கும்நாள் எந்நாளோ?

என்னும் தாயுமானவர் வாக்கும்,

‘அருணகிரி நாதர் அனுபவம் நாயேற்குக்

கருணைபொழி போரூரா காட்டு’

என்னும் திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் வேண்டுகோளும் அருணகிரியாரின் பக்தி முதிர்வை நமக்குத் தெளிவாகக்காட்டி நிற்கின்றன. இவர் வாழ்ந்தகாலம் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டாகும். ஆழ்வார்கள் நாயன்மார்களுக்குப் பின்னர்த் தமிழில் பக்திஇலக்கிய வரிசையில் சிறப்பிடம் பெற்றுத்திகழ்வன அருணகிரிநாதர் படைப்புகளாகும். இவர் தம் பாடல்களின் பக்திச்சிறப்பும் சந்தநலமும் சான்றாக அமையும். எனவே, ‘வாக்கிற்கு அருணகிரி’ என்று இவர் பாராட்டப்பெற்றார். வடமொழிச் சொற்களை நிரம்பக்கலந்த மணிப்பிரவாளநடை, இவர் தம் சந்தப்பாடல்களுக்கு அழகூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. இவர் இயற்றிய நூல்கள் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, கந்தரந்தாதி, திருவகுப்பு, விருத்தங்கள், திருவெமுகூற்றிருக்கை முதலியனவாகும் (பாலுசாமி,2009:771 – 772).

வீரராகவ முதலியார் (கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டு)

வீரராகவர் கி.பி.15-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர் ஆவார். இவர் தொண்டைமண்டலத்தைச் சேர்ந்த செங்கற்பட்டுக்கு அருகிலுள்ள பொன்விளைந்த களத்தூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர்; வைணவசமயத்தைப் பின்பற்றியவர். இவர் செய்யூர்ப்பிள்ளைத்தமிழ், திருக்கண்ணமங்கைமாலை, திருவேங்கடக்கலம்பகம், பாலூர்க் கலம்பகம், வரதராசர் பஞ்சரத்தினம் முதலிய நூல்களை இயற்றியுள்ளார் ;தனிப்பாடல்கள் பலவும் பாடியுள்ளார். இவர் அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியாரின் பெண் வயிற்றுப்பேரர் என்றும் நம்மாழ்வார் அருள்பெற்றவர் என்றும் செவிவழிச்செய்திகள் கூறுகின்றன (பரிமணம்,2008:569 - 670).

அப்பைய தீட்சிதர் (கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

அப்பையதீட்சிதர் தமிழகத்தில் கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டில் முந்தைய வடஆர்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள, (தற்பொழுது வேலூர்மாவட்டம்) அடையபாளையம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர். தந்தையார் இ.ரெங்கராசதீட்சிதர். அப்பையதீட்சிதருக்கு இளமையில் பெற்றோர் இட்டபெயர் விநாயகசுப்பிரமணியன் எனும் பெயராகும். இவர் வடமொழி வேதங்களிலும் வேதாந்தத்திலும் புலமைநிறைந்தவராக விளங்கியதால் வேலூரிலிருந்து அரசாட்சிசெய்த பொம்மன் என்ற சிற்றரசன், இவர் தம் சிறப்புணர்ந்து இவருக்குக் கனகாபிடேகம் செய்து பெருமைப்படுத்தினான். இவர் திருமணம் புரிந்து கொண்டு இல்லறம் நடத்தியபோது ஒரு சித்தர்போலவும் யோகிபோலவும் திகழ்ந்துள்ளார். இவர் சிவபெருமான்பால் ஈடுபாடு மிக்கவராக விளங்கினார். இவர் ஒருசிறந்த வேதாந்தியுமாவார். தம்மை மறந்த நிலையிலிருக்கும்போது தாம் என்ன பேசுகிறோம் என்று இவர் அறியவிரும்பினார். இவர் மயக்கந்தரும் மருந்தினை உண்டு மயங்கி அந்நிலையில் தாம்பேசுவதனை எழுதிவைக்குமாறு தம்மாணவரிடம் கூறினார். அவ்வாறு இவர் பேசஎழுதப் பெற்றநூல் 'ஆத்துமார்ப்பண்சுருதி' என்னும் நூலாகும். இவர் வடமொழியில் 104 நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவை சைவம், வேதாந்தம், பக்தி, இலக்கணம் பற்றிய நூல்களாகும்.

காஞ்சியில் இருந்த தாத்தாச்சாரியார் என்பவர் தீட்சிதரிடம் உட்பகைகொண்டு தீட்சிதரைக் கொல்வதற்குச் சூழ்ச்சிசெய்தார். இவர் தீட்சிதரைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் நஞ்சுண்டதைப்போல் நீரும் உண்ணும் பார்ப்போம்' என்று கூறி நஞ்சைக் கொடுத்தார். தீட்சிதர் அதனைச் சிவபெருமானுக்குரிமையாக்கி உண்டார்; இருப்பினும் அதனால் எத்தகைய தீங்கும்ஏற்படாமல் இருந்தார். இதனை உணர்ந்த தாத்தாச்சாரியார் தீட்சிதரைச் சொற்போருக்கு அழைத்தார். அவர் தீட்சிதரோடு ஏழு நாட்கள் சொற்போரிட்டுத்தோற்றார். சொற்போரைத் கேட்டுக்கொண்டு நடுநிலையாளர்களாக இருந்த இருவரும் சைவர்களாயினர். பிறகு தீட்சிதர் இன்னும் எவரேனும் சொற்போரிடுவார் உளரா என வினவ, வரநந்து என்னும் புத்தன்

சொற்போரிட்டுத் தோற்றான். தோற்றதனால் மிகுந்த நாணமடைந்த தாத்தாச்சாரியார் தீட்சிதரைக் கொல்ல வழி தேடினார். தீட்சிதர் ஒருநாள் நீராடுதற் பொருட்டு ஆற்றிற்குச்சென்றார். தாத்தாச்சாரியார் இதனையறிந்து சிலரையனுப்பிக் கொலை செய்யத்தூண்டினார். சென்றோர் தீட்சிதரைச் சூழ்ந்து சூலமேந்திய கையினராய்ப் பலர் நிற்கக்கண்டு அஞ்சித் தாங்கள் வந்த காரியத்தைத் தீட்சிதரிடம் கூறினர். தீட்சிதர் சிவனடியார்கட்குத் தீமைசெய்ய எண்ணும் பொல்லாதவர்களைக் குறித்துச் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார். பின்னர் தாத்தாச்சாரியுடைய தலையில் இடிவிழுந்து அவர் மாண்டார் என்பது வரலாற்று நிகழ்வாகும். இவர் 'சித்திர மீமாம்சை' என்னும் பெயரில் பொருளணிகள் பற்றிக்கூறும் நூலொன்று எழுதியுள்ளார். அதன்கண் உவமை அணியின் வழியாகப் பல பொருளணிகள் தோன்றும் எனும் கருத்து ஓர் அழகிய உருகத்தாய் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவர்தம் இறுதிக்காலத்தைச் சிதம்பரத்திற்கு வந்து நடராசப்பெருமானை வழிபடுவதில் கழித்தார். இவர்தம் 73-ஆம் வயதில் காலமானார் (36 – 2009:367,பாலுசாமி).

மண்டலபுருடர் (கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

மண்டலபுருடர் தொண்டைமண்டலத்தில் உள்ள குன்றையூரில் பிறந்தார்குணபத்திரரின் ;சமண சமயத்தவர் ; பிங்கலந்தை முதலிய நிகண்டு ,இவர் திவாகரம் .மாணவர் ஆசிரியரின் நூல்களைச் சுருக்கமாக விருத்தப்பாக்களால் தன் .ஆணைப்படி சூளாமணி நிகண்டாகச் செய்தவர்நிகண்டு நூல்களிலேயே மிக்க சிறப்புடையது சூளாமணி நிகண்டே ஆகும்மண்டல புருடர் பெருமண்டுர் என்னும் வீரை என்னும் . தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்த ஊரில் வாழ்ந்தவர் என்றும் சிலர் ட சூடாமணி உள்ள முடையான் என்னும் சோதி .கூறுவர் 16.பி.இவர் கி .நூலையும் இவரே செய்தார்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த விஜயநகர மன்னரான கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்தினர் . :இதனைப் பின்வரும் பாடல் சுட்டிக்காட்டுகிறது

பண்டை நிகண்டு திவாகரம்
 பிங்கலம் பன்னுரிச் சொல்
 ஏண்டிசை யின்சொல் வடமொழி
 செய்யுள்எல் லாம்உணர்ந்தே
 தண்டமிழ் கொண்டு நிகண்டுஞ்
 ளாமணி தான்உரைத்த
 மண்டல வன்குடி கொண்டது
 நீடொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.62).

மாசிலாமணிச் சம்பந்தர்(கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டு)

இனிய மாமரங்கள் நிறைந்த சோலைகளை உடைய, திருஞான சம்பந்தர் தோன்றிய சீர்காழித்தலத்தைப் போல, தாமாகவே தவம் செய்த பல தலங்களைக் கொண்ட தொண்டைநாட்டில் ஒன்றாகச் செந்தமிழ்மொழியில் இனிய பாமாலைகளைப் பாடிய மாசிலாமணிச் சம்பந்தர் வாழ்ந்த மாதூரவாயில் என்னும் பதியினை உடையதும் தொண்டைமண்டலமே என்பதைப் பின்வரும் பாட்டால் அறியலாம்:

தேமாம் பொழிறிகழ் சம்பந்தர்
 வாழுஞ் சிரபும் போற்று
 ஆமா தவஞ்செய்தது எத்தனை
 யோதென் றமிழியல்சேர்
 பாமாலை சூட மதுரநல்
 வாயிற் பதியுடனே
 மாமா சிலாமணிச் சம்பந்தன்
 வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.20).

Poets of European Period (A.D. 1600-A.D. 1946)

ஐரோப்பியர் காலப்புலவர்கள் (கி.பி.1600 – கி.பி.1946)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1926>

படிக்காசுப்புலவர் (கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டு)

படிக்காசுப்புலவர் தொண்டைமண்டலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய புலவர்களுள் ஒருவராவர். இவர் பொற்களத்தார் என்று முன்னர் வழங்கி இக்காலத்தில் தென்களத்தார் என வழங்கும் ஊரில் செங்குந்தர் மரபில்வந்த சைவசமயத்தவர். இவரது காலம் கி.பி.17-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர். இவருடைய இயற்பெயர் இன்னதென்று அறியப்படவில்லை. இவர் தென்னாட்டில் பல திருத்தலங்களை வழிபட்டுச் சென்றபோது தில்லையில் நடராசப்பெருமானை வழிபட்டபின் சிவகாமிஅம்மையாரைத் தம் வறுமையின் காரணமாக, 'பால்கொடுத்தாய் மதவேளுக்கு மூவர் பயப்படச்செங் கோல்கொடுத்தன்னையே யெனக்கேதுங் கொடுத்திலையே' என வருந்திப் பாடியபோது ஐந்து பொற்காசுகளைப் பஞ்சாக்கரப்படியில் பெற்றதனால் படிக்காசுப்புலவர் எனப் பெயர்பெற்றார் என்பர். இப்புலவர் திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகரிடம் இலக்கண இலக்கியக்கல்வி பெற்றவர். இவர் இயற்றியனவாகக் கருதப்படும் பெரும்பாலான பாடல்கள் பொருள்வேண்டிப் பாடியனவாகவே உள்ளன. அப்பாடல்களே புலவரின் வறுமைப்பிணிபோக்கப் பெரிதும் உதவியதாகத் தெரிகின்றன. இவரது 'பெற்றாள் ஒரு பிள்ளை' என்று தொடங்கும் பாடலைக்கேட்ட வல்லமாநகர் வள்ளல் களைத்தி பூபதி, இவருக்குப் பசுவும் கன்றும் கொடுத்துச்சிறப்பித்தார். பரிசில் பெற்றபுலவர், 'வழிமேல் விழிவைத்து' என்ற பாடலில் காளத்தி பூபதியைப் போற்றிப்பாடுகிறார். புதுக்கோட்டைச் சீமையில் உள்ள வைத்தார் என்னும் ஊரையும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளையும் ஆண்ட சிவந்தெழுந்த பல்லவரையும் திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்தமாதைத்திரு

வேங்கடேச ஐயரும் அரியலூர் மழவரங்க பூபனும் கோயம்புத்தூரை அடுத்த கவசை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தமாக்காளி மன்றாடியும் இவர்தம் பாடல்களைப்போற்றிப் பரிசில் வழங்கியவர்களாவர். மாவண்டூரில் பெருஞ்செல்வந்தராக விளங்கிய கத்தாசி முதலியார்புதல்வர் கறும்பமுதலியார் கேட்டதற்கிணங்கத் தொண்டைமண்டலசதகம் பாடிய படிக்காசுப்புலவருக்குப் பல்லக்கும் விருதும்வழங்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தம் தம்பியருடன் புலவரை அப்பல்லக்கில் வைத்துச் சுமந்தும் சிறப்பித்தார். இவர் சேது நாட்டரசன் கிழவன் சேதுபதி என்னும் இரகுநாத சேதுபதி மீது 'முவேந்தரும் மற்றும் சங்கமும் போய்' என்ற பாடலைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றதோடு சிலகாலம் அவ்வரசனின் அவைப்புலவராகவும் இருந்தார்; சிவகங்கை அரசன் திருமலைத்தேவன், இவர் மீது பொறாமைகொண்டு புலவரைக் 'கிளிக்கூட்டுச்' சிறையிலடைக்க 'நாட்டில் சிறந்த திருமலை' என்னும் பாடலைப்பாடி, அவனை மகிழ்வித்துப் பரிசிலும்பெற்றார்; கீழக்கரையில் வாழ்ந்த சீதக்காதி என்னும் வள்ளலின் கொடைச்சிறப்பைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பாடியுள்ளார்; இறுதியாகப் பல ஊர்களைக் கடந்து தருமபுரம் வந்தடைந்த படிக்காசுப்புலவர் தருமபுர ஆதினகர்த்தர் திருநாவுக்கரசு தேசிகரிடத்தில் சந்நியாசம் பெற்றார். இவர் அங்கு பலகாலம் சிவப்பணி புரிந்து இறைவனடி சேர்ந்தார். சிவந்தெழுந்த பல்லவனுலா, சிவத்தெழுந்த பல்லவன் பிள்ளைத்தமிழ், உமைபாகர்பதிகம், பாம்பலங்காரர் வருக்கக்கோவை, தொண்டைமண்டலசதகம், தண்டலையார்சதகம், புள்ளிருக்குவேளூர்க்கலம்பகம் என்னும் நூல்களும் பலவகைத் தனிப்பாடல் திரட்டில் காணப்படும் பாடல்களும் இவரால் பாடப்பெற்றதாகும் (பரிமணம், 2009:966). இன்றைய பொன்விளைந்த களத்தூரில் (அன்றைய பொற்களந்தையில்) வாழ்ந்த பாடிக்காசுப்புலவர் வல்லை காளத்தி முதலியாரை அணுகித் தன் வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டி ஒருபாடலைப் பாடினார்,

பெற்றாள் ஒருபிள்ளை என்மனை யாட்டி

அப்பிள்ளைக்குப்பால்

பற்றாது கஞ்சிகுடிக்கும் தரமல்ல பால் இரக்கச்

சிற்றாளும் இல்லை இவ்வெல் லாவருத் தழும்பீ ரவொரு

கற்றா தரவல் லையோ வல்லைமா நகர்க் காளத்தியே

என்ற பாடலைப் பாடி பசுவினைப் பரிசாக வேண்டி நிற்க,
காளத்தியார் தந்த அப்பரிசின் காரணமாக,

வழிமேல் விழிவைத்து வாடாமல் என்மனை யானை

மற்றோர்

பழியாமல் பிள்ளையும் பாலென்று அழாமல்

பகீரெனுஞ்சொல்

மொழியாமல் என்னை வரவிட் டபாவிமுசித்துச் சதை

கழியாமல் ஆஅளித் தாய்வல்ல மாநகர்க்கா ளத்தியே

என்னும் பாடலையும் பாடிக் காளத்தியார் புகழை உலகில்
என்றும் நிலவச்செய்துள்ளார் (இராமமூர்த்தி,2013:68).

பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை நூற்றாண்டு

(கி.பி.19-ஆம்

வைணவப்புலவர்கள் பெரும்பாலும் பிரபந்தம் பயில்வதிலும் அதன்விரிவுரைகள் பயில்வதிலும் ஆர்வம் காட்டுவர். அவர்கள் நூல்கள் இயற்றும் புலமைபெற்றிருப்பினும் புராணமோ, காவியமோ, சிற்றிலக்கியமோ இயற்றுவதில்லை. இந்தமுறைக்கு விலக்காகச் சில புலவர்கள் வைணவநூல்கள் பயின்றதோடு புதியஇலக்கியங்களையும் புனைந்துள்ளனர். அத்தகைய புலவர்களுள் தலைசிறந்தவர் பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை. இப்புலவர் சமயப்போராட்டங்களில் ஈடுபடாமல் அமைதியாக இருந்து இருபத்தொரு நூல்கள் இயற்றியுள்ளார். இப்புலவர் கடந்தநூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். இப்புலவர் கருணிகர் குலத்திற் பிறந்தவர். இவரின் தந்தையார் பெயர் நாராயணபிள்ளை. இந்த வரலாற்றுண்மையினைக் 'கருணிகர் நற்குய விளக்காய் ஒளிர் நாராயணக்குரிசில் கவனச்

செய்த ததுப்பயனே உதித்து' என இவர் நூலில் காணப்படும் சிறப்புப்பாயிரம் உணர்த்துகிறது. சென்னைப்புரசையில் பிறந்த இப்புலவர் புரசைஅட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார்பால் தமிழிலக்கண இலக்கியம் பயின்றார். இறைவன் திருவருளையடைய வேண்டுமானால் ஆச்சாரியன் திருவருளை முன்பு பெறுதல் வேண்டும். அம்முறையைப் பின்பற்றிய பள்ளிகொண்டான்பிள்ளை காஞ்சிபுரம் இராமானுசர் என்பவர்பால் தீட்சை பெற்றுக்கொண்டார். இவர் தென்கலை வைணவர்; ஆகையால் இவரது மாணவரான மாமுனியின் திருவடிகளில் நான்மணிமாலை புனைந்தார். இந்நூல் இவரது சமயக்கொள்கைகளை நன்கு உணர்த்துகிறது. உலகமும் உயிர்களும் இறைவனுக்கு உடல் என்பது வைணவசமயத்தின் சிறந்தகொள்கையாகும். இக்கொள்கையை, 'அலகிலா அண்டமும் அவற்றுள் உறைதரும் உலைவு இலா உயிர்களும் உடலமாக் கொண்டோன்' என்று மணவாளமாமுனிகள் நான்மணி மாலையில் விளக்குகின்றார். பள்ளி கொண்டான்பிள்ளை ஆழ்வார்கள்பாலும் ஆச்சாரியர்கள்பாலும் பிராட்டியின்பாலும் திருமால்பாலும் மிக்க பக்தியுடையவர். இவர் ஆழ்வார்கள் மேல் பேரன்பு கொண்டவர். அத்தன்மையை இவர் இயற்றிய முதலாழ்வார்கள் மும்மணிக்கோவையும் நம்மாழ்வார் நான்மணிமாலையும் கோதைநாயகித்தாயார் மாலையும் சிறப்பாக விளக்கும். இவர் பிராட்டியின்பாலும் பெருமாள்பாலும் கொண்ட ஈடுபாட்டை வேதவல்லித்தாயார் மாலையும் அலர்மேல்மங்கைத்தாயார் மாலையும் கனகவல்லித் தாயார் மாலையும், பார்த்தசாரதிப்பெருமாள் மாலையும் வீரராகவப்பெருமாள் மாலையும் எனும் நூல்கள் விளக்குகின்றன (பரிமணம், 2009: 215-216).

நல்லாப்பிள்ளை (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

நல்லாப்பிள்ளை கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவர் தொண்டைநாட்டு முதலம்பேடு எனும் ஊரினர். செங்காட்டு வீரராகவரெட்டியாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தைப்

பாடினார் என்பர். வில்லிப்புத்தூராரின் பாடல்களை இடைப்பெய்து வியாசபாரதத்தை முற்றிலும் அடியொற்றி இவர் பாரதநூலைப் பாடிமுடித்துள்ளார். வியாசர், வில்லிப்புத்தூரார் இருவர் தம் நூல் அமைப்பினையும் இந்நூலிற் காணலாம். நல்லாப்பிள்ளை பாரதம் அளவாற் பெரியது. அது பதினெட்டுப் பருவங்களையும் 131 சருக்கங்களையும் 13, பாடல்களையும் கொண்டது. வில்லிப்புத்தூரார் பாரதத்தைவிடப் பத்தாயிரத்துக்கும் மிகுதியான பாடல்களைப் அது பெற்றுள்ளது. வில்லிப்புத்தூரார் பாடாது விடுத்த எட்டுப்பருவங்களைச் சேர்த்து அவர் பதினெட்டுப் பருவங்களாகப் பாடியுள்ளார். வில்லிப்புத்தூரார் பாடாது விடுத்த வியாச பாரதக்கிளைக்கதைகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் அவர் விரித்துப்பாடியுள்ளார் (பரிமணம், 2009:369 - 370).

சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த தமிழறிஞர்; தொண்டைநாட்டில் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த சிறுமணவூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இவருடைய ஆசிரியர் திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை. இவர் நூலாசிரியராக மட்டுமன்றி நூல் வெளியீட்டாளராகவும் விளங்கியவர். இவர் எழுதி வெளியிட்டநூல்கள் அனைத்தும் மக்கள்நடுவே பெரிய அளவில் வரவேற்பைப் பெற்றவைகளாகும். இவர்தம் நூல்களுள் அனுபோக வைத்தியம், சிவ மகாமந்திரம், நாரதர்கலகம், வைத்திய இரத்தினாகரம், பிரபஞ்சோற்பத்தி, மூலிகை மர்மம், நவக்கிரகமந்திரம், நவகண்டஆரூடம், சோதிடவிளக்க சிந்தாமணி முதலியவைகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இசைவாணர்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் பாடப்பட்டும் வரும் 'மானாட மழுவாட' எனத் தொடங்கும் பாடல் இடம்பெற்ற நடராசர் பத்து இவருடைய புலமைத்திறத்தைப் புலப்படுத்தும் சிறந்த ஒரு நூலாகும் (பரிமணம், 2008:32).

மோசூர் முனிசாமி முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள மோசூர் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். சிறந்த தமிழ்ப்புலமையும் ஆழ்ந்த சைவப்பற்றும் கொண்ட இவர், தொண்டைநாட்டுத் தலங்கள் அனைத்துக்கும் சென்றுவணங்கி அவற்றைப் போற்றிப்பாடியுள்ளார். அப்பாடல்களைத் திருப்பதித் தோத்திரக்கோவை என்னும் பெயரில் தொகுத்து இவருடைய நண்பர் பொன்னுச்சாமி முதலியார் வெளியிட்டுள்ளார். இவர் சிந்து பாடுவதிலும் அந்தாதி பாடுவதிலும் வல்லவர். இவர் ஏறத்தாழ ஐம்பது நூல்கள் எழுதியுள்ளார் (பரிமணம், 2008:32).

விசாகப்பெருமானையர்(கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் திருத்தணிகை கந்தப்பையர் என்பாரின் மகனாவர். இவர் தம்பியார் சரவணப்பெருமான் ஐயர். தந்தையாரும் மக்களும் பெரும்புலவர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள். இவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் புலமை நலம்கொண்டு விளங்கினர். விசாகப் பெருமானையர் வீரசைவ மரபினர். இவர்காலம் கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டாகும். இவர் தந்தையாரிடம் கற்றதுடன் இயற்றமிழாசிரியர் முகவை இராமானுசக் கவிராயரிடமும் கல்விபயின்றார். இந்நாளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகமாக விளங்கும் கல்விநிலையம் அந்நாளில் சகலகலா சாத்திர சாலையாக விளங்கியது. அதில் இவர் தலைமைத் தமிழ்ப்புலவராக விளங்கினார். சமயம், இலக்கியம், இலக்கணம் ஆகியவற்றில் பெரும்புலமையும் பாவன்மையும் உரைவரையும் திறமும் கற்பிக்கும் தேர்ச்சியும் ஒருங்கமைந்த இவர் செய்துள்ள இலக்கணத்தொண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலக்கணச்சுருக்க வினாவிடை, பாலபோத இலக்கணம், யாப்பிலக்கண வினாவிடை, அணியிலக்கண வினாவிடை, நன்னூல் காண்டிகையுரை என்பவை இவர் எழுதி அச்சிட்ட நூல்களாகும். மேலும் கல்விப்பயன், திருக்கோவையார் உரை என்பனவும் இவரியற்றிய நூல்களாகும். வின்சுலோ என்பார்

தொகுத்த தமிழகராதிக்கு இவர் பேருதவி புரிந்துள்ளார். இவர் இலக்கணச் சுருக்கவினாவிடையை கி.பி.1828-இல் வெளியிட்டார். திருக்கோவையார் உரையை கி.பி.1897-இல் வெளியிட்டார் (பரிமணம்,2008:475).

வேலாயுத முதலியார் (கி.பி.19-ஆம் நூற்றாண்டு)

வேலாயுதமுதலியார் இராமலிங்கஅடிகளாரின் முக்கிய சீடர்களுள் ஒருவராவார்; தமிழ்ப்புலமையும் தெய்வஅருளும் பெற்றமுதலியார் தொண்டைநாட்டு ஈக்காட்டுக் கோட்டத்தில் உள்ள தொழுவூர் சிறுகடல் என்னும் சிற்றூரில் கி.பி.1832-ஆம் ஆண்டு ஆகசுட்டுத் திங்களில் செங்கல்வராயன், ஏலவார் குழலியம்மை ஆகியோருக்கு மகவாகத் தோன்றினார். இவர் இராமலிங்கவள்ளலாரிடம் தாம் எழுதிய பாடல்களை எட்டுச்சுவடியிலிருந்து எடுத்துவந்து சங்கப்பாடல்கள் என்று கூறியபோது வள்ளலார் அப்பாடல்களைப் படித்து அப்பாடல்களில் குறைகள் உள்ளமையைச் சுட்டிக்காட்டி அவை சங்கப்பாடல்களாக இருக்கமுடியாது என்றார். வேலாயுதமுதலியார் தம் தவறை ஒத்துக்கொண்டு வள்ளலாரைக் குருவாக ஏற்று இலக்கணஅறிவையும் ஆன்மிகக்கல்வியையும் கற்றுத்தேர்ந்தார். திருவருட்பா வெளியிடும் அருளாளர்களுள் ஒருவராக முதலியார் விளங்கினார். இவர் இராமலிங்கஅடிகளாரின் பாக்கள் அருட்பாக்களே எனும் கருத்து மக்களிடம் நிலைபெற அருந்தொண்டாற்றினார்; தமது தமிழ்ப்புலமையால் அறுபது நூல்கள் எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் இவர் மார்க்கண்ட தேவர்புராணவசனம், பெரியபுராணவசனம், திருத்தணிகைக் கலம்பகம், போசராசவரலாறு முதலியவைகள் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இவருக்குப் பெரும்புலவர், உபயகலாநிதி போன்ற பட்டங்கள் தமிழ்ச் சான்றோர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. பெருந்தமிழ்ப்புலவராக வாழ்ந்த வேலாயுதமுதலியார் தம் ஐம்பத்தேழாம் வயதில் கி.பி.1889-ஆம் ஆண்டு காலமானார் (பரிமணம்,2008:664 - 665).

குணவீர பண்டிதர்

இவர் தொண்டைநாட்டின் சிங்களப்பேட்டைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள களந்தை என்னும் ஊரினர். இவர் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர். இவர் வாமநாதபுரம் என்னும் தென்மயிலையில் வாழ்ந்த தன்னுடைய ஆசிரியர் நேமிநாத சுவாமிகள் பெயரில் நேமிநாதம் என்னும் நூல் செய்தார். வெண்பாப்பாட்டியல் என்னும் இவரது நூல் வச்சணந்தி மாலை என இவருடைய ஆசிரியர் வச்சணந்தி முனிவர் பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இவர் திரிபுவனச் சோழன் என்னும் குலோத்துங்க சோழனுடைய காலத்தில் வாழ்ந்தவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் காட்டும்:

சின்னூல் உரைத்த குணவீர

பண்டிதன் சேர்பதியும்

அன்னா புரத்திரு வன்னமின்னு

ஏதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.65).

வீமநாதபண்டிதர்

இவர் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள முந்திய புழற்கோட்டத்தில் இலம்பூர் என்னும் ஊரில் கங்காகுலத்தின் தென்னவராயர் மரபில் தோன்றியவர். அருட்செல்வம், பொருட்செல்வம் இரண்டையும் பெற்றுப்புகழோடு வாழ்ந்தகுடும்பத்தில் பிறந்த இவர் உரிய பருவத்தில் கல்விகற்றார்; சில ஆண்டுகளில் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டிலும் மிகுந்த புலமைபெற்றுச் சிவதீட்சையும் பெற்றார். இவர் இரு மொழிகளிலுமுள்ள பொதுநூல்களையும் சைவசமயநூல்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து மெய்ப்பொருள் சிவபெருமானே என்று தெளிந்தார். இவருடைய பக்தியையும் புலமையையும் அறிந்த குருக்களும் மதுரைநகரத்தாரும் இவரை நேரில்அழைத்து, நீர் இத்தலபுராணமாகிய வடமொழிக் கடம்பவன மான்மியத்தைக் கற்றோர் ஏத்தும் வண்ணம் தமிழிலே பாடவேண்டு எனக்

கேட்டுக்கொண்டனர். வீமநாத பண்டிதரும் அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று மதுரையில் தங்கியிருந்து சொக்கநாதப்பெருமானின் திருவருளை நினைந்து தமிழாற் பாடத்தொடங்கிக் கடம்பவன புராணம் என்னும் பெயரிட்டு முடித்தார். அந்நூல் 11 அத்தியாங்களைக் கொண்டது. அந்நூலின் இலீலா சங்கிரக அத்தியாத்தில் மதுரைத்தல விசேடமும் புறத்தொட்டி நின்மாலியத்தீர்த்தம் அகற்றும் பல வியாதிகளும் சிவபெருமானுக்கு உரியனவாகிய திருநீறு, அக்குமணி, ஐந்தெழுத்து முதலியனவும் சிவநாமம், சிவநோன்பு, சிவபுண்ணியம், சிவபுராணம், சிவத்துரோகம், சிவபூசை, குருமகத்துவம் ஆகியனவும் பற்றி விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் பிரதோடம், பிரதோடநோன்பு, பிரதோடவிரதோத்தியாபனம் போன்றனவும் குருமகத்துவம், வீடரிலக்கணம், சிவனடியாரிலக்கணம், துறவியாரிலக்கணம், அகேசுவர வடிவம் ஆகியனவும் பேசப்படுகின்றது. அப்புராணம் பாயிரத்தோடு 1094 விருத்தங்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. இலீலா சங்கிரக அத்தியாத்தின் தொடக்கத்தில் சிவபெருமான் புரிந்த 64 திருவிளையாடல்கள் 64 பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன (பரிமணம், 2008:561 - 562).

களப்பாளன் (எ) வள்ளல் நெற்குன்ற வாணர் (இவர் வள்ளல் மற்றும் புலவர் ஆவார்)

யாருடைய தூண்டுதல் இல்லாமல் உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்வாலே, பூக்களில் சிறந்த தாமரை மலர்போல சொற்களில் இனிமையான சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அடிமடங்கி வந்து பொருள்தரும் சொல்லணியாகத் திருப்புகலூர் அந்தாதி என்ற நூலைக் கலித்துறையில் (யாப்பில்) களப்பாளன் என்னும் பெயரைக் கொண்ட நெற்குன்ற வாண முதலியார் பாடினார். அவ்வாறு வளர்க்க வேண்டியவர்கள் புகழை மென்மேலும் வளர்ப்பதும் தொண்டைமண்டலமே ஆகும் என்பதை,

கிளப்பார் கிளப்ப வடிமடக்

காகக் கெழுமியசொல்ல

அளப்பா மதுரத்துடன்பூக்

கமலம்என்று ஆய்ந்தெடுத்த

களப்பாள னெற்குன்ற

வாணனந் தாதிக்கலித்துறையே

வளப்பார் புகழைவளர்ப்பிக்கு

மாற்றொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.26)

என்ற பாடல்வழி காட்டுகிறது. களப்பாளன் (எ) வள்ளல் நெற்குன்ற வாணர் வரலாறு: இவர் தொண்டைநாட்டில் நெற்குன்றம் என்னும் ஊரில் வேளாளர் மரபில் தோன்றியவர். களப்பாளன் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட கல்வித்திறம் மிக்க வள்ளல் நெற்குன்ற வாணன். இவர் தன்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் இரப்பவர்க்கு ஈந்து வறியவராய் ஆன காலத்திலும் இவரிடம் பரிசு பெறவந்த அம்பிகாளி என்னும் புலவருக்காகப் போத்தன் என்பவனிடம் தான் அடிமைத்தொழில் செய்து பெற்ற செல்வத்தைத் தந்து மகிழ்ந்தார். இவர் தான் அடிமையாகிய நிலையினைத் தன்னுடைய துணைவிக்கு,

கற்கும் கவிவல்லை அந்தணர்கோன் அம்பிதாளிக்கியாம்

விற்கும் பரிசினம் ஆகிவிட் டோம்வட வேங்கடமும்

பொற்குன் றமும்புகழ் கங்கா நதியும் பொதிய மும்போல்

நெற்குன் றமும்நம் மரபுமஎந் நாளும் நிலை நிற்கவே

என்ற கவிதையினை எழுதி அனுப்பித் தெரிவித்துள்ளார். இவர் குடிமக்களிடமிருந்து தாம் பெற்ற வரிப்பணத்தையும் இரவலர்க்கு ஈந்து அரசனுக்கும் கடனாளியானார். அதனால் இவர் தொண்டை நாட்டரசனால் நாடு கடத்தப்பட்டார். நாடு கடத்தப்பட்ட முதலியார் அப்பர், வீடுபேறடைந்த திருப்புகலூரில் வாழ்ந்த கோமளம் என்னும் மாதின் ஆதரவால் அவள் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி,

வளப்பாடு இலாத எருக்கும் இதழி மலரும்என்பர்

உளப்பாடு உறைபுகல் ஊரருக்கு ஆதலின் ஓதி மிக்கோர்

தளப்பாடு இதுதமிழ்க்கு என்னினும் சாற்றுவன்

சந்திரன்சொல்

களப்பாளன் நெற்குன்ற வாணன் அந்தாதிக்

கலித்துறையே

என்ற அவையடக்கப் பாடலுடன் தொடங்கித் திருப்புகலூர் அந்தாதி என்னும் சிற்றிலக்கிய நூலைப் பாடினார். கோமளம் என்னும் அப்பெண்ணிடம் பெற்ற செல்வத்தை நாடு திரும்பியவுடன் தொண்டைமானிடம் கொடுத்துக் கடன் முழுவதையும் தீர்க்க நெற்குன்றவாண முதலியாரின் திறன் அறிந்த மன்னன் அப்பொருளை அவரிடமே திருப்பி அளித்து அவரை என்றும்போல் இரவலருக்கு ஈந்து இன்புறச் செய்தான் (இராமமூர்த்தி, 2013:37 – 38).

புலவர் கழைக்கூத்தியார் (பெண்பால் புலவர்)

பாகோடு ஒன்றுகின்ற இனிமையான சொல்லை உடைய தன்னுடைய மனைவியைப் பார்த்திருந்ததால் பாண்டிய மன்னன் தன் அவையில் ஆடிய கழைக்கூத்தியின் உச்சக்கட்ட வித்தையைப் பார்க்காமல் இருந்துவிட்டான். மன்னன் கழைக்கூத்தியை மீண்டும் அவ்வாட்டத்தை ஆடுமாறு பணிக்க, அவ்வாட்டத்தின் கடுமைக்கும் அரசனின் ஆணைக்கும் பயந்த அவள் தன்னுடைய உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்தாள். அந்நிலையில் துன்புறுகிற மெல்லிய இடையை உடைய அக்கழைக்கூத்தி மலையின் உச்சியில் உயிர்விடத் துணிந்தபோது, தமிழ்ப்பற்றுடைய புயல் கோட்டத்தில் வாழ்ந்த அயன்றைச் சடையன் என்னும் வள்ளல்மேல் மாகுன்று அனைய என்னும் பாமாலைபைப் பாடிச் சென்றாள். இங்ஙனம் பாண்டியன் அவையில் இருந்து கொண்டு தொண்டைநாட்டு வள்ளலின் சிறப்பினை நினைத்துக் கூறிய அக்கழைக்கூத்தியின் பாடலும் தொண்டைமண்டலத்தைச் சார்ந்ததே ஆகும் என்பதைப் பின்வரும் பாட்டுக் காட்டுகிறது:

பாகொன்று சொல்லியைப் பார்த்தமை

யால்அன்று பாண்டியன்முன்
 ஓகின்ற சிற்றிடை வேழம்பக்
 கூத்தி கொடிவரையிற்
 சாகின்ற போது தமிழ்ச்சேர்
 அயன்றைச் சடையன்றன்மேன்
 மாகுன்று எனச் சொன்ன பாமாலை
 உந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.32).

அநாரியப்ப முதலியார்

அநாரியப்ப முதலியார் என்னும் வேளாளர் தொண்டை நாட்டில் செங்கற்பட்டு வட்டத்தில் உள்ள வாயல் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த கும்ப முதலியாரின் திருமகன் ஆவார். இவர் ஒரு புலவருக்குத் தன்னைவிற்புப் புகழ் கொண்டார். இவரும் ஒரு சிறந்த தமிழ்ப்புலவர். இவர் உறத்தூர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த வேதியர் ஒருவரிடம் தமிழ்கற்க சென்று அவரால் சிங்கராயனுக்கு விற்கப்பட்டவர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் கூறுகிறது:

மிண்டாரை வெல்லும் வளர்சிங்க
 ராயன் விலை கொடுப்பத்
 தண்டமிழ் மேகம் உறத்தூரில்
 வேதியன் றானும் விற்பக்
 கொண்டவன் பின்சென்று மண்டலத்து
 ஏபுகழ் கொண்டபிரான்
 வண்டமிழ்க் கம்ப னைதாரி
 யுந்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.51).

புரிசைக்கிழார்

புரிசைக்கிழார் தொண்டைநாட்டில் உள்ள புரிசை என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். இவர் முதுமொழிக்காஞ்சி என்னும் நூலினை இயற்றியவர் என்பதைப் பின்வரும் பாட்டுக் காட்டும்:

ஊரார் மலிபுலி யூர்க்கோட்ட

முதுமொழிக் காஞ்சிசொற்ற

வாரார் புரிசைக் கிழவோனும்

வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.66).

தமிழக வரலாற்றைச் சான்றோர் பெருமக்கள் பன்னிரு நிலங்கள், மண்டலங்கள், அரசர்கள், காலங்கள், இலக்கியங்கள் எனப் பல கூறுகளில் வகைப்படுத்தியும் பாகுபாடு செய்தும் பிரித்தும் வைத்துள்ளனர் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். முதலாவது சங்ககாலம் கி.மு.500 - கி.பி.200 என்றும் இரண்டாவது சங்கம் மருவிய காலம் கி.பி.200 - கி.பி. 500 என்றும் மூன்றாவது பல்லவர் காலம் கி.பி.600 - கி.பி.900 என்றும் நான்காவது சோழர் காலம் கி.பி.900 - கி.பி.1200 என்றும் ஐந்தாவது நாயக்கர் காலம் கி.பி.1200 - கி.பி.1600 என்றும் ஆறாவது ஐரோப்பியர் காலம் கி.பி.1600 - கி.பி.1946 என்றும் ஏழாவது தற்காலத் தமிழகரசுக்காலம் கி.பி.1947 - கி.பி.2017 என்றும் சான்றோர்கள் பிரித்து வைத்துள்ளதன் அடிப்படையில், இங்கு தொண்டைமண்டலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்களின் வரலாற்றைத் தொகுத்துக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சேரமண்டலப் புலவர்கள், சோழமண்டலப் புலவர்கள், பாண்டியமண்டலப் புலவர்கள், கொங்குமண்டலப் புலவர்கள் என ஒவ்வொரு மண்டலத்திற்கும் உரிய புலவர் பெருமக்களின் வரலாற்றைச் சான்றோர் பெருமக்கள் தொகுத்துக் கூறியுள்ளனர். அதுபோலவே இங்கு தொண்டைமண்டலத்திற்குரிய புலவர் பெருமக்களின் வரலாறு தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

துணைநூல் பட்டியல்

அண்ணாமலை, மு., 2003, நாலடியார், சென்னை: விசாலாட்சி நிலையம்.

அறவாணன், க.ப., 2005, தமிழ்மக்கள் வரலாறு பழந்தமிழர் வழிபாடுகள், சென்னை: தமிழ்க்கோட்டம்.

ஆரூர்தாஸ்., 2008, திருக்குறள் அகராதி மூலமும் சொல்லாக்கமும், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

ஆறுமுக நாவலர்., 1909, சூடாமணி நிகண்டு, சென்னை: கழக வெளியீடு.

ஆறுமுகநாவலர்., 1992, நன்னூல் காண்டிகையுரை சொல்லதிகாரம், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

ஆறுமுகநாவலர்., 2005, சூடாமணி நிகண்டு, சென்னை: வசந்தா பதிப்பகம்.

இராகவையங்கார்., 1947, குறுந்தொகை விளக்கம், சிதம்பரம்: அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

இராசமாணிக்கனார், மா., 2008, தமிழக வரலாற்று வரிசை – 5 பல்லவ வரலாறு, சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

இராசாராம், துரை., 2000, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் நான்காம் ஆயிரம் மூலமும் தெளிவுரையும், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

இராமசாமி, துளசி., 2000, தமிழ்ச்சமுதாயமும் நாட்டுப்புறப் பண்பாடும், சென்னை: விழிகள் பதிப்பகம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2000, புறநானூறு மூலமும் தெளிவுரையும், சென்னை: திருமகள் நிலையம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2002, பெரிய புராணம் மூலமும் தெளிவுரையும் தொகுதி – 1, சென்னை: திருமகள் நிலையம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2004, கந்தபுராணம், சென்னை: திருமகள் நிலையம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2008, தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம் மூலமும் விளக்கவுரையும், சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2008, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் மூலமும் விளக்கவுரையும், சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2008, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும் விளக்கவுரையும், சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2008, பெரியபுராணம் மூலமும் தெளிவுரையும் தொகுதி - 1, சென்னை: திருமகள் நிலையம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2010, மணிமேகலை மூலமும் உரையும், சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.

இராமசுப்பிரமணியம், வ.த., 2000, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் மூன்றாம் ஆயிரம் மூலமும் தெளிவுரையும், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

இளையபெருமாள், கோ., 2006, புறநானூறு பொருளுரை, சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

கதிர் முருகு., 2006, நந்திக்கலம்பகம், சென்னை: சீதை பதிப்பகம்.

கதிரைவேற்பிள்ளை, நா., 2009, தமிழ்மொழி அகராதி, சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.

கமலா முருகன்., 2009, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.

கருணாநிதி, ந., 2008, தொல்காப்பியம், சென்னை: வசந்தா பதிப்பகம்.

கலியாணசுந்தரனார், சா., 1947, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், சென்னை: கபீர் அச்சுக்கூடம்.

காசிநாதன், நடன., 2010, காஞ்சிபுரம் மாவட்டத் தடயங்கள், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி., 2008, கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி சென்னை: CRE – A.

குமாரசுவாமிப்புலவர், அ., 1916, தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம், சென்னை: கொக்குவில் சோதிடபரிபாலனமடம்.

குருநாதன் (மற்றும் பலர்.), 1988, சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம் தொகுதிமூன்று, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

குருநாதன், வ., 2003, புறநானூறு மூலமும் உரையும், தஞ்சாவூர்: வடிவேல் பதிப்பகம்.

கௌமாரீஸ்வரி, எஸ்., 2008, முதுமொழிக்காஞ்சி மூலமும் உரையும், சென்னை சாரதா பதிப்பகம்.

கோதண்டம், கொ.மா., 2010, மணிமேகலை, சென்னை: கங்கை புத்தகநிலையம்.

கோபாலையர், தி.வே., 1973, இலக்கணவிளக்கம் பொருளாதிகாரம் – அணியியல், தஞ்சாவூர்: சரசுவதி மகால் நூல்நிலையம்.

சஞ்சீவி, ந., 1973, சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணைகள், சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

சண்முகம் பிள்ளை, மு., 1994, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

சண்முகம்பிள்ளை, மு., 1989, பெருஞ்சொல்லகராதி, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி.வை., 2008, தமிழக வரலாற்று வரிசை – 3 பல்லவ வரலாறு, சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

சதாசிவப்பண்டாரத்தார், தி.வை., 2008, தமிழக வரலாற்று வரிசை - 3 பிற்காலச் சோழர் வரலாறு, சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம்.

சந்தியாநடராஜன்., 2004, மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி, சென்னை: சந்தியா பதிப்பகம்.

சாந்தி சாதனா., 2001, வரலாற்றுமுறைத் தமிழ் இலக்கியப் பேரகராதி மூன்றாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2001, வரலாற்றுமுறைத் தமிழ் இலக்கியப் பேரகராதி இரண்டாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2001, வைணவ உரைநடை வரலாற்றுமுறைத் தமிழ்ப் பேரகராதி இரண்டாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2002, தமிழ்க்கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி முதற் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2002, வரலாற்றுமுறைத் தமிழ் இலக்கியப் பேரகராதி ஐந்தாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2003, தமிழ்க்கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி இரண்டாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2003, தமிழ்க்கல்வெட்டுச் சொல்லகராதி இரண்டாம் தொகுதி, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாந்தி சாதனா., 2005, காங்கேயன் செய்த உரிச்சொல் நிகண்டு, சென்னை: சாந்தி சாதனா.

சாமி ஐயர், சு., 2003, யாப்பருங்கலக்காரிகை, அண்ணாமலை நகர்: அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம்.

சாமிநாதையர், உ.வே., 1950, சீவகசிந்தாமணி, சென்னை: ஸ்ரீதியகராசவிலாச வெளியீடு.

சாமிநாதையர், உ.வே., 1971, புறநானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை: உ.வே.சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்.

சாமிநாதையர், உ.வே., 1994, பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், சென்னை: உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்.

சாமிநாதையர், உ.வே., 2000, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், சென்னை: உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்.

சிங்காரவேலு, ஆ., 2004, அபிதான சிந்தாமணி (செம்பதிப்பு), சென்னை: சீதைபதிப்பகம்.

சிவலிங்கனார், ஆ., 1988, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைவளம் எச்சவியல், சென்னை: உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

சிவலிங்கனார், ஆ., 1988, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் உரைவளம், சென்னை: உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

சின்னப்பன், கு., 2006, அரவாணிகள் வாழ்வியலும் கூத்தாண்டவர் திருவிழாவும், புதுச்சேரி: வழிகாட்டி.

சீதாராம் குருமூர்த்தி., 2008, காஞ்சிபுரம் மாவட்டத் தொல்லியல் கையேடு, சென்னை: தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை.

சுந்தரமூர்த்தி, கு., 1972, முத்துவீரியம், திருநெல்வேலி, சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சுப்பிரமணியபிள்ளை, கா., 2010, இலக்கிய வரலாறு, சென்னை: சாந்தா பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2003, பத்துப்பாட்டு, கோவிலூர்: கோவிலூர் மடாலயம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2004, சிலப்பதிகாரம், சென்னை: கங்கை புத்தகநிலையம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2006, சங்க இலக்கியம் (முழுவதும்), சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2007, பன்னிரு திருமுறை, சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2009, அகநானூறு, சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2009, கலித்தொகை, சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2009, நற்றிணை தெளிவுரை, சிதம்பரம்:
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2009, பதிற்றுப்பத்து, சிதம்பரம்:
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே., 2009, புறநானூறு தெளிவுரை, சிதம்பரம்:
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

சுப்பிரமணியன், ந., 2004, திருக்குறள் கட்டுரைகள்,
உடுமலைப்பேட்டை: என்னெஸ் பப்ளிகேஷன்ஸ்.

செந்துறைமுத்து., 2009, திருக்குறள், சென்னை: கங்கை புத்தக
நிலையம்.

சௌந்தரபாண்டியன், சு., 1997, தொண்டைமண்டல
வரலாறுகள், சென்னை: அரசினர் கீழ்த்திசைச்சுவடிகள்
நூலகம் (அ.கீ.சு.நா).

சோமசுந்தரனார், பொ.வே., 1965, குறுந்தொகை, திருநெல்வேலி:
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்தம்
நூற்பதிப்புக்கழகம்.

தண்டபாணி தேசிகர், ச., 2003, நன்னூல் விருத்தியுரை,
சென்னை: பாரிநிலையம்.

தண்டபாணி தேசிகர், ச., 2008, நன்னூல் விருத்தியுரை,
சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.

தமிழண்ணல்., 2002, குறுந்தொகை, கோவிலூர்: கோவிலூர்
மடாலயம்.

தாமோதரன்., 1999, நன்னூல் மூலமும் விருத்தியுரையும்,
சென்னை: உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகளார்., 1999,
வள்ளலார் எழுதிய உரைநடை நூல்கள், சென்னை: மீனா
கோபால் பதிப்பகம்.

துரை இராசாராம்., 2000, நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை சு., 2002, புறநானூறு பகுதி - 1, சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை சு., 2007, புறநானூறு மூலமும் உரையும் பகுதி - 2, சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

நக்கீரன், அ., 2000, தமிழ் வரலாறு முதற் பகுதி, சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

நக்கீரன், அ., 2008, தமிழ் வரலாறு இரண்டாம் பகுதி, சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்.

நாகசாமி, இரா., 1990, தவம்செய்த தவம், சென்னை: காஞ்சிப்பெரியவர் 97-ஆம் ஐயந்தி மலர் தினமணி இணைப்பு.

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்., 1998, திருமந்திரம் (பாகம், 1, 2, 3), சென்னை: வர்த்தமானன் பதிப்பகம்.

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்., 2000, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் இரண்டாம் ஆயிரம் மூலமும் தெளிவுரையும், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்., 2000, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் முதல் ஆயிரம் மூலமும் தெளிவுரையும், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

நாராயணசாமி ஐயர், அ., 2007, நற்றிணை நானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

நாராயணசாமிஐயர்,அ. பின்னத்தூர்., 1967, நற்றிணை நானூறு உரையும் விளக்கமும், சென்னை: திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம்.

பரிமணம், அ.மா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பதின் மூன்று, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பரிமணம், அ.மா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பதினான்கு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பரிமணம், அ.மா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பதினொன்று, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பரிமணம், அ.மா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பன்னிரண்டு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலசாரநாதன், சு., 1986, சங்ககாலப் புலவர்கள், சென்னை: மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் நூல்நிலைய வெளியீடு.

பாலசுந்தரம்பிள்ளை, தி.சு., 1999, நாலடியார், சென்னை: கழக வெளியீடு.

பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ., (மற்றும் பலர்)., 2004, புறநானூறு மூலமும் உரையும் புத்தகம் – 1, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

பாலு விஜயன், சக்திவேல்., 2007, கூவாகம் கூத்தாண்டவர், சென்னை: வரம் பதிப்பகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி ஆறு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி இரண்டு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி ஏழு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி ஐந்து, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி ஒன்பது, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி ஒன்று, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி நான்கு, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பாலுசாமி, நா., 2009, வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி பத்து, தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்.

பிரஞ்சு இந்தியக் கலைக்கழகம்., 1968, பழந்தமிழ் நூற் சொல்லடைவு இரண்டாம் பகுதி, பாண்டிச்சேரி: பிரஞ்சு இந்தியக் கலைக்கழகம்.

பிரஞ்சு இந்தியக் கலைக்கழகம்., 1970, பழந்தமிழ் நூற் சொல்லடைவு மூன்றாம் பகுதி, பாண்டிச்சேரி: பிரஞ்சு இந்தியக் கலைக்கழகம்.

புருஷோத்தமன், வி.பி., 2009, நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம்: ஒரு கண்ணோட்டம், சென்னை: ஸ்ரீபுவனேஸ்வரி பதிப்பகம்.

புலியூர்க்கேசிகன்., 2001, கம்பன் தனிப்பாடல்கள், சென்னை: முல்லை நிலையம்.

மகாதேவன், கதிர்., 2003, நற்றிணை, கோவிலூர்: கோவிலூர் மடாலயம்.

மகாதேவனார், அ., 2008, குமரகுருபரர் பாடிய நீதிநெறி விளக்கம் மூலமும் விருத்தி உரையும், சென்னை: மீனாகோபால் பதிப்பகம்.

மஞ்சளா, பி., 2011, திரௌபதி பெண்ணிய நோக்கில், சென்னை: காவ்யா.

மருதநாயகம், ப.(பதி.), 2011, எல்லீசரின் தமிழ் யாப்பிலக்கணம் (A Facsimile Edition of Ellis' Treatise on Tamil Prosody), சென்னை: காவ்யா.

மாணிக்கம், அ., 2003, நாலடியார், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

மாணிக்கம், அ., 2006, திருக்குறள், சிதம்பரம்: தென்றல்நிலையம்.
மாணிக்கவாசகன், ஞா., 2006, தொல்காப்பியம், சென்னை: உமா
பதிப்பகம்.

மாதையன், பெ., 2007, சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு,
தஞ்சாவூர்: தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.

மாருதிதாசன் (மற்றும் பலர்.), 2009, நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி,
சென்னை: நர்மதா பதிப்பகம்.

மீனவன், நா. & அண்ணாமலை, சுப., 2004, அகநானூறு
இரண்டாம் பகுதி, கோவிலூர்: கோவிலூர் மடாலயம்.

மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பெ., 2005, திருக்குறள்: வள்ளுவர்
கண்டதத்துவம், சென்னை: காவ்யா.

முத்தையா, இ., 1988, அல்லியரசாணி மாலை - சமூகவியல்
நோக்கு, தூத்துக்குடி: நாவாவின் ஆராய்ச்சி.

முனுசாமி, வீ., 1992, திருக்குறள், சென்னை: சாந்தா பப்ளிஷர்ஸ்.

மெக்கென்சிகாபன் அய்யர், ஜி., 1891, வீரமாமுனிவரின்
தொன்னூல் விளக்கம் மூலமும் உரையும், சென்னை:
அடிசன் பதிப்பகம் & கோ.

வரதராசன், மு., 2009, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, புது தில்லி:
சாகித்திய அகாதெமி.

வாசுதேவன், கா., 2008, பன்முக நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய
வரலாறு, திருச்சிராப்பள்ளி: தேவன் பதிப்பகம்.

வில்வபதி, கோ., 2003, நன்னூல் மூலமும் உரையும், சென்னை:
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்.

வேங்கடசாமி நாட்டார், நா.மு., 1999, சிலப்பதிகாரம், சென்னை:
கழக வெளியீடு.

வேங்கடசாமி நாட்டார், நா.மு., 2009, மணிமேகலை, சென்னை:
சாரதா பதிப்பகம்.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2001, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுதி - 6, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2001, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுதி - 1, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2001, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுதி - 4, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2001, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொகுதி-3, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2002, சமயங்கள் வளர்த்த தமிழ், சென்னை: எம். வெற்றியரசி.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2002, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுதி - 5, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2003, சமணமும் தமிழும், சென்னை: வசந்தா பதிப்பகம்.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2003, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தொகுதி - 2, சென்னை: மக்கள் வெளியீடு.

வேங்கடசாமி, மயிலை சீனி., 2004, பௌத்தமும் தமிழும், சென்னை: நாம் தமிழர் பதிப்பகம்.

வேங்கடராமன், கா. கோ., 2006, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சென்னை: கலையக வெளியீடு.

வையாபுரிப்பிள்ளை., 1982, சென்னைப் பல்கலைக்கழகப்பேரகராதி (TAMIL LEXICON), சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

ஜெயவாணிஸ்ரீ. ஸ்ரீ., 2002, ஸ்ரீ திரௌபதி வழிபாடு, ஆத்தூர்:
விநாயகா பதிப்பகம்.

Sundaram, J., 2009, Land system in Tamil Nadu (C.AD. 800 –
1200), Delhi (India): Bharatiyakala Prakashan.